

Milan
Perin

SMIJARIJ

Milan Perin / SMIJARIJ

Nakladnik
Udruga hrvatskih aforista i humorista

Za nakladnika
Mladen Vuković

Urednik
Rudolf Ćurković

Lektura i korektura
Rudolf Ćurković

Korice
Tin Listeš

Tiskanje završeno u lipnju 2022.

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Sveučilišne knjižnice u Splitu pod brojem 190415051.

ISBN 978-953-8414-01-5

SMIJARIJ

Milan Perin

Split, 2022.

Humoreščice i humoreske

Cukar *mellitus*

Izveo ja tako unuka ispred zgrade u šetnju, a babe iz susjedstva komentiraju: „Vidi kako je sladak ovaj mali“, pokazujući na mog unuka, a ja im odgovorim: „I djed je sladak, ako ne vjerujete, pokazat ću vam krvnu sliku.“

Bolje je spriječiti

Ljudi moji, da samo znate kako sam ja sretan! Uopće ne trebam posebno obrazlagati zašto, jer sam siguran da i vi sa mnom dijelite tu sreću. Uživam u blagostanju i sigurnosti. Posebno sigurnosti. Ipak ću elaborirati otkud to moje oduševljenje.

Ne tako davno, sjećate se, neposredno pred ulazak naše zemlje u EU, naši političari ocijenili su kako u našoj državi nema organiziranog kriminala, korupcije, kriminala uopće, pa čak ni džeparenja. Stoga su otpustili nekoliko tisuća policajaca, a umjesto njih ugradili posvuda sigurnosne kamere. Genijalno, sigurnosnim kamerama ne moraš davati plaću, ne moraš plaćati prekovremene sate, ne moraš im odvajati za zdravstveno i mirovinsko osiguranje, ne moraš im davati odore, ne idu na bolovanje. Izračunajte kolika je to ušteda u proračunu. Opet kažem, genijalno!

Nekada su ti policajci patrolirali ulicama grada i na taj način, samom svojom nazočnošću, odvraćali moguće počinitelje od kriminalnih radnji. Danas su tu njihovu ulogu preuzele nadzorne kamere. One su tako sofisticirane da čak mogu čitati misli. Pa ako netko i pomisli učiniti neki krimen, one odmah, u cilju prevencije, skaću, uvrću ruku i obaraju na zemlju. S takvom brutalnošću, da pomisliocu više nikad ni na pamet ne padne počinjenje nekog krime-na. K tomu, svojom brutalnošću i drugim pomisliocima šalju poruku da to ne čine. Te kamere, osim što čitaju čak i misli, ugođene su da prebrojavaju i krvna zrnca. Pa ako se pojavi netko drugačije rase, vjere, nacije, pa čak i svjeto-

nazora, kamera odmah silazi i pruža zaštitu, a ako je taj drugačiji iz druge države, pružaju mu zaštitu do državne granice.

Na kraju bih zaključio, kako mi je drago što je to tako, što se osjećam možda i presigurno, ali ipak mislim da tu brutalnost u sprečavanju kriminala i nasilja, naš narod ipak ne zaslužuje.

Biciklisti

Živim u gradu gdje bicikl nije često prijevozno sredstvo, kao što je to u ravničarskim krajevima. Bicikl se vozi uglavnom rekreativno. Istina, biciklisti često ne nose kacigu i ostala propisana sredstva. Time samo sebe ugrožavaju. To nije moj problem. Moj je problem što zbog malog broja biciklista nema na kolniku staze za bicikliste pa oni voze nogostupom. Često se tiho pojave iza leđa i nikad ne znaš hoće li te udariti i oboriti na tlo.

Ipak, manje se bojim tih biciklista, od onih „pravih“. Kojih „pravih“? To su ljudi koji u svakoj hijerarhijskoj zajednici, tvrtki, (u tvornicama ne, jer ih nemamo), državnoj ili privatnoj, prema dolje gaze, a prema gore klanjaju se. Pa kad vidim mladog biciklista, pitam se trenira li to da postane „pravi“ biciklist, a za one starije, pitam se voze li bicikl iz nostalgije na prošlo vrijeme.

Kcoj

Ima tak nekak mesec, mesec i pol, da sem čul glas kakti mi Zagorci i niesme nekvi Hrvati, ali smo si z vami Hrvati navek bili zdobra. Malo sem si premislil o tomu i moram vam reči da nekaj tak spametnoga odavna nis čul. Čovek koji je to zrekel je tak spameten da bi mu trebalo dati počasni doktorat, a ni tam nekvom gradonačelniku kojemu daju doktorat, a da i sami neznaju zakaj.

Vište, prav za prav, mi Zagorci i niesme nekšni Veliki Hrvati. Ali poglečte – vas Hrvate je navek nešče okupieral: i Turki, i Mlečani, i Francuzi i gdo još sve ni. A ste se zapitali, gda smo vas mi Zagorci okupierali? Nigdar! Dapače, navek smo vas meli rad! Tak smo vas meli rad, a fala dragom Bogu imamo vas i ve, da su drugi, okolni narodi mislili kulike smo vaši da su onej ficlek zemle na kojoj živimo, nazvali po vami – kakti Hrvatsko Zagorje! Takaj, morate nam priznati, gda god vam je bilo hudo, mi smo vam navek bili kcoj¹.

Premišlam si dalje: V novejšoj povjesti, Austro-Ugarska je nas Zagorce tak rešpekterala da je glavni grad za vas Hrvate bil – gde? V Zagorju! Najpredi vu Varaždinu, a onda pak i ve još naviek v Zagrebu.

K tomu, mi Zagorci dali smo vam naše vrle muže da vam budeju predsedniki. I gdo je ve čiji? Mi vaši ili vi naši? Denes neki veliju da je on prvi bil dober, ov drugi pa ni;

1 Biti kcoj – biti uz nekoga i bezuvjetno ga podržavati; ... mi smo vam navek bili kcoj. – ... *mi smo uvijek bili uz vas.*

drugi pak veliju, ov drugi je dober a prvi ni. A gda su bili – svima su dobri bili. No, nek vam bu – bumo vam to šenjkali².

I onda, gda je naš kmetski kral Gobec nas kmete na bunu zdigel proti gospode, vas Hrvatov nigde ni bilo nit čuti nit videti. Nieste nam bili kcoj, kcoj su nam bili slovenski kmeti. No i to nek vam bu – i to vam šenjkamo. Ali nikak vam nemremo šenjkati kaj niste posle tulko let kak skupa živimo, nafčili naš jezik. Mi vas imamo rad pa smo vaš jezik nafčili. I zato navek gablamo štrukle, a marendamo srdele. Morti vi nas nemate rad, pak vam naš jezik dojde kak stranjski? A po stoti put vam velim da mi vas imamo rad, pak nam to dojde kakti fala da nas posle svega glediste kak strance.

Mi Zagorci smo se narodili z malom maturom. Kak sam već rekel, nigdar vas niesmo okupierali! A ste se zapitali kak to da vsaki od vas ima Zagorca ili Zagorku za suseda? Ak ne odmah, onda dve-tri hiže dalje! I kaj ne vidite da smo se mi samo kak spada³ rasporedili da vas imamo na oku. Zato pazite kaj delate!

Joj skoro sem pozabil: mi Zagorci smo kajkavci, ali kajkavci su i Podravci i Međimurci. Zato se kaj sam napisal za Zagorce, do slova вреди i za Podravce i za Međimurce.

Jen Zagorec

2 Šenjkati – oprostiti (mali grijeh); pokloniti (mali darak, ali od srca).

3 Kak spada – pravilno, kako već mora biti, s jasnom namjerom.

S parkirališta

Sjedim tako u automobilu, na parkiralištu, i čekam prijatelja koji je skoknuo u obližnju prodavaonicu. Da „ubijem“ dosadu, ubacim CD sa Straussovima valcerima. U jednome momentu, pokraj mog automobila prođe kršan momak, s debelim zlatnim lancem oko vrata i Ray Ban naočalama. Prezirno pljune u stranu, uđe u svoj BMW parkiran pokraj moje škodice, pusti glazbu sa svog radija i otvori prozor.

Njegova *cajka* nadglasala je mog Straussa.

Tužba nebeskom Bogu

Dragi nebeski Bože,

Ne mogu izdržati pa ti se moram požaliti, dapače – optužiti uzročnike postojećeg stanja. Neću se libiti, pa ću uputiti prigovor i Tebi. Naime, Ti si stvorio svoje pomoćnike, također bogove, da upravljaju i ovim svemirskim zrcem prašine – Zemljom. Ti Tvoji pomoćnici – zemaljski bogovi, krivci su što ti ovo pišem i što ti želim ukazati na njihove nepodopštine.

U svom stvaranju stvorili su čovjeka, pa i mene, kako kažu, na svoju sliku i priliku. Ovo „na sliku“ moj primitivni mozak shvaća kao – mi ljudi sličimo na njih izgledom, a ono „na priliku“ shvaćam kao da su nam ugradili svoja razmišljanja, ponašanje, emocije. E, vidiš, dragi nebeski Bože, tu nastaje problem, tu se javljaju sumnje, tu se pojavljuju pitanja.

U mene, čovjeka, ugrađene su emocije kao što su pohlepa, zavist, ljubomora, mržnja. Pitam se jesu li to svojstva Tvojih pomoćnika. Nadalje, pitam se, kako to da bog koji je mene stvorio, dopušta da budem žrtva čovjeka kojeg je stvorio onaj drugi bog, također Tvoj pomoćnik. Optužujem ih da nas ljude huškaju jedne na druge, dopuštajući da se, mi ljudi, međusobno mrzimo, pa i ubijamo, čak i do istrjebljenja. Pitam se, uživaju li u tome? U svom obraćanju ljudima zabranjuju da čovjek ubije, a ni jedan od njih ne sprečava ubijanje, naprotiv – dopuštaju da, mi ljudi, padnemo u napast da ubijemo ili budemo ubijeni. I sad ja

moram biti u dilemi, kamo će mi duša? Gurnut sam u grijeh, a duša će mi u pakao!

Logika me vodi dalje: stvorio me je, a onda dopušta onomu drugom, stvorenom od onoga drugog boga, da me uništi. Meni je to nelogično! Ja, kao primitivno i neuko biće ne bih takvo ponašanje dopustio ni svojim kućnim ljubimcima. To je kao da u kući imam ljubimce, na primjer psa i mačku, uredim im ležaljku, stavim posude s hranom i vodom, a onda, oni se od pohlepe, zavisti i ljubomore ili mržnje pograabe, pa izvrnu one posude, izvrnu stolice, isparaju zavjese i ležaljku, sve uz zaglušujuću dreku i galamu. Eto, tako ja vidim da se ti naši bogovi ponašaju prema nama ljudima, dopuštaju nam da pravimo nered i vjerojatno uživaju u tome. Ja bih, da imam takve ljubimce kakve sam opisao, sigurno nešto poduzeo. Ovi naši bogovi ne čine ništa!

Još više me zgraža kada čovjek, stvoren od jednog boga, nasrćući na čovjeka stvorenog od drugog boga, uzvikuju ime svoga boga. Pretpostavljam da to uveseljava ove naše zemaljske bogove. K tomu, ljudi, božji namjesnici, blagoslivljaju oružje kojim će se napasti oni drugi. Ti Tvoji bogovi stvorili su čovjeka, ali se bojim da si nisu osigurali autoritet. Čovjek, takav kakav je, nezasitan, sam sebi stvara svoje bogove kojima se klanja. To su ponajprije materijalna dobra, a ispred svega – novac.

Dragi nebeski Bože, zar ćeš dopustiti da se čovjek otuđuje od tvojih pomoćnika, od onih koje si Ti stvorio, što znači da se otuđuje i od tebe. Iz navedenih razloga, molim Te, učini nešto, jer ovo i ovakvo stanje nepodnošljivo je. Tko

sam ja da ti protuslovim, ali Te molim, barem saslušaj moj prijedlog, pa te zemaljske bogove promijeni, zamijeni nekim drugim ili ih jednostavno ukini pa Ti zauzmi njihovo mjesto.

Ako pak si Ti i njih stvorio na „svoju sliku i priliku“, sa svim ovim navedenim svojstvima, onda sam ja beznadan slučaj pa Te molim da mi oprostiš što Ti tu „pametujem“, a ovu Tužbu odmah isparaj i molim Te – ne zamjeri mi.

Dižem si cijenu

Sada, kada sam u mirovini i raspolazem s prekomjernim viškom vremena, razmišljam i analiziran svoje postupke u životu i naravno – sam sebi dajem za pravo da sam postupao nepogrešivo.

Sve je počelo u mojoj mladenačkoj dobi, to tek sada vidim, kad sam shvatio logiku iz naslova.

Zagledao sam se u djevojčicu, dvije-tri godine mlađu od mene. Sviđala mi se do te mjere da bih sav zadrhtao i od same pomisli na nju. Svim silama tražio sam razloge da se nađem u njezinoj blizini. Konačno, kad smo uspostavili kontakt, počeli smo se družiti, pa i sastajati, onako – na vratima njezina dvorišta. Žudio sam za njezinim poljupcem, a ona me uporno odbijala i izbjegavala me poljubiti, a moja čežnja samo je još više rasla. Poslije, kad nas je život razdvojio, kad smo već i ona i ja imali svoje obitelji, jednom smo se sreli slučajno, i u razgovoru, priznala mi je da je i ona jednako žudjela za mojim poljupcem. Kad sam je upitao zašto se onda ustezala, odgovorila mi je, da što bi onda mislio o njoj.

Taj opisani događaj potaknuo je moje daljnje postupke. Ona si je dizala cijenu i izazivala željeno iščekivanje. Dobra lekcija i ja sam je naučio!

U životu sam svašta radio, ali naučenu lekciju nikad nisam zaboravio. Radio sam kao automehaničar. I, da si dignem cijenu, ono, ja sam stručan i prestručan, drugi su ništa. Kad bi mi dovezli automobil na popravak, ja bih dignuo poklopac motora i uhvatio se za glavu: „A, joj, tko vam je ovo radio, sve je upropastio, tu ništa nije u redu!“

Prolazilo je tako vrijeme, mušterije su redovito dolazile, pa čak i preporučivale drugima, dok se nije dogodio gaf. Doveze tako momak automobil na pregled, a ja, na već dobro uvježbani način, uhvatim se za glavu i zavapim: „A, joj, pa kojoj ste to budali dali auto u ruke?“ Momak odgovori: „Majstore – pa vama! Znate, to je auto mog oca, a on je vaša stalna mušterija.“

Razumjet ćete da sam poslije ovog morao promijeniti profesiju. Odoh u vodoinstalatore! Lijepo sam dao oglas u novine, stavio broj telefona, istaknuo kvalitetu, brzinu, čak i garanciju. Danima sam iščekivao zvonjavu telefona, nervozno, drhteći nadnosio ruku nad slušalicom – sad će. A onda, kad je konačno zazvonilo, pustio sam da odzvoni tri-četiri puta, dignem slušalicu i zaglumim zadihanost. Javi se ženski glas, kaže, pukla cijev u kuhinji, curi, kaže – čitala oglas. Opet, da bih si dignuo cijenu, odgovaram, naravno zadihan: „Gospođo, dobro da ste me uhvatili, baš sam bio na izlasku, danas imam poslove zakazane na tri-četiri mjesta, ne znam hoću li sve i stići, ali kad je riječ o vama, evo – zaletjet ću se i pogledati.“

I to je tako trajalo neko vrijeme, dok mi se nije ukazala prilika da odem na rad u Njemačku. Istina, iz početka sam bio zidarski ministrant. Kako je vrijeme odmicalo, i to sam ostavio. Jedan moj zemljak, u Njemačkoj, otvorio je restoran. Kaže, treba mu pjevačica ili pjevač, koji će u večernjim i noćnim satima, uz orkestar, zabavljati goste, uglavnom zemljake gastarbajtere. Kako ih je bilo iz cijele bivše države, morao sam imati repertoar za svakoga. Nije se tu ocjenjivala kvaliteta glasa, niti su se pratile note. Važno je bilo, a tako je i ostalo, znati riječi pjesme. Kad je došlo do raspada bivše države, naravno da sam, kao pravi

Hrvat i domoljub, pjevao naše pjesme. No, no – zbog onoga, navedenog repertoara, i danas me pozovu pjevati i nije mi važno je li Hrvat, Srbin, Bosanac ili Makedonac gazda, važno je da dobro plaćaju, a ja si dižem cijenu.

Stekavši tako popularnost, ostavio sam Njemačku i svoju unučad (koja ionako ne znaju izgovoriti ni jednu jedinu hrvatsku riječ) i vratio se u domovinu. Naravno, trudio sam se naći uz rame ili bok već afirmiranim pjevačima iz domovine. Sada, da si dignem cijenu, na primjer, kad nastupam u nekom selu, što radim? Najavim koncert u 22.00 sata, a pojavim se sat i pol poslije. Time izazivam ono željno iščekivanje i time si dižem cijenu.

A dižem si cijenu i onda kad sletim u zračnu luku, s prijateljima ili poslovnim partnerima. Čim sletim, odem na informacije (partnerima se ispričam da hitno moram na WC) i, kao što je red, brzo im se opet pridružim. I za dvije-tri minute, preko razglasa razliježe se glas: „Moli se gospodin...“ pa navode moje ime i prezime, „... da odmah dođe na informacije, čeka ga hitan telefonski poziv.“ I tako ponove nekoliko puta, a ja, pred prijateljima ili partnerima, odglumim: „Pa što je sad? Tek sam sletio i već me zovu, pa zar se bez mene ništa ne može uraditi?“ Ono, glumim kako sam tražen, zapravo nezamjenjiv, a prijatelji ili partneri ostaju impresionirani mojom traženošću.

Samo, shvatio sam, da to ne radim samo ja. Čak i liječnici to rade, ono – što će vam uputnica za specijalista, mogu i ja to srediti. Ma, je li sve to otišlo k vragu?

Svi si dižemo cijenu, a zapravo, tako malo vrijedimo. Danas neki drugi likovi puno vrijede!

Deset Božjih zapovijedi

Počet ću s već izrečenom tezom: *Mali Hrvati žive u malim kućama, imaju mala primanja, voze male automobile i kršteni su kad su bili mali. Veliki Hrvati žive u velikim kućama, imaju velika primanja, voze velike automobile i kršteni su kad su bili veliki.*

Primjećujete da su tu neki propustili vjeronauk, pa sad analiziraju sve što čuju da se učilo na vjeronauku, između ostalog i Deset Božjih zapovijedi. Evo da im pomognem u razmišljanjima:

1. JA SAM GOSPODIN BOG TVOJ I NEMAJ DRUGIH BOGOVA OSIM MENE.

Ma tko se to usudio napisati prije mene?

2. NE IZUSTI IMENA GOSPODINA SVOGA UZALUD.

Novinari, majku vam j....m, mučki provokatori, sve vas nabijem na k...c, tko vam je dopustio da pišete o meni, tko vam je dopustio da spominjete moje ime?

3. SPOMENI SE DA SVETKUJEŠ DAN GOSPODNJI.

To da! Nedjeljom ne radim ništa a i redovito idem u crkvu, na misu, nek' me se vidi u prvom redu! Ali oni moji zaposlenici...!? Cijeli tjedan sviraju k...u, ne završe posao da bi ga mogli raditi nedjeljom, jer misle da ću im i to platiti. Rade onda i na dan Gospodnji, ta ništa im nije sveto, bagri komunističkoj!

4. POŠTUJ OCA I MAJKU DA DUGO ŽIVIŠ I DOBRO TI BUDE NA ZEMLJI.

Svakako! I Za Uskrs i za Božić pošaljem im čestitku u starački dom. A što ću ih obilaziti kad nemam vremena od posla i kad se ionako čujemo barem jednom godišnje na mobitel.

5. NE UBIJ!

Ne, ne, pa ja ne bih ni mrava zgazio! To što mi je Joka zabio kajlu a ja poslao dečke da ga srede, ljudi, ja to nisam uradio – moje su ruke čiste!

6. NE SAGRIJEŠI BLUDNO.

Što mu ga sad to znači? A, da! Pa nisam ja kriv što me mala slagala da ima dvadeset godina, a imala je svega šesnaest. Ona je lagala, grijeh je njezin!

7. NE UKRADI.

Ljudi moji, pa ne bih se tako nisko spuštao. Ja sve imam i ne trebam krasti, ja sam samo onaj ćaćin kamenjar u GUP-u prenamijenio u apartmansko naselje, hvaljen Isus i Marija vam!

8. NE RECI LAŽNOGA SVJEDOČANSTVA BA BLIŽNJEGA SVOGA.

Au ..., gdje me nađe?! Kad sam bio mlađi, od Markana sam kupovao onaj bijeli prah što se šmrče (neću mu spominjati naziv da ne bih loše utjecao na mladež). Kako bih na sudu mogao reći od koga kupujem? Najprije, izdao

bih ga, a on bi odležao u zatvoru, a onda, ni on ni drugi mi više ne bi vjerovali, pa ne bih više mogao nabavljati taj prah. Vidite da nisam svjedočio protiv bližnjega svoga!

9. NE POŽELI TUĐEG ŽENIDBENOG DRUGA.

Nikad nisam poželio tuđeg ženidbenog druga. To što je neka žena poželjela mene, za mojih sto eura, nije moj grijeh, već njezin. K tomu, ona nije ničiji ženidbeni drug i ja sam tu čist!

10. NE POŽELI NIKAKVE TUĐE STVARI.

E, to. Možda sam u djetinjstvu nešto i poželio, ali sad drugi na toj zapovjedi griješe protiv mene. Dva puta provalili su mi u kuću. Meni nema potrebe poželjeti nešto tuđe kad si sve mogu kupiti.

Još se ne mogu spustiti na nivo malog Hrvata da shvatim kako on tumači Deset Božjih zapovijedi. Valjda kako i treba, ta – odmalena je pohađao vjeronauk.

Delirium tremens

Je, je. Tak ti je to dragi Blaž, baš mi je drago kaj smo se zišli i kaj se imam s kim pospominati. Si me malopredi zapital, kaj tu delam. Viš, to ti je malo dukša pripovest. Konobar, donesi dva gemišta za ov stol! Če imaš čas, ti ju ispripiiviedam – imaš, kaj ni?

Se ti je počelo priekvečer. Zdignem ti se ja z postelje, izidem na dvorišče, kad imam kaj videti: po celom gruntu beli miši, kam god se zaluknem – beli miši! I v štali i v kocu i v škednju i v kukuružnjaku, v pečnici i na najžimi, ma sve po svud. Mislim si ja, to je nekva invazija i gdo zna kakvu bolest moreju prenesti. Ja ti mam pojdem k veterinaru, a po putu vidim takaj bele miše, i v grabi i vuz cestu! Velim ti ja tak veterinaru za te miše, a on ti meni, nit pet nit šest – to nije moj slučaj idite vi k svojemu doktoru! Ali gospon veterinar, moj doktor je za ljude, a valjda ste vi za životinje. On se sam nasmieje i mahne z rukom. I kaj sam onda mogel – odišel sam svojemu doktoru.

Gda sam došel na red, isprippedam ja svojemu doktoru sve i za miše i za veterinara i pitam – kaj mi je ve za delati? Doktor sam posluša, nekaj zapisuvlje i onda mi v ruke porine: „Tu ti je dijagnoza i uputnica za v ustanovu“ – rivlje te papiere a ja ih nemrem vloviti. Velim: „Gospon doktor i vam ruke drhčeu, bi morali i vi iti k doktoru! A i ova kvaka vam leti sim-tam, vam ja to popravim, nem puno zel – platite mi jen gemištu tu prek pri Juri.“ Doktor nikaj ne veli. Pogledam ja, kaj je to doktor napisal, veli

delirium tremens. Mi zgledi da je to, kakti, stručni naziv za bele miše. A ja nis to znal!

A pital si me kak mi je žena. Moj Blaž, moja Mica me ostavila, još predi tri leta je otišla od mene. Gda sem odločil prodati onu senokošu pri potoku, rekla mi je – ak i to prodaš ja idem od tebe. A kaj če ti senokoša, i tak nemamo nikaj niti v štali niti v kocu. A obečal sam joj da bum joj kupil novu bljuzu, novu kiklju i fortuk, pa čak da bum ju peljal na Mariju Bistricu. Ali zabadava, otišla je, i još veli – ti si pijanec! A pogleč Blaž, ja ti z mojih goric dobim dviesto litri vina, a sused Martin osemsto litri. I on i ja sve to spijemo do novoga branja, i ve – ja sam ti kak pijanec! A gdo spiye susedovo, i njemu nigdo ne veli da je pijanec! Je to prav? A senokošu sam lepo prodal, za pol leta gemišti – hočem reči, s tem penezi sem si pol leta mogel plačati gemište!

Sim sam došel z autobusom, karta me je došla točno pet gemišti (konobar, još dva gemišta!). A pitaš me kaj je z mojim autom? Je, jemput ma zastavila policija, veli – puši, ja pušem, veli – vi nemrete voziti, ja velim – kak, pa vidite da morem, da sem se do tu dopeljal. Ali nisu mi dali! Vloviju me drugi put, treči put i – zemeju mi dozvolu. A saki put još i kazna deset gemišti! I kaj ve? Nemam dozvolu, ne vupam se peljati i prodam auto za tri meseca gemišti.

I ve sam ti tu, črez oblok gledim vu tu ustanovu i premišljam si – a kaj je doma? Ne znam bude li gdo kaj napravil z onimi belimi miši na mom gruntu. Pa nemrem grunt sam tak ostaviti, a da poslušam svojega doktora? Prav za prav, niti veterinar niti doktor nisu mi ništ obečali, a sam ne znam kaj mi je za delati. Kaj ti na to veliš, Blaž?

Mustači

Ljudi moji, kak sam vam ja imel lepe mustače, pa to je bila milina videti, stani i gledi! Dugi i debeli, mogel sam ih do vuh zafrknuti. Priznam, volel sam se z njimi štimati. Gda bi ženske kušoval bi mi znale reči da im je to tak drago i da im se čini kak da ih mujcek repom žegeče. I volel sam mustače posle jela z masnim canjkom obrisati da se bolje svetliju. A ste gda vidli muža z mustačima da si posle gemišta ili pive čube obriše? Nigdar, navek si samo mustače obliže, posle jela se obriše. A gda k nekome dojde i gda si putnu spiye, ili malo jakše nagne, onda ih do svojega doma samo oblizuje.

Kak volim preišljevat i o svemu i svačemu, preišljal sam si zakaj je zaprav Stvoritelj nami mužimi dal mustače. Dobro, za obrve mi je jasno – dal nam ih je zato da nam, dok delamo, ne bi znoj išel v oči i da bi mogli još bolše delati. Vuha nam je dal jer je znal da bumo zmislili očale, pak da ih imamo za kaj zateknuti. Ali mustače ...? Da nije valjda da dok nam z nosa curi ..., ni, ni, ni, ne bum vu to veroval. A z mojimi mustači znali su se igrati i deca dok su bila mala, a i vnuki mi zdaj. Znali bi me potegnuti tak da bi mi čubu zdigli, ali sem ni zakričal kaj ne bi decu splašil. Gda bi ih moral malo poštucati i zavrnat, to mi pak je činilo posebno veselje i užitek, kak bismo rekli.

Sve je to lepo bilo, dok se jednega dneva ni to strefilo! Kaj je bilo?

Zidem se tak s prijateljem na placu, a on je takaj mel lepe mustače. Štimamo se mi z mustači, onak – čiji su vekši i

čiji su bolje narudlani, kad odjemput jedna kumica s placa na nas, ni pet ni šest, pak nam veli: „A kojega vrapca se štimate s tim svojim mustačima, ja črez takve mustače celi život ščim.“

Gda sam to čul, mam sam otišel dimu i mam sem ih odre-
zal i podbril. I tak sam vam ja, dragi moji, brez mustači
ostal.

Očevi i sinovi

Mislim da za čitatelja nisu važni sudionici ove priče, već poruka koja se iščitava. Isto tako nisu bitni ni vrijeme ni mjesto događaja, iako su se zbili u stvarnosti.

Primjer prvi. Tast me zamolio da ga odvezem na drugi kraj sela, kako bi nešto obavio kod svog suseljana. Stigli smo, upoznali se i pozdravili, a onda je počeo onaj konvencionalni dio razgovora. Na upit mog tasta domaćinu, kako mu je sin, ovaj je pozelenio i odgovorio kako je ova današnja mladež bezobrazna, neodgojena i neodgovorna, ne poštuje starije pa ni roditelje. Eno ga, kaže, u svojoj sobi, nabio slušalice na uši i sluša glazbu!

Nisam mogao izdržati i umiješao sam se. Rekao sam domaćinu da se tek upoznasmo, te da me zanima zašto pred nepoznatim čovjekom iznosi svoju sramotu, dapače – skoro da se s tom svojom sramotom i hvali. Tko je tog sina trebao odgojiti i naučiti odgovornosti, tko ga je trebao naučiti da poštuje roditelje i starije? Domaćin je zinuo da će nešto progovoriti, a zatim je zastao i ostao otvorenih usta.

Primjer drugi. Dođem tako jednom kod prijatelja na selo. Sjedimo u hladu ispred kuće, a ja ga zapitah gdje mu je sin. Odgovor isti kao u prethodnom slučaju. Još doda, posvađali smo se, rekao mi je da sam materijalista, a za koga sam ja ovoliku kuću gradio, ako ne za njega.

Istina, izgradio je ogromnu kuću, godinama je radio u inozemstvu i u predgrađu metropole te zemlje izgradio je kuću. A onda, kad je odlučio ići u mirovinu, izgradio je

kuću i u Hrvatskoj. Bavio se građevinom i stolarijom. Malo tko se može pohvaliti da je operirao žuljeve na rukama. Upitah svog prijatelja da li je ikada u životu svog sina posjeo na koljena kad je ovaj bio sam, je li ga ikad zagrlio barem onako rukom preko ramena, je li ga ikad upitao: „Znaš, mislim raditi to i to, uradio bih to ovako – što ti misliš?“ A sin će mu skoro tridesetu!

Prijatelj nije mogao izdržati, već je istog popodneva, kad je sin izašao iz svoje sobe, zagrlio sina. Od tog momenta otac i sin bili su snažno povezani. Sin se toliko promijenio da je na svaku očevu kretnju da će nešto uraditi, skakao govoreći: „Neka, tata, ja ću.“

U oba slučaja shvatio sam da roditelji vole djecu, ali ne znaju pokazati ljubav, ili pak je to u nekim našim krajevima sramota. Znao, ono, tipa: „Ženo, plače ti dijete!“ kao – dijete je ženino a ne njegovo. I gle apsurdna – gradi kuću za ženino dijete a ne za svoje!

Zbog te stalne trke za stjecanjem materijalnog, roditelji nemaju vremena za posvetiti djeci. I zbog toga su bebe odlučile da se više neće ni rađati kad su im roditelji takvi. Eto, tako ja vidim naš problem u našoj pronatalitetnoj politici!

Pismo premijeru

Poštovani gospodine predsjedniče Vlade,
Obraćam Vam se s molbom da mi odobrite osnivanje čak dviju agencija. Obje bi se bavile problemima ekologije, što je veoma važno za rješavanje ekoloških problema u našoj državi, a ispitivanja koja će obaviti agencije mogu biti od koristi i cijeloj Europskoj uniji pa i šire.

Prva agencija zvala bi se „Agencija za ispitivanje utjecaja mjesečeve mijene na menstruaciju žutih mrava“, a druga bi se zvala „Agencija za ispitivanje mjesečeve mijene na nacionalističko ponašanje kišnih glista“.

Obrazloženje prvo. Poznato je da su mravi čistači prirode, a pošto smo mi turistička zemlja, red bi bio da nam zelja lijepo izgleda. Mi bismo se bavili istraživanjem plodnosti žutih mrava te da li, i kako, mjesečeve mijene utječu na njih. No, napominjem, nemojmo biti neskromni pa od mrava tražiti da nam očiste prirodu od onih olupina starih automobila, frižidera, građevinskog ili mesarskog otpada. Ipak ne možemo od mrava tražiti da nam sklanjaju olupine, priznajmo, bilo bi to preteško za njih.

Obrazloženje drugo. Kišne gliste u zemlji stvaraju humus, čime doprinose poboljšanju tla za proizvodnju ekološke hrane. Zapaženo je da ih u zemlji ima sve manje, ili ih uopće nema. Mi bismo istraživali zbog čega nas kišne gliste mrze i odlaze li iz nacionalističkih pobuda i kako mjesečeve mijene utječu na njihovo ponašanje. Znam, reći ćete da su za to krivi herbicidi i pesticidi, reći ćete mi i da ste poduzeli mjere za nekorištenje pesticida i

herbicida na način da ih neće imati tko bacati, ali i pored toga treba uočiti još neke zakonitosti.

Molio bih da se u svezi ovih agencija savjetujete s ministrima poljoprivrede, ekologije, zdravstva, financija i uprave, te da čujete i njihova mišljenja. Dopustite da vas podsjetim kako bi bilo jako dobro da se o tome savjetujete s građanskim udrugama i sve iskomunicirate s lokalnom zajednicom. Vjerujem da će se svi oni složiti.

Ove bi agencije zapošljavale eminentne stručnjake iz ovih područja, bio bi zastupljen i noćni rad pa bi to iziskivalo obilniju financijsku potporu. Kako iz humanih, i samo humanih, razloga želimo doprinijeti boljitku naše zemlje. Radi transparentnosti našeg rada uvijek možete vršiti kontrolu nad nama, a preko „Agencije za praćenje rada agencija“. Mislim da će i oni biti zadovoljni rezultatima našeg rada, jer ćemo imati bolje rezultate od do svih do sada osnovanih agencija.

U nadi da ćete odobriti i financirati rad predloženih agencija, srdačno Vas pozdravlja Vaš

Mile Ukruhić

Mi birokrati

Stvarno ste čudni vi, korisnici naših usluga. Stalno nam nešto prigovarate, te zašto ovo, te zašto ono. A jeste li se vi zapitali kakvi ste to vi? Eto, kad vam legne plaća, svi pohrlite isti dan s brdom računa platiti sve te režije. Onda se stvore redovi i gle apsurdna, vika na nas kao da smo mi napravili redove a ne vi! Tako je u pošti, tako je u banci, zapravo, tako je na svim šalterima, je li to u MUP-u za vozačku, za osobnu, tako je kod liječnika – ma svuda! I svi bi htjeli odmah doći na red. Prvi! A mi, kao da nemamo pravo poći na marendu, na kraći odmor, odmah žamor. Zašto mi ne stvaramo gužvu, jeste li se to zapitali? Mi vam lijepo sve rješavamo iza šaltera, po principu ruka ruku mijе, ja ne stojim u redu kod tebe, ti ne stojiš u redu kod mene i tako u krug. Naši šefovi su još uviđavniji, sve riješe telefonom s posla ili od kuće. a ako to ne pali pošalju nas. I sve štima. Ako niste znali, to se zove kolegijalna solidarnost, a vi to podrugljivo nazivate „veze i poznanstva“.

Čudite se kako vam svaku potvrdu, svaki izdani dokument naplaćujemo. To se zove samofinanciranje. Odatle dobivamo naše plaće. A kako nas, a to svakodnevno vidimo, sve manje cijenimo, dosjetili smo se kako vam doskočiti. Na primjer, trebate podići potvrdu o mjestu prebivališta, u MUP-u. Ne može bez izvoda iz knjige rođenih od matičara. Matičar pak izdaje izvod, ali uz potvrdu o prebivalištu. Gdje si sad? E, tu dolazi do izražaja naša demonstracija svemogućih. Kao, sažalili smo

se nad vama, pa kao, to činimo samo vama, pa vam izdamo neku potvrdu, a vi nam onda do groba zahvalni. U toj slijepoj zahvalnosti i ne vidite šalter. Onaj otvor na šalteru služi da se izmijene novac i uplatnice ili dokumenti. I mislite da vas mi ne čujemo, pa se sagibate, čineći tako naklon našim preuzvišenostima.

Baš ste čudni!

Teško je biti muškarac

Puhala je bura, ona hladna, teška, ona što čisti zrak, mete ulice i dvorišta, uvlači se u kragnu, rukave, nogavice. Kažu, bura je zdrava. Je, za pršute!

Po jednoj takvoj buri ugledah djevojčicu, u tankoj suknjici, kako, onako pognuto i zgrčeno prelazi ulicu. Nožice joj pocrvenjele i imale neke plave flekice, a koljena skroz crvene. Bilo mi ju je žao gledati. ***Bilo mi je teško!***

Djevojčica je otrčala do zgrade i ušla. Spasila se. No, ja sam počeo razmišljati o toj djevojčici i toj tankoj suknjici i misli su me vodile sve dalje i dalje. Samo zato što je žensko, mora nositi suknjicu. Samo zato što je žensko, od djetinjstva se utjeruje u kuhinju, jer mora znati kuhati. Ima mlađu braću, a od djetinjstva se je tjera da brine o braći, od hranjenja, oblačenja, vođenja za ruku u vrtić ili školu. Kad mlađa braća ili mlađe sestre pođu u školu, pomaže im pri pisanju domaćih zadaća i tako redom. A onda, ako sama dobije zbog toga slabije ocjene, sva vika na nju. Sažalih se nad njom. ***Baš mi je teško!***

A onda kad malo poraste i odraste, uključuje ju se u sve kućanske poslove, ne mareći za njenim potrebama da se igra, uči ili bavi hobijima. A još ako živi na selu, svemu ovome dodaj radove oko stoke, radove na njivi, a s puno manje vremena, jer vrijeme gubi na putovanje do i od škole ili ako još i negdje radi, do i od mjesta posla. Mnogima je sve to teško zamisliti. ***I meni je teško!***

Dode udaja, te udovolji svekru, te udovolji svekrvi, kao da se udala za njih, udovolji ukućanima, a najviše udovoljavaj mužu. A tko udovoljava njoj? ***Teško mi je to pojmiti!***

Potom dođu djeca. Udovoljavaj djeci, hrani, oblači, vodi doktoru, kad dođe vrijeme vodi u vrtić ili u školu, odlazi na roditeljske. Radi sve kućanske poslove, a ako uza sve to radi, kako sve stigne? ***Teško mi je shvatiti!***

Ako li joj je muž pijanac ili neradnik, pa kad dođe kući i dobro je izbubeta, onako, bez razloga, ona to otrpi. Ako muž ne radi, mora se brinuti što dati djeci za doručak, ručak ili večeru. Kako to trpi? ***Teško mi je to shvatiti!***

Ako žena ne izdrži pa se razvede i vrati kući, često je se kori riječima: „Ti si izabrala muža.“ A nerijetko, vraćaju je mužu, za roditelje ona je učinila sramotu! Ona? Što će o njoj misliti i govoriti susjedi! ***Teško mi je kad to čujem!***

Ako slučajno žena, na ostavinskoj raspravi, nakon smrti svojih roditelja, uzme dio – nasljeđe, izvrgnuta je i pritiscima i ignoranciji braće i šire rodbine, kao da i ona nije plod istih organa kao i muškarac, kao da nije plod istih roditelja. ***Meni je to teško prihvatiti!***

Dode vrijeme pa i ona bude punica ili svekrva. Opet – udovoljavaj snahi ili zetu, njegovima ili njezinima. Udovoljavala je kao snaha, a sad opet na nju je red da udovoljava. ***To mi je nekako teško razumjeti!***

Ja sam muškarac. Vidjeli ste u ovom opisu koliko puta sam istaknuo da mi je teško. Na kraju, morate priznati – ***zbilja je teško biti muškarac!***

Blagdani su pred vratima

Prije nekoliko godina, na zidu ispred trgovine jednog trgovačkog lanca, pročitao sam upravo ovaj grafit: „Blagdani su pred vratima.“ Poruka tog grafita više je nego znakovita. Zašto grafit ispred trgovine, zašto blagdani pred vratima? Ovo je poruka protiv konzumerizma, blagdane smo pretvorili u bjesomučnu i bezobzirnu trku za profitom. Nekadašnju radost i iščekivanje blagdana ubio nam je taj konzumerizam. Pođimo redom.

Sjećate li se Božićnih i novogodišnjih čestitki? Otvoriš poštanski sandučić, hrpa čestitki, ne izdržiš već počneš otvarati tu, odmah, a onda otrčiš i stavljaš ih ispod okićene jelke, a kad ti u posjet dođu gosti – hvališ se i pokazuješ tko ti je koju čestitku poslao. Tko mi može reći kad je u današnje vrijeme netko dobio čestitku? Sve se čestita SMS porukama. Je, je, sve je to u ime napretka, ali gdje je tu radost? Nestala!

Natjecanje tko će ljepše ukrasiti trgove i gradove u vrijeme Adventa, tko će postaviti više štandova za prodaju svega i svačega. Promatram, kupuju stranci jer su cijene bliže nebesima nego duše prodavača! Naša sirotinja pridružuje se tom šušuru, samo da bi čeznutljivo gledala što se prodaje. Pruži ruku k nekom artiklu, a onda naglo zastane i prstom upirući pita: „A pošto vam je ovo?“ vrati ruku i pođe prema drugom štandu. U očima te sirotinje nema sjaja, a sjaj grada je sjaj bez duše.

Kažu, pred blagdane i za vrijeme blagdana, da je to vrijeme milosrđa i darivanja. Kako ništa ne proizvodim, da bih darivao, moram taj dar kupiti, a na radost trgovaca. Htio, ne htio, pridružujem se konzumerizmu, jer topla riječ, zagrljaj, poljubac i ljubav izgubili su vrijednost.

Stani malo, poziva me se na milosrđe i darivanje, pa ja tu iščitavam poruku: cijelu godinu bio si „gad“ od čovjeka, pa daj barem sad budi malo čovjek. Ali, ja sam cijelu godinu isti, nisam „gad“. Ako je ovo doba darivanja, pitam se, ovi što prodaju, osim rodbini i prijateljima, jesu li ikom išta darivali – ili za njih to ne vrijedi? Njima vrijedi samo profit.

Vidim, sreću se poznanici i prijatelji, hine radost pri susretu, čestitaju si blagdane. Ali ja, radujem se kad sretnem prijatelja ili poznanika i izvan vremena blagdana. Često sam sebe zapitam, jesam li sretan ili nesretan čovjek. Zašto sretan? Jer ne pravim razliku u milosrđu i darivanju između blagdanskih i ostalih dana u godini, pa su mi blagdani cijelu godinu. Zašto nesretan? Jer ne poznajem tu razliku pa sam uskraćen.

Da, blagdani su pred vratima, sirotinji tu i ostaju. Nikako im ne ulaze u kuću.

Savjeti umirovljenicima

Svakodnevno slušam kuknjavu umirovljenika: te male im mirovine, te skupo im ovo, te skupo ono i stalno iščekuju povećanje mirovine. I ja sa u mirovini, ali sam shvatio da ne moram iščekivati one dvije-tri kune od povećanja mirovine, ili skupljati plastične boce, već da moram štedjeti. I evo, ne kukam! A da i nadalje ne bih slušao kuknjavu umirovljenika, podijelit ću s njima svoja iskustva, kako ja štedim.

Kao prvo, zaključio sam da bojler troši puno struje. Zato se kupam samo tri puta na godinu: pred Uskrs, pred Veliku Gospu i pred Božić. Pokušajte izračunati koliko sam samo uštedio na struju, vodi, sapunu i ručnicima. Da, ručnici, ali i drugu robu ne perem svaki dan, jer što dulje nosim odjeću, manje je perem, pa tako štedim i na struji i vodi koje troši perilica. Kako znam kad treba promijeniti robu? Polako, ne žurite, i to ću vam objasniti. Pošto katkad skidam čarape (zimi to uopće ne radim), ja, pri ponovnom obuvanju čarapa, najprije čarapu bacim o zid. Ako padne, ponovno je obuvam, a ako ostane zalijepljena za zid, e, onda obuvam drugu. Da, zaboravio sam vam napomenuti, kad se izujete, pa ono crno što nađete između prstiju, nije ništa opasno, potvrdio mi je i doktor. E, da, tjedno barem jedanput provjeravam jesu li mi čarape zadržale stereoeft. Znae, ono, jedna u jednom ćošku, druga u drugom ćošku, a u sredini se ćuju. Još vam moram napomenuti da je nokte najlakše podrezati poslije kupanja, a kako se kupam tri puta godišnje, pripremim dva lista

novina. Poslije podrezivanja noktiju ove listove novina uguram u cipele, kako mi ove ne bi bile tri broja prevelike. Gaćice skidam tek kad mi se skroz zalijepe pri sjedenju. Tada ih prosušim, i da vam otkrijem, pri ponovnom oblačenju, žuta strana ide naprijed, a ona smeđa, pozadi. Što manje puta ideš na šišanje, to manje, ukupno gledajući, godišnje, platiš. Pet-šest puta godišnje idete k brici i ako je šišanje 50 kuna, to je 250 do 300 kuna. Ja potrošim 50 kuna ili ni to. Uštedu, eto, i matematički dokazujem. Ista stvar je i s brijanjem: uštedim žilet, pastu ili pjenu za brijanje. Umivam li se – trošim vodu. Prekomjerno kupanje, šišanje, brijanje, pranje robe – čista rastrošnost. A tek pranje ruku, pa tko je to vidio? Ne želim da ljudi posumnjaju da idoliziram Poncija Pilata. To što godišnje dobijem dva-tri puta svrab, ništa strašno, i za to ima lijeka.

Dade se uštedjeti i ljeti na hlađenju i zimi na grijanju. Sve je klimatizirano, mogu birati: robni centri (ali u njima mi dođe neugodno, ništa ne kupujem), zatim javni prijevoz, za 1 kunu imam cjelogodišnju pretplatu i vozam se od jedne do druge krajnje stanice, mogu ići u ambulate ili bolnice, u čekaonice, ali pošto sam u godinama, bojim se da bih mogao uhvatiti kakovu boleštinu. Jer, znate, osim nas, koji se tu dođemo ohladiti ili ogrijati, svrati tu katkad i netko, tko je stvarno bolestan, pa kud ćeš onda? Preostali su kafići. Tu dođem, naručim kavu i ispijam je dva-tri sata, moleći Boga da slučajno svrati netko poznat, a onda opet molim Boga, da on plati tu kavu, jer ako ja budem

morao plaćati, i svoju i njegovu, e| onda sam stvarno u problemu.

Može se uštedjeti i na hrani. Kako sam već star, malo mi treba. zato gledam i slušam, gdje je kakva prezentacija, jer se tu jelo poslužuje besplatno, a piće plaćaš sam. Zar moram piti? Kad pak su oni praznici kad se besplatno dijeli grah ili slično, guram se, pa bar dva-tri puta uzmem porciju, a obvezno ponesem i zdjelicu, pa se izguram da mi i nju napune. To mi je za sutra. Zbog mog izgleda, ljudi misle da se obilno hranim. Tih mojih 120 kila nije od šnicla i dobre ribe, već od škroba, tjestenine i krumpira, pa i prase se ne deblja od kavijara, već od krumpira i tikava. Eto, podijelio sam s vama tajnu, kako uštedjeti, i vjerujte mi – uskoro vozim Mercedes.

Udaja – ženidba

Sigurno ste i vi, kad ste bili dijete, voljeli slušati priče vaših baka i djedova. Tako sam i ja volio slušati njihove priče. Istina, katkad te priče nisu bile za mene, ali bi ih, igrajući se, prisluškivao.

Sjećam se tako priče moga djeda. Kad je, kaže, bio momak, s drugim momcima iz sela išao na misu, došli bi ranije, stajali bi oni tako ispod lipe ispred crkve i mjerkali seoske djevojke, koje bi isto tako dolazile u crkvu na misu. Svakoj bi našli neku manu: te ova hoda ovako, te ona hoda onako,, te ova je predebela, te ona je premršava i tako redom. Kaže dalje, svi ti momci poženiše se, opet se sastaju ispod lipe ispred crkve i slušaju neke druge momke, kako nalaze mane nekim drugim djevojkama. Stanite momci, ne činite to, tako smo se i mi ponašali kad smo bili momci, izrugivali se, nalazili im mane, a upravo mi, koji stojimo tu s vama, poženismo upravo te djevojke. Nisam doznao tko je koga birao, ali su se zakleli na vjernost do njene ili njegove smrti. I tako bi!

Danas su neka druga vremena. Danas i djevojka i momak najprije naprave okvir, a onda traže partnera ili partnericu. Djevojke u svoj okvir stavljaju: da je on lijep, pametan, da vozi „ludo“ auto, da je pri izlasku „džek“ i kavalir, da je u kući papučar, a u krevetu maratonac. Na kraju, da je po mogućnosti – jedinac, te ako se uzmu da ne žive s roditeljima. A što nudi za uzvrat?

On isto ima svoj okvir, pa traži: da je lijepa, zgodna, pametna, bogata jedinica, u kući sluškinja, a u krevetu mu

uvijek na raspolaganju. Jeste li primijetili identičnost u zahtjevima? Koja je vjerojatnost da će se u potpunosti poklopiti? Ukoliko netko od njih popusti u svojim zahtjevima, pa tako dođe do sklapanja braka, zakunu se na vjernost do prvog preljuba, i taj brak obično ne traje dugo. Zašto? Zato što tek u braku, a zbog odstupanja nekog od zahtjeva, jedno drugom počinju nalaziti mane i u konačnosti rezultira rastavom, uz obostranu kuknjavu kako su nesretni u životu.

Grupa eminentnih eksperata za ljudska prava, sastala se 8. 3. 2019. godine na obalama Mramornog mora, te na temelju „Rezolucije UN-a o ljudskim pravima“, „Rezolucije UN-a o spolnoj jednakosti“, te na temelju „Istanbulske konvencije“, donosi sljedeću

Konvenciju s obala Mramornog mora

Iako i sami neravnopravni i nezaštićeni, eksperti za ljudska prava razmatrali su stanje muškog roda, težeći biti objektivni, te su donijeli sljedeće zaključke i prijedloge:

1. Ni u vremenu, ni u prostoru, na cijeloj zemaljskoj kugle nema akta kojim bi se štitila prava muškaraca. Mi mislimo da smo u tome prvi i jedini.

2. Prihvaćamo iz „Istanbulske konvencije“ rodnu ideologiju u potpunosti.

Obrazloženje:

Muškarac, udovac ili razveden (isto vrijedi i za žene), pošto je muškarac, a ne radi „ono“, znači da ga se ne može oslovljavati s „on“. Pošto navedeni ne zadovoljava da bude „on“, a ne može ga se oslovljavati ni s „ona“. Znači, preostaje samo zvati ga „ono“.

3. Tražimo, da budemo ravnopravno tretirani sa ženama, što se tiče posla.

Obrazloženje:

Žena pomete i prebriše pod i ništa se ne vidi, ni mrvica, ni mrljice.

Žena opere, osuši, izglrača i složi u ormar odjeću i ništa se ne vidi.

Žena skuha ručak, opere posuđe, spremi ga u ormar i ništa se ne vidi.

Mi poslije ručka povučemo vodokotlić i ništa se ne vidi.

Primjećujete na kraju svake radnje rečenicu: „Ništa se ne vidi“, a od nas, muškaraca traži se da se sve vidi. ***E, ne meže to tako***, i mi hoćemo da se poslije našeg posla „ništa ne vidi“.

4. Želimo biti ravnopravni u donošenju odluka o braku.

Obrazloženje:

Osobno je svjedočio jedan od potpisnika ove Konvencije. Navečer, govori on ženi kako mora kupiti vreću cementa za popravke u garaži. Žena pak govori da mora kupiti patike malom. Cement, patike, cement, patike i otišli u krevet. Ujutro, navedeni potpisnik, otišao je kupiti malom patike. Pametnome dosta. ***E, ne meže to tako!***

5. Ukazujemo na apsurdnost donošenja „Istanbulske konvencije“.

Obrazloženje:

Za sve, ili barem skoro sve ratove, krive su žene ili kao povod ili kao začetnice. Sjetite se samo „Ilijade“, a da ne nabrajamo sve kraljice i carice. Apsurdno je da se njima, takvima, donosi konvencija koja ih štiti. Pa zar ih se to štiti, kako bi bile okrivljene za neki novi rat?

Drugi, ne manje važan apsurd govori o zaslijepljenosti muškaraca. Oni su glasovali za spomenutu Konvenciju, jer po učešću žena u

politici i odlučivanju ne bi imale natpolovičnu većinu, koju smo im, našim glasovanjem, osigurali mi muškarci. ***E, ne meže to tako.***

6. Više puta spominjana Konvencija, ne samo da štiti ženu, već nas muškarce stavlja u još nepovoljniji položaj.

Obrazloženje:

Konvencija štiti ženu na način da je ne smiješ niti pogledati, a ona te može tužiti za pohotu. Čime i kako se tu muškarac može braniti? Apsolutno je u podređenom položaju! Zato, da ne bi bio optužen bez mogućnosti, a u velikom strahu, muškarac ženi otvara vrata, uzmiče stolicu, ponudi se ili to i uradi, pa ženi ponese težu prtljagu i nema veze što mu idu suze na oči od bola, jer ga je baš jutros uhvatio išijas. Da, da, u strahu su velike oči. ***E, ne meže to tako!***

7. Ovaj članak ove Konvencije, samo je nastavak prethodnog članka.

Obrazloženje:

Kad žena obuče „minicu“ i promaršira ispred muškarca, ovome nastane nered u gaćama. Je li to seksualno uznemiravanje? Kome da se muškarac požali? Na temelju koje Konvencije, na temelju kojeg zakona? Tko ga štiti? Kako se obraniti?

Upravo zbog svih ovih iznesenih argumenata, svi smo se složili da je bilo nužno donijeti ovu Konvenciju za zaštitu nas muškaraca, a onda neka institucije rade svoj posao.

8. Koristimo se prilikom da razobličimo licemjernost žena.

Obrazloženje:

Grieh možemo počiniti *mišlju, riječju, djelom i propustom*. Koliko je žena prema nama, muškarcima, počinilo grieh propustom? Priznaju li one taj grieh? Kažu li ga na ispovijedi? Kaju li se zbog toga? Odgovor na sve je – ne. ***E, ne može to tako!***

Na kraju, poštovani supatnici, donesenu Konvenciju ne smatramo konačnom. Svaka vaša sugestija i svaki vaš prijedlog, dobro bi nam došli, što je zajedničkom interesu.

Eksperti za ljudska prava

Aneks „Konvenciji s obala Mramornog mora“

Kako smo na završetku prethodno donesene Konvencije pozvali štovane supatnike da se pridruže proširenju zahtjeva za prava muškaraca svojim prijedlozima i sugestijama, ubrzo nakon upućenog poziva dobili smo čak pet prijedloga, koji imaju mjesto u Konvenciji i koje ćemo iznijeti u ovom Aneksu. Napominjemo da su se svi eksperti za ljudska (čitaj muška) prava, jednoglasno složili i prihvatili prijedloge, te isti imaju jednaku važnost kao i već izneseni.

1. Zašto je ukinut „Dan žena“? (Još jedna njihova zločestoća).

Obrazloženje:

Prije nekoliko desetljeća žene su ovaj dan obilježavale kao svoj dan. Ovom prazniku smo se pridružili i mi, muškarci, opijanjem do besvijesti. Žene su mislile da im se pridružujemo, kako bi s njima podijelili to slavlje, ali mi smo se opijali zbog rezignacije, što i mi muškarci imamo svoj dan. Sada su žene prekinule s proslavom svog dana i time nama, muškarcima, izbile sve adute iz ruku za opijanje. Zločesto, zar ne? ***E, ne meže to tako!***

2. Nema sigurnih kuća za muškarce.

Obrazloženje:

Država je, u brizi za sigurnost žena, organizirala sigurne kuće za njihovu zaštitu. Kao takve, sigurne kuće nije organizirala i za muškarce, pa se mi, jadni, moramo skrivati po kafićima i krčmama, jer

se jedino tamo osjećamo sigurnima. ***E, ne meže to tako!***

3. Zločestoća žena u nevinim društvenim igricama.

Obrazloženje:

Ovo navodimo samo kao jedan od mogućih primjera. Ako na primjer, muškarac dođe na generacijsko okupljanje i društvo predloži igranje neke društvene igrice, na primjer pokemone, što se dešava? Muškarac, pošto je imao pik na neke ženske, želi biti „Pikaču“. Žene, kakve već jesu, prilaze k tom muškarcu, jedna po jedna i nazdrave mu pićem. Pošto se dugo nisu vidjeli, a i u strahu od „Istanbulske konvencije“, ne može ih odbiti. Tako, a da toga ne bude ni svjestan, muškarac bude iz pokemona „Pikaču“ preobražen u pokemona „Rigaču“. Zaključak je da žene varaju čak i u tim najnevinijim društvenim igricama. Kako se zaštititi? ***E, ne meže to tako!***

4. Opasnost zvana punica.

Obrazloženje:

Ovaj problem posebno je izražen kod oženjenih muškaraca. Na najnevinije šale na račun punice, dolazi do katastrofalnih posljedica. Na primjer, ako u njenoj nazočnosti upitaš „Zašto Bog Adamu, do je još bio u raju, nije podario punicu onda to više ne bi bio raj“, ili izjaviš da voliš punicu kao Coca-colu, na stolu i hladnu (nema veze što kažeš da je voliš), spomenuta punica, ili žena u svojstvu punice, gađa te letećim objektima. Objekti nam

nisu nepoznati, već dobro poznati, ta iz njih ručamo. Navedena posljedica je samo jedna od najbenignijih. ***E, ne meže to tako!***

5. Uzurpacija prava i imovine od strane žena.

Obrazloženje:

Žene svuda govore kako drže tri ćoška ili kantuna kuće. Ako muškarac predloži da ravnopravno podijele svakom po dva kantuna, žena to neće ni da čuje, valjda iz straha da se neće moći pred prijama hvaliti s tri kantuna, kao i prije. Ako pak upitate ženu što onda ne uzme i onaj četvrti kantun, dobijete odgovor da žene nisu baš toliko bezosjećajne. Ispada da smo im još trebali biti i zahvalni na tome. Umjesto da se stide zbog počinjene uzurpacije, one se time još i hvale. O tempera, o boja (ili tako nekako)! ***E, ne meže to tako!***

Zbog predloženih amandmana od srca zahvaljujem gospodinu Visiumiru (prezime i adresa poznati potpisnicima ove Konvencije), a jednoglasnom odlukom, zbog njegovih stručnih i znalačkih prijedloga, spomenutog gospodina uključujemo u svoje redove.

Eksperti za ljudska prava

Pismo iz budućnosti

Dragi čitatelju, na znam kako si se ti dočepao ovog pisma, jer ono sigurno nije namijenjeno tebi, već pravim „Hrvatima“, onima koji su „voljeli“ Hrvatsku, koji su odlučivali o sudbini naroda, a svoju djecu poslali van, na školovanje. E, njima želim ukazati kamo nas je doveo taj način vođenja guzouvlačkačke politike.

Hrvatska, kao takova, više ne postoji. Postoje samo neke regije, koje su prepoznatljive ali ne nose svoje nekadašnje nazive. Nekadašnja država Hrvatska danas je uklopljena i li stopljena u EU, a regije su dobile svoje funkcije, po kojima su prepoznatljive. Tako imamo regije za ljetovanja, jesenovanja, zimovanja i proljetovanja. Shvatili ste, mi smo turistička destinacija EU ili regija za odmor i rekreaciju, s hotelima, motelima, hostelima na svakom koraku. Niste li početkom 21. stoljeća odlučili da će glavna privredna grana biti turizam, pa eto nam ga sad! Tako na primjer Slavonija, nekadašnja hraniteljica cijele države, sada je zapuštena, zarasla u korov, makije i šume, i služi za lovni turizam, i visoke i niske divljači. Naroda nema odavno, jer je odselio u EU na rad. Nekadašnja Istra, sada je veliko kamp naselje, gdje se održavaju festivali i koncerti svih vrsta na otvorenom i u objektima za turiste u EU-u. Nekadašnja Dalmacija sva je u betonu. Izuzetak je baba Manda iz Vrlike, koja nije dala betonirati onu livadicu iza kuće, pa sada tete iz vrtića i učiteljice nižih razreda osnovne škole, dovode djecu na tu livadu, na radost babe Mande. Pored toga što se djeca igraju i valjaju

po travi, tete i učiteljice objašnjavaju djeci kako je nekad bilo. Jedina proizvodnja zadržala se u području sjeverno od Zagreba. Naime, EU je odlučila da se tu, za cijelu Uniju proizvodi ocat (kvasina), jer, rekoše da ta regija u tome ima višestoljetno iskustvo.

Svako, malo veće mjesto, izgradilo je zoološki vrt domaćih životinja, kako bi djeca upoznala koje su to životinje pripitomili i uzgajali njihovi preci. Dva slučaja utjecala su na odluku o osnivanju ovih zoovrtova. Prvi – pita majka sina: „Tko nosi jaja?“ Sin, kao iz puške odgovori: „Pa striček Slavek! On svaki dan nosa jaja po cijelom selu, a vidio sam ga s jajima i na tržnici.“ Drugi – neka druga majka upita kćer: „Tko nam daje mlijeko?“ Kći, poslije kraćeg razmišljanja, odgovori: „Teta Mica iz Konzuma.“ Otvaranjem zoovrtova spriječili smo svaku dvosmislenost u dječjim odgovorima.

Svoju vojsku uopće nemamo, sve regulira EU. Njihovi su policajci i sudstvo i nema više sudskih trakavica, kao što ih je bilo u naše vrijeme. Hrana i svi drugi industrijski proizvodi potrebni za život dolaze nam iz EU ili ostatka Svijeta. No, nemojte misliti da nema zaposlenih, Starosjedioci, koji nisu htjeli ići na rad u Europu, sada rade kao pomoćna radna snaga u hotelima, održavanju plovila ili skija, a rade i neki zanatlije za brze popravke. Vrhunac karijere je postati kuhar u nekom hotelu. Privatnih tvrtki nema, jer su ih sve pokupovali stranci.

Mnogi se vraćaju, kad odu u mirovinu, da na djedovini prožive starost. Ti umirovljenici okupljaju se u svojim klubovima, jer su im hoteli preskupi. Kad se popije koja

čašica više, po pravili, skoro uvijek, završi se sukobom, jer i dan danas nismo sigurni tko je pozitivniji – ustaše ili partizani.

Eto, dragi političari, što ste nam ostavili, Idila za popizditi. Hvala vam na tome.

U Dublinu 2. 6. 2119.

Vaš potomak, Hrvat (?)

P. S. Uočili ste da sam napisao Dublin a ne Dublin. Ne, nisam pogriješio. Zbog velikog broja Hrvata u Irskoj, Irci su morali pristati na dvojezičnost.

Idemo na more

Pa idite. Tko vam brani? Tko vas zaustavlja? Ja ne idem. Ja sigurno neću ići. Taj film nećete gledati. Zašto? E, pa objasniti ću vam.

Po ovim vrućinama koje graniče s onima iz pakla, ići mi je do plaže, ali i mi je i vratiti se. K tome, ako pođem autom i ne uspijem ga parkirati u hladu, pri povratku, vrućine prelaze one paklenske. Zatim, k moru se spuštam, a onako iscrpljen (objasniti ću vam kroz daljnji tekst), moram se vraćati, uspinjući se. Pokušajte sad samo zamisliti sljedeće: Dođem na plažu, konačno nađem mjesto gdje mogu raširiti ručnik, legnem, a ono, bode ovdje, bode ondje. Okrećem se, namještam se, a usput na suncu počinjem cvrčati kao čvarak na tavi. Ako sam zaboravio ponijeti kremu za zaštitu od sunca, kod kuće me neminovno čeka mazanje jogurtom i slične mjere za sprečavanje guljenja kože. Lijepo je pocrniti, a ne izgorjeti!

Ležeći, slušaš buku kupaca, netko je doveo i psa, pa se i on pridružuje toj kakofoniji. Ove dvije pored mene ne prestaju pričati, a one dvije-tri s druge strane još su glasnije. Kad dođe vrijeme ulaska u vodu, u pravom si problemu. Normalno je da si ponio ključ od kuće ili stana (i auta, ako si došao autom), da si ponio mobitel (jer tko to danas ide u WC bez mobitela) te si ponio barem stotinjak kuna (ako sretnoš prijatelja ili poznanika da možeš platiti ili ponuditi platiti drugu turu pića), a tu su još ručnik, hlače, majice i neka obuća u kojoj si došao na plažu. Kako

sada riješiti taj problem? Prijateljski se osmjehujem prvom do sebe i zamolim da mi pričuva stvari „dok se ja ne smočim“, iako to glumim, kao, imam povjerenja u njega, a u stvari ni njemu ne vjerujem.

Ulazim u vodu, a ono samo mulj, koji su digla djeca igrajući se u plićaku, a ja ću se tuda morati i vratiti. Uđem dublje, ritam se i rukama i nogama, a zapravo, nisam došao plivati, već sam ušao s namjerom ohladiti se (Da sam ostao kod kuće, bilo bi mi pod klimom stalno ugodno, pa se ne bih trebao rashlađivati). Pošto mi je uzavrela i tintara, zagnjurim glavu u more da je rashladim, a ono, sol u ustima, sol u očima, uši se začepi. Zar mi je to trebalo? Cijelo pak vrijeme ispod oka provjeravam onog „prijatelja“ kojem sam provjerio svoje stvari, je li još tu. Kad izađem iz vode i vidim da su mi sve stvari na mjestu, ispuštim dubok uzdah olakšanja. Svaki moj sljedeći ulazak u vodu zahtjeva ponavljanje svih ovih mojih radnji i strepnji. Kad se, kako spomenuh, psihički i fizički iscrpljen vratim kući, moram se istuširati. Sve ovo opisano netko zove odmorom. Ma kako da ne! Umjesto toga, ja u stanu dignem „sve četiri“ u zrak i istuširam se kad me volja, a ne kad moram.

Ma to se ja šalim. Ne ide mi se na plažu iz sasvim drugih razloga, a to su: kad se skinem u kupaće, a ono, bijel ko sir, stomak iskočio (prije su bile pločice, a ja sad instalirao i bojler), oni bicepsi i tricepsi koje sam pažljivo njegovao, sad mlohavo vise. Pa i onaj dolje uniceps neobjašnjivo se prepolovio, a ja nikako ne mogu naći odgovor kamo je nestala ta druga polovica.

Zato, iako ste skoro povjerovali mojim argumentima zašto ne kupati se, vi slobodno idite, kupajte se i uživajte u suncu i moru. I ja sam to radio dok sam bio mlađi. I ne slušajte lupetanje jednog kontinentalca.

Nisam još završio s ironiziranjem. Sada zamislite nekog Nijemca, Poljaka ili inog sjevernjaka. Sprema se poći na ljetovanje na jug, na neko toplo more. Prethode planiranja i pripreme, odlučiti kamo ići, tamo gdje i lani ili tražiti novu destinaciju, zatim preko interneta raspitivati se o cijenama, donijeti konačnu odluku s obitelji, a zatim praviti spisak stvari koje treba ponijeti sa sobom. Žena danima prije polaska pokušava uhvatiti malo sunca i malo boje, da na more ne dođe kao neki reklamni agent neke mliječne industrije. Potom slijedi grozničavo pakiranje, slaganje stvari u auto, vještina na kojoj bi im zavidio i najbolji igrač tetrisa. Kretanje na put obično je noću, da se izbjegnu gužve u prometu, ali ne razmišljaju da na isti način razmišljaju i njihovi sugrađani i sudržavljeni i – eto ti gužve već na startu.

Buđenje djece, posljednje provjere jesu li svi prozori zatvoreni, a kuća ili stan zaključani. Zatim provjera jesu li ponijeti mobiteli, punjači, osobni dokumenti, novčanici. I nađe se u koloni. Nervozni vozači trube, djeca se probudila, ovo je žedno, ono je gladno, otvori prozor, zatvori prozor, stani, kreni, preteci, zaobiđi. Kad napokon stigne na odredište - gdje parkirati, vaditi stvari iz auta ili ne? Na plaži proživljava sve ono što sam napisao u prvom dijelu, k tome, žena bi amo, djeca bi tamo, žena bi ovo a djeca ono i tako unedogled. (Katkad su morali voditi

računa i o paštetama i smrznutim punjenim paprikama koje su ponijeli u ledenici). Zadnjih dana on sve češće pogledava u novčanik i zbraja se, hoće li imati za gorivo do kuće, jer bilo je neplaniranih troškova i previše, a i sve je poskupjelo u odnosu na lani.

Pri povratku kući opet kolone, opet sve isto kao i pri dolasku. Kad stignu kući, hvale se kako su pocrnili (iako je mljekara puno jogurta prodala samo za njih i njihove opekline), kako su se lijepo proveli i nagovaraju susjede i prijatelje da i oni idu s njima dogodine. I pazite sad, poslije svega proživljenog, oni opet dolaze dogodine, da bi opet sve to proživjeli. Pa je li to mazohizam?

Fetivi kontinentalac

Još ste tu?

Poštovani čitatelju ovih redaka, pozorno čitaj, jer ovo što ti pišem zahtijeva puno razumijevanja, da bi shvatio što želim objasniti.

Prije 2012. godine javljali su se razni „stručnjaci“ iz skoro svih sfera društva i znanosti i tumačili Majanski kalendar. Svako na svoj način, sve do katastrofičnih najava o smaku svijeta. Nitko od njih nije ni znao ni pogodio istinu. A istina je sljedeća, što su Maje dobro znali izračunati: Zemlja, skupa sa cjelokupnim sunčevim sustavom, okreće se oko centra galaksije (crne rupe), kao što se planeti okreću oko sunca. Maje su izračunali da će sunčev sustav (skupa sa zemljom) ući u jedno magnetsko polje (ili pojas), koje će utjecati na ljude, na način da se sve tajne otkriju.

E, vidite, to energetska polje, valjda je utjecalo i na mene (zapravo, sigurno jest), pa ću vam iznijeti istinu, i to onu pravu.

Kod nas je netko, slučajno ili namjerno, spomenuo 200 bogatih obitelji. Danas postoje ljudi, koji, ili nisu shvatili pravu istinu ili su previše bukvalno shvatili tu izjavu, pa rade, da oprostite, sranja.

Potvrda toj tezi, da istina mora izaći na vidjelo je i ta, što i ja spadam u tih 200 obitelji, a ipak vam iznosim istinu.

No, vratimo se onima što nisu shvatili.

Pojedine osobe, bio to muškarac, bila to žena, u svom poremećenom razmišljanju, uobrazili su da su upravo oni

ti, koji spadaju u ovih 200 obitelji. Druga pogreška u njihovom shvaćanju je da misle, da u Hrvatskoj treba ostati samo 200 obitelji. Shvaćate li te bolesne umove? S druge strane, nisu shvatili da nam baš oni samo trebaju. Malo smo ih potkožili, istaknuli u javnosti, dali im neke beznačajne funkcije, a oni odmah umislili da su netko i nešto. Zbog toga nam se događaju razni slučajevi, od kojih ću navesti samo neke, kao primjer, a sigurno ih i vi iz osobnog iskustva možete nabrojiti i više.

Neka gospođa vozi auto po nekom slavonskom gradu, ugleda djevojčicu na cesti, pa joj kroz glavu preleti misao: „Još te roditelji nisu odveli u Irsku ili Njemačku? Još si tu?“ I bum u djevojčicu, automobilom.

Neki gospodin, vozi auto po nekom zagorskom gradu, ugleda dvije djevojčice na cesti, pa mu kroz glavu preleti misao: „Još vas roditelji nisu odveli u Irsku ili Njemačku? Još ste tu?“ I bum u djevojčice, automobilom.

Neki sin, nekog stanovitog, nazovimo ga političarom, u kafiću ugleda grupu mirnih mladića i kroz glavu mu proleti misao: „Zar još niste otišli u Irsku ili Njemačku? Još ste tu? Ma, da mi se ne bi kompromitirao otac zbog *funkcije*, ja ću.“ I bum, bum, bum u mladiće, šakama.

Neki vozač autobusa, ujedno i vlasnik još dva-tri autobusa, vozeći s 2 promila alkohola, ugledavši na ulici red parkiranih polovnih automobila, pomisli: „Nemaju ni za novi auto, a još su tu. Zašto nisu u Irskoj ili Njemačkoj da zarade za novi auto?“ I bum, bum, bum, busom u te polovne automobile.

Neki umišljeni na funkcijama u Slavoniji: „Slavonci, još niste otišli u Irsku ili Njemačku? Još ste tu? A, ići ćete, eto vam komaraca!“

Vidite, takvi postupci nama iz 200 bogatih obitelji samo štete. Najprije, izgubit ćemo izbornu bazu, zatim, izgubit ćemo jeftinu radnu snagu koja radi za nas, zatim, tko će plaćati poreze i plaćati dug države (pa nećemo valjda mi), zatim, ako ostane samo nas 200, kako ćemo znati da smo bogati, s kim ćemo se to morati uspoređivati, a pitanje svih pitanja je tko će nas braniti ako nas tko napadne? Zar vi ne shvaćate kako su nam ovakvi nepromišljeni postupci, nepromišljenih pojedinaca nanijeli štetu s neprocjenjivim posljedicama?

Eto, razobličio sam vam ljude s ograničenim razmišljanjima i iznio pravu istinu!

Zato, narode, nemojte odlaziti, vi nam trebate, mi vas volimo. Živjela Hrvatska, živjeli Hrvati!

$\frac{1}{200}$

Žalim

Ovih dana, nekako mi došlo, ono, nekako sam se rastužio. Sve slušam, ovaj ili ova, žali se zbog ovog ili onog, pa došlo i meni. Znete. skupilo se! Prebirući po duši, što sam uradio ili propustio, došlo mi žao, onako iskreno, teško.

Moram se izjadati, iako to nisam rekao na ispovijedi, jer nisam smatrao da je to grijeh, a opet, žalim.

Žalim što sam početkom devedesetih prošloga stoljeća, onda, kad se pravo zakuhalo, otišao Njemačku, točnije u München. Žalim što sam dopustio da me zovu pripadnikom *Münchenske divizije*.

Žalim što sam za obranu Domovine dao samo 300 DM, a hvalisao se da sam dao 10 000.

Žalim što nisam sudjelovao u završnim operacijama oslobađanja Domovine, ali sam zato redovito pratio vijesti i pratio zbivanja, iako bih najradije uzeo pušku u ruke i jurnuo. No, dao sam svoj doprinos na način, da sam zarađene DM donio u Hrvatsku.

Žalim što sam, vrativši se iz Njemačke, otvorio tvrtku, u koju sam, iz domoljubnih i samo domoljubnih razloga, zapošljavao razvojačene branitelje i morao im davati otkaze. Radio sam u Njemačkoj i znam kako to ide, a oni su svako malo, te na liječnički pregled, te na bolovanje. Ne možeš prigovoriti, a posao trpi, zarade nema. E, ne može to tako!

Žalim što nisam imao poplavljen stan, pa nisam mogao suosjećati sa Slavoncima, ono, kad je popustio nasip na Savi.

Žalim što sam gledao onaj „spektakularan“ požar u Splitu, jer tu živim, a nisam gasio s ostalima. Ljudi moji, morao sam čuvati onaj bager, ralicu i dva kamiona s kojima radim.

Žalim što nemam ženu, da je tučem, pa da znam kako je to u obitelji. Kažu da je u obitelji to tako!

Iz iznesenog teksta više je nego vidljivo, da sam veliki vjernik i domoljub. Kako u državi ponestaje radne snage i ista se uvozi izvana, ja, kao pravi domoljub, nikada neću zaposliti Srbina ili Židova, kako ne bih morao žaliti još više.

Pravi domoljub

Pismo čovjeku

Čovječe, pozdravljam te. Odlučio sam ti se obratiti, ali ne znam odakle bih počeo, da li od mene, od tebe, zemlje ili svemira.

Tvoji znanstvenici još nisu na čistu oko nastanka svemira, oko velikog praska, oko vašeg postanka, a filozofi nisu odgovorili tko ste, što ste i kamo idete. Ni ja vam ne mogu na sve odgovoriti, ali neke ću vam stvari objasniti. Naime, sunčev sustav ušao je u jedan svemirski pojas koji utječe na sva živa bića tako da se na vidjelo izvuku sve tajne, zakulisne igre, razotkriju laži i zablude. Pa možda i vi kroz to dobijete neke odgovore, a ja s moje strane činim što mogu.

Živio sam još u vremenu koje ti nazivaš „jura“, rođen iz jaja, za razliku od tebe. Pošto smo bili predatori, uz lov na hranu, primijetili smo da nas strašno uzbuđuje strah žrtava. Uživali smo u tome!

Kad je došlo ledeno doba, mi smo ga preživjeli u podzemlju, a uspjeli smo razviti sposobnost preobrazbe i hraniti se strahom. Planet Nibiru stradao je, pa su žitelji tog planeta počeli dolaziti na Zemlju. Kad su genetski stvorili vas, ljude, nije nam smetalo, ali smo s njima uspostavili kontakt. *Biblija* nas je navela kao zmiju, a mi smo se samo našalili s Evom. Stvaranje čovjeka dobro nam je došlo, jer smo u vama vidjeli dobar izvor naše hrane. Nibirani nam nisu mogli prigovoriti, niti se boriti protiv nas, jer smo se mi mogli preobraziti u svakog od njih, pa nisu bili sigurni hoće li ugroziti samog sebe. Istom

taktikom koristili smo se i s drugim bićima iz galaktike koji su došli pratiti vaš razvoj. Ako nisi znao, 57 vrsta svemiraca posjećuje zemlju i na njoj izvodi svoje pokuse.

Naš i njihov razvoj trebao je biti paralelan, ali dok su se oni razvijali tehnološki, mi smo više davali na razvoj preobrazbe i hranjenju strahom. Da bi vas mogli što bolje pratiti, instalirali su mjesec, a mjesec je njihova baza i lagali su vam da je on prirodni satelit. Dokaz su Stonehenge, ali i drugi takvi i slični objekti, koji su im služili da dobro namjeste mjesec, kako bi sve izgledalo prirodno i normalno, valjda računajući da ćete početi proučavati svijet u kojem živite. Zbog uzajamnog dogovora oni su vas pratili i još vas prate i mi ih ne diramo. Hranimo se vašim strahom i oni ne diraju nas.

Kako se možemo preobražavati, vladamo vama, jer mislite da smo samo jedan od vas. Selili smo sjedišta moći kroz povijest, a provjerite točnost: Mezopotamija, Egipat, Grčka, Rim, Francuska, Velika Britanija i sad smo u SAD-u. Ne samo što smo se uplitali u vlast, već smo ovladali a prethodno nametnuli i religije. Na cijeloj smo Zemlji! Kinezi nas prisposobljuju kao zmajeve, a bog Inka je pernata zmija, je li ti to nešto poznato?

Kroz religije smo vas željeli držati u strahu od ljutnje bogova, a također, držali smo vas u neznanju, jer je onda bilo lakše s vama manipulirati. Remetilački faktori, kao što je bio Isus, brzo su otklonjeni. Isus je širio priču o Očevoj ljubavi, a to se ne slaže s našim zamislima. Isus je duhovno uzdizao narod, a mi smo ga htjeli vezati za materijalno. Nadalje, ubacili smo se u njegove poklonike,

kako bi ih držali u pokornosti i pod kontrolom. Znanstvenici koji su zastupali heliocentrični a ne geocentrični sustav, kako su prošli? Pogađate, mi smo ih se riješili.

Što misliš, čovječe, tko je izazivao sve one ratove u povijesti, tko je sijao mržnju, tko je spaljivao vještice na lomači i tko se hranio njihovim strahovima? Darwin je bio u pravu kad je u pitanju evolucija. Eto i mi smo evoluirali, a evoluiramo i dalje. I dalje se hranimo vašim strahovima, ali sofisticiranije. Zato vas pritišćemo materijalno, ekonomski, tjeramo vas da strahujete za sutrašnjicu, za preživljavanje, izazivamo stalne prijetnje ratom, a vaši strahovi samo rastu, na našu radost. I dok vi radite i strahujete, mi se bogatimo i uživamo, kako u vašim strahovima, tako i na Suncu, čije topline smo željni, ta ipak smo mi gmazovi.

Na kraju, nadam se da ste barem nešto shvatili, da sam vam barem malo utažio znatiželju i molim vas, ne busajte se da ste vi gospodari Zemlje. Ne, niste, mi smo!

Pozdrav,

tvoj
T-rex

Kerovođe i pasovođe

Sigurno znate, ali da vas podsjetim: *ker* je turski naziv za psa, a *kerovođa* je vodič pasa.

Svakodnevno sam osupnut brojem „vodiča pasa“, koje susrećem na ulicama mog grada. Nikako ne mogu shvatiti zašto ih ima u tolikom broju. Je li zbog ljubavi prema životinjama? Ali, kako to da baš svi ljubitelji ljube baš psa ili samo psa? Ima i drugih životinja i drugih kućnih ljubimaca (krave, koze, ovce, svinje, mačke, papige, zlatne ribice itd.) pa nisam vidio da ih se, na uzici ili bez nje, šeta po gradu. Jesu li ti „vodiči pasa“ prevareni od ljudi, pa više vjeruju životinjama nego ljudima? Imaju li potrebe za druženjem i iskazivanjem pažnje i skrbi?

Kako sam zločest, na um mi pade još jedan zločest razlog. Pa nije valjda to, to? Naime, u bivšoj državi, u bivšoj vojsci, postojali su službeni psi, kao tragači ili kao stražari. Njihove vodiče zvali su – kerovođe. Ti vodiči bili su blisko povezani sa psima i puno vremena su provodili s njima. Nije valjda, da je običaj, ili, već je možemo nazvati tradicija, ostala zbog čuvanje uspomene na te kerove i kerovođe? Zar su te kerovođe bili tako popularni, ali se to držalo u tajnosti?

Rekoše mi, tko ne voli životinje, ne voli ni ljude. U redu. Ja postavljam protupitanje: „Tko voli životinje, voli li i ljude?“ Jer, kako objasniti, pas u tihoj ulici u jedan sat poslije ponoći zavija s balkona, a na reakciju stanara, vlasnik psa odgovara: „Tužite me“, a pas nastavlja sa zavijanjem. Ili, vlasnik ili vlasnica, ionako svejedno, veže psa pred ulazom u pekaru, ljekarnu ili prodavaonicu, pas

je u većini ili skoro uvijek bez brnjice i normalno, laje do iznemoglosti. I nema veze što to nekom smeta, što zbog laveža netko ne može spavati, a sutra mora biti koncentriran na poslu, nema veze što se psihički osjetljiviji ljudi uznemire, nema veze što djeca protrnu kad prolaze pored tako uzlajala psa.

Druga pak je priča, izmet. Da ga hoću skupiti, u mojoj ulici, skupio bih ga više nego moj brat, koji živi na selu, može skupiti ispod dvadeset krava koje drži u staji. A onda, ako se zaboraviš i slučajno digneš pogled, sigurno ćeš nagaziti na izmet, kojeg ćeš na svojoj obući donijeti svojoj kući, svojoj djeci. Da, kad su djeca u pitanju, igrališta za njih u mom kvartu nema, ali zato ima igralište za pse. U susjednom kvartu bilo je dječje igralište, ali jednog dana, tik do dječjeg igrališta, osvanulo je i igralište za pse. Kako su vlasnici puštali pse i na dječje igralište, dječjeg igrališta sada više nema. Pa tko tu voli čovjeka?

Vodiči pasa, obično, kad vode psa u šetnju, zauzmu stav i držanje kao da obavljaju neki jako važan državni ili društveno koristan posao, ne zastajkuju, niti pričaju s prolaznicima – poznanicima. Ali zato, kad se sretnu s drugim vodičem pasa, zastanu, popričaju, izmjenjuju iskustva, padaju hvale kako je baš njihov pas najpametniji, i dok oni pričaju, pas diže nogu i zalijeva prvi kotač auta ili motora, do kojeg mogu stići. Imam dojam, kao da se stvara kasta vodiča pasa.

Kako ja nikako ne mogu upasti u tu kastu, možda me prihvate, ako razglasim, da sam u ono vrijeme, u onoj vojsci bio kerovođa.

Dvojba

Svojevremeno sam obolio od PTSP. Redovito idem na kontrole kod psihijatra. Iz početka, bilo nas je na desetine, pa i stotine, koji smo dolazili na preglede i kontrole. Psihijatri su radili i do poslije ponoći. Nakon nekog vremena, odjednom, gužve su nestale. Dolazio sam i dalje na kontrole, sretao bih i prepoznao nekog od onih koje sam sretao i u navedenim gužvama, ali s vremenom i takvi susreti su bili sve rjeđi, da bi na kraju prestali. Sada, dolazeći k psihijatru, ne susrećem nikoga.

Dugo sam razmišljao, što je razlog tome da ih nema, a onda sam shvatio. Zaključak me doveo u strašnu dvojbu. Pa nije li valjda baš tako? Čini mi se da jest!

Svoju dvojbu iznio sam i mojoj doktorici, na što ni ona nije imala odgovor, osim što se slatko nasmijala.

Naime, shvatio sam da u svemu tome netko ne valja. Kad su se podijelile mirovine, liječnici su sve izliječili, samo mene nisu, jer i dalje dolazim k njima. Znači, liječnici valjaju, jer su tolike izliječili, a ja sam taj koji ne valja!

Razmišljam dalje. Ako su sve uspjeli izliječiti, a mene jedinoga nisu, onda možda s njima nešto nije u redu, onda oni ne valjaju.

Kako me ta dvojba izjeda, volio bih da mi netko da smislen odgovor, jer se želim riješiti te dvojbe, a vidjeli ste, ni doktorica mi nije znala odgovoriti.

Geni

Ljudi u mom kraju jako su dragi. Radišni su, susretljivi, druželjubivi i nadasve, veseljaci su. No imaju jedan „poremećaj“. Naime, kad se žene udaju, ili muškarci, kad se ožene, poslije dvije-tri godine, neobjašnjivo, žene se opašu pojasom za spašavanje, a muškarci se natovare bačvicom, koju nose ispred sebe. Žene su otkrile da se taj pojas može održavati, pa čak i povećavati, ako se izjedaju kolačima i drugim slasticama. Muškarci pak, valjda u strahu da im s bačvica ne rasuši, istu svakodnevno zalijevaju hladnim pivom ili hladnim gemištom.

Razmišljajući o uzrocima te pojave, nikako nisam mogao naći neku opravdavajući odgovor ili objašnjenje. Jedino što mi je preostalo je da zaključim, da je uzrok toj pojavi genetski uvjetovan. Neki čudni su to geni!

Prije udaje, djevojke su stasite, lijepog izgleda, istaknutih atributa, ma, baš sve kako treba. Momci pak, još ako se bave nekim sportom, pravi atlete, svakoj ženi – poželjeti.

Moje čuđenje su ti geni. Kako znaju kad moraju reagirati? Kako znaju da se ona udala ili on oženio? Je li taj gen, zapravo gen-osvetnik? Zašto? Pa, dok su bili djevojka i momak, žudjeli su jedno za drugim, a onda, kad su se uzeli, nastaju promjene. Poslije dvije-tri godine, on s društvom po krčmama i kafićima, a ona s prijateljicama po kavama. Dobivanje pojaseva i bačvica točno se poklapa s aktiviranjem i djelovanjem gena, Da li im se to taj gen osvećuje zbog pomanjkanja one prvotne žudnje? Zbilja, nema kraja mom čuđenju tom genu!

A onda, kad su im usađeni ti geni? Da li iz doba, kad je tu bilo Panonsko more, pa su evolucijom dobili gen, kojim su se štitili da ne potonu u moru? Ili im je te gene možda usadio Stvoritelj, znajući da će doći do globalnog zatopljenja i da će se podići nivo voda, a time ponovno pojaviti Panonsko more, pa ih je na taj način želio zaštititi u budućnosti? Bilo kako bilo, ti ljudi stoički podnose tu žrtvu i nose taj višak od dvadesetak kilograma, s njim žive, rade, liježu i ustaju. Jedini je problem kad se približe jedno drugom, pa se moraju dodatno prilagođavati, ona zbog pojasa, on zbog bačvice.

Razmišljam dalje. Kako to da ti geni nisu utjecali i na mene? Jesu li možda zaspali ili zakržljali? Nosim li ih ja uopće? Valjda bi bili prepoznali da sam se oženio! Možda ih je uspavala moja svakidašnja fizička aktivnost?

Kako sam ja strpljiv čovjek, nadam se da će se probuditi. Imam vremena, uopće mi se ne žuri, a i nikad se ne zna.

Solidarnost

Ona Poljska "Solidarnost", to je p..... dim, topla kamilica, k...c od ovce. Jedina prava i iskrena solidarnost je ova naša, Hrvatska. Takvu solidarnost svijet još nije vidio. Ogleda se svakodnevno u svim sferama i slojevima društva, na svakom koraku. Prosto se takmičimo, tko će biti solidarniji. Bojim se da je postala zarazna. Samo ne znam gdje je ta zaraza izbila. Što je uzrok, koji je povod? Epidemiolozi o tome jednostavno šute, ne istražuju, a posljedice bi mogle biti pogubne.

Solidarnost bi nam se mogla prometnuti u bolest. Ne znam ni ja kad, gdje i od koga je počela, samo sam primijetio tu solidarnost onda, kad smo sa "braćom" solidarno izmjenjivali olovo. Potom, kad je počela pretvorba i privatizacija i kad su uslijedili prvi otkazi radnicima. Svi su se solidarizirali s otpuštenim radnicima, i oni koji još nisu dobili otkaz, a i oni koji su i prije otpušteni. Nastavilo se to i poslije rata i poslije pretvorbe. Kad bi se ugasila neka tvornica ili neko poduzeće svi su se solidarizirali i protestirali, i nema veze što si po struci ili jesi li zaposlen ili nisi.

Ni državne institucije nisu zaostajale u solidarnosti. Dijelile su mirovine svakome, tko je i tko nije za mirovinu, čak su mirovine bile i na prodaju. Za posrnule državne tvrtke, solidarno su prodavane dionice, uglavnom umirovljenicima, a potom bi cijenu tih dionica naglo srušili. Da li iz solidarnosti? Pa naravno, vodilo se računa da se puk ne obogati, a onda bi se prežderavalo, a to nije dobro za

zdravlje. Pa, kad je nestalo žito iz državnih robnih rezervi, najprije iz Kutine, a potom iz Đakova, malo se digla frka, ali kad se narodu objasnilo da je to žito poklonjeno iz solidarnosti, narod se odmah umirio, čim je spomenuta solidarnost. To, što neke tvrtke posrću, razlog je opet solidarnost. Grupa ljudi u tvrtki i oko nje, solidarno podijeli višak vrijednosti. Istina, ja ne učestvujem u tome, ali mi je jasno da ne možemo svi biti svugdje.

Čim je solidarnost u pitanju, sve to je u redu. Kad su poljoprivrednici digli glas zbog niskih cijena njihovih proizvoda, svi su se digli na noge. Sjećate li se onih kolona traktora? Studenti, liječnici, državni službenici, pomorci, ribari i umirovljenici, svi su bili tu, u znak solidarnosti. A, ha, traktora se sjećate, a ovih ostalih ne. Što je, Alzheimer? Posljedice izlaska traktora bile su višestruke. Država je solidarnost počela izvoziti, pa se tako solidarizirala sa poljoprivrednicima iz Grčke, Italije, Španjolske, Francuske, Egipta, pa čak do Kine i Tajlanda. Naši pak poljoprivrednici, solidarizirali su se s radnicima iz Njemačke i Irske i pohrlili im pomoći.

Kad bismo solidarno prikupljali pomoć za nekog potrebitog, država bi uredno naplaćivala PDV, opet zbog solidarnosti, same prema sebi. Čak su se i političke stranke međusobno solidarizirale, a primjećujemo po tome, da koja je god na vlasti, meni je uvijek isto.

Upravo se stišala graja oko kupnje borbenih aviona, jer je narodu objašnjeno da ih kupujemo u znak solidarnosti s državom Izrael. Mi od njih kupimo stare avione a oni tim novcem sebi kupe nove. I hajde, sad prigovori, proglasit

će te da nisi solidaran a kako ćeš onda od sramote izaći iz kuće.

Ta solidarnost je zbilja opasna napast. Toliko solidarno izlazimo na ulice i u kafiće da više ni sami ne znamo zbog čega, a da je zarazna, eto, i ovi turisti što k nama dolaze, odmah se zaraze, pa skupa s nama demonstriraju ulicama. Solidarni smo i s nedavnim neprijateljima. Ne tražimo od njih ni sukcesiju ni reparaciju ni povrat pokradenih i otetih vrijednosti, jer da tražimo za svu tu nadoknadu, oni bi morali, sto godina raditi za nas. Bezgranično. Da, kad su u pitanju granice i tu prešutno ne rješavamo ništa, a susjedi koriste naš teritorij, opet solidarno. Vidite kolika je opasna ta solidarnost.

Kap koja je prelila čašu bilo je gašenje zadnjeg brodogradilišta. U znak solidarnosti s otpuštenim radnicima, diljem cijele "Lijepe Naše" narod je podigao šatore, jer se to pokazalo kao najefikasnijim sredstvom za postizanje svojih i samo svojih ciljeva. Snimke šatora doprle su i do Hollywooda, pa su njihovi snimatelji dojurili k nama, misleći da se povijest ponavlja, pa je eto Sulejman Veličanstveni ponovno krenuo u Beč.

Jeli Vam iz svega navedeno sada jasno koja je to napast, ta solidarnost? Stoga vas molim da je bar smanjite ako je se baš ne možete otresti. Gledajte svoja posla i nemojte se nervirati ni za najrođenije pa ni za prve susjede. Samo tako možete ostati zdravi i normalni.

Briga me

Gošća

Ha, ha, ha. Pogledaj se u tom ogledu još jednom. Da, u pravu si, stigla sam. Samo ti se čudim da si tek sada shvatio i da me već dosada nisi prepoznao. A signalizirala sam ti se. Misliš da sam ti tek sad stigla i misliš da si me tek sad prepoznao po tim borama na licu. A nisi me prepoznao kad si pod mojim teretom pognuo leđa, kad sam ti skratila korake, pa ni kad si počeo svakoga dana moliti Boga za dobro zdravlje i dug život. Svakom ja dođem a ti si mislio da ću te preskočiti, zaobići, htio si odgoditi moj dolazak.

Moram ti priznati da si cijeli svoj život teško radio i tu se nisi štedio. Također, ti moram priznati, da si nakratko uspio odgoditi moj dolazak, dugim šetnjama i fizičkim aktivnostima. Ipak, evo ja dođoh i nemoj se nadati da sam samo svratila. Ne, ostajem s tobom i sve teže ćeš me nositi. Budi sretan jer ti donosim mudrost, sabranost i staloženost.

A ne, ne, nemoj me kriviti za bolesti, za njih si sam kriv. Nećeš valjda mene kriviti za tvoj raskalašeni život, vino, duhan i brzu hranu, a u zadnje vrijeme dugotrajno sjedenje pred televizorom ili za računalom. kompjutorom. Što se mene tiče za to nisam ja kriva i još budi sretan što ti nisam dovela onog Nijemca što skriva stvari po kući.

I da, sad si se sjetio moliti Bogu, a kad si bio mlad, gdje ti je bio kraj, tko ti je bio ravan, bio si sila, kome se ti za što imaš moliti. Ali dobro, nikad nije kasno ako si shvatio.

I tvoja žena nešto je mlađa od tebe, kako li će se iznenaditi jednog jutra, kad se kao i ti sad pogleda u ogledalo. Uzalud sva šminka, uzalud svi botoksi.

O meni niste do sada ni pomišljali, dapače kada sam vam dolazila k djedu i baki, pa i ocu i majci, čak ste me izvrgavali podsmijehu i guranju. Vidiš li koliko ste griješili prema meni? Da, to tek sada možeš uvidjeti, sad kad sam ti obgrlila leđa.

Ali zbog svega što ti rekoh, nemoj tugovati jer donijela sam ti darove, ono što nisi imao prije a ti ih pokušaj iskoristiti najbolje što znaš.

Tvoja starost

Izvan ruba pameti

Ima tome dosta vremena, da mi je pričao jedan pripadnik bivše vojske u bivšoj državi, kako se uvijek čudio gluposti vojnih činovnika. Dokumenti su se klasificirali kao vojna tajna, a rangirali po važnosti: interno, povjerljivo, strogo povjerljivo i državna tajna. Izgubiš li dokumente s oznakama vojna tajna-strogo povjerljivo ili vojna tajna-državna tajna, pokreće se istraga i poduzimaju postupci, istovjetni nestanku tenka ili aviona. A onda, svake godine dvaput stizali bi akti: "vojna tajna-strogo povjerljivo", dana tog i tog u toliko sati, pomaknite sat u toliko sati, unaprijed ili unatrag. Istovremeno, javna glasila bi po nekoliko puta dnevno upozoravali stanovništvo, kako se noćas pomiču satovi i da ne zaborave to učiniti.

Pomislio sam kako su u prošlosti potrošene sve gluposti, pa da ću doživljavati samo logičke stvari, ali sam se tu jako prevario.

Nedavno, sjedim tako s prijateljem na kavi i on mi se požali kako ima problem s naplatom struje. Naime, stigao mu je dopis - opomena, s priloženom uplatnicom. U opomeni stoji: "Uvidom u našu evidenciju, dugujete iznos od 0,00 kuna, u koliko navedenu sumu ne podmirite u roku sedam dana, prisiljeni smo pokrenuti ovršni postupak. Uplatnica u prilogu."

Otišao on, kao svaki revni umirovljenik, brzo to platiti u poštu, kad tamo kažu, ne možemo vam to naplatiti, ne možemo fakturirati. Sada moj prijatelj strepi, jer poslat će mu troškove slanja opomene plus, kako to već ide, i

zatezne kamate, a kako ne može dokazati da je podmirio prikazani dug, boji se da će morati platiti pisanje ovršnog rješenja, a još ako i ovršitelj izađe na teren, i njega. E, onda je taj moj prijatelj stvarno u problemu, jer ako mu i tu zaračunaju kamatu, on ne zna za što, ali oni uvijek nađu razlog, kako će od one crkavice, zvane mirovina, izaći na kraj tog mjeseca. Razmišlja, da uzme advokata i da ih tuži, ali kako će se suditi s njima, to su veliki troškovi, a on nema novca ni za platiti ovrhu. Zna ono, ti plati pa onda tuži da ti se vrati, a na kraju sve ode u zastaru.

Ode taj moj prijatelj u poslovnicu, da nekako razriješi taj, za njega Gordijev čvor, a kaže njemu gospođa na šalteru, znate, greška u kompjuteru. Stanite malo, tko upravlja tim kompjuterom? Vi s njim ili on s vama? Nije li dovoljno što kompjuter umjesto vas radi, nego mora umjesto vas i misliti? Hoćete li večeras vi leći s mužem ili i to mora uraditi kompjuter umjesto vas? A prijatelj i dalje strepi, hoće li mu doći račun za slanje opomene s pripadajućom kamatom.

Drugi slučaj koji želim ovdje navesti osobno sam doživio. Zajednički prijatelj slavi rođendan i nas nekoliko dogovorimo se da ćemo mu zajednički kupiti poklon. Iznos je bio 70,00 kuna a novac će prikupiti i dar kupiti osoba koja ne živi u mom gradu. Dođem na poštu, na šalter s uredno ispisanom uplatnicom. Djelatnica me pogleda i zatraži osobnu iskaznicu. Začudio sam se, zašto osobnu. Ne samo osobnu, evo vam i ovaj obrazac, koji obavezno morate popuniti i priložiti. Mome čuđenju nema kraja. Uzmem onaj obrazac, da ću ga ispunjavati i pogle-

dam što se traži. Normalno, traži se ime, prezime, ulica i broj stanovanja, grad i država. Pitanje samo jedno : Jeste li eksponirani u politici? Zaokružiti da ili ne. Ispod toga navodi se, jeste li predsjednik države, predsjednik sabora, predsjednik vlade, ministar, saborski zastupnik, župan, direktor banke... Prestao sam dalje čitati. Spustim pogled niže, a ono piše zbog čega se popunjava upitnik, radi sprječavanja pranja novca, radi sprječavanja financiranja terorista ili terorističkih grupa. Razmišljam, popuniti ili ne? Da ti stane mozak. Država – Apsurdistan ne postavlja takove upitnike. Jesam li politički eksponiran, da ili ne. Pa naravno da da. Kako imam status branitelja, svakodnevno su me puna usta našim političarima, posebno onih, prigodnih datuma. Pitam se, kakvo pranje novca, pa da li sam sa tih sedamdeset kuna mogao otići na tržnicu i kod kumice kupiti kilo-dva jabuka, tri rajčice, jednu papriku, i onako mi trebaju i oprać novac, a ne javno se bilježiti da perem novac. A i kakvo je to pranje novca, sedamdeset po sedamdeset kuna uz 5 kuna provizije pošti. Ne pere se novac tako, već izgradnjom *Cityja* u gradu. Financiranje terorizma? Majko mila, pa za navedeni iznos, najprije bi ubili mene, jer bi rekli da ih zajeb... ma rekli bi da se ja to s njima rugam. Nisam ispunio upitnik, već sam otišao u banku i uplatio bez ikakvih problema. No sad sam se zapitao, jesu li ta pošta i ta banka u istoj državi i ako je taj upitnik po zakonu, vrijedi li onda taj zakon za sve jednako? Sam u sebi konstatirao sam da je ovo za antologiju ljudske gluposti.

Kako je ljudska glupost sveprisutna i bezvremena, prisjetio sam se i jednog slučaja iz Domovinskog rata. U jednoj našoj postrojbi sam bio načelnik topništva. U to vrijeme obrana je bila statična, a topništvo na istim stalnim položajima i za opskrbu je bilo dovoljno jedno vozilo. Predviđao sam, da ćemo se kad-tad morati pokrenuti, a nećemo imati čime. Zato sam od nadređenog zapovjedništva tražio da mi dopusti mobilizaciju barem deset vozila. Od operativca sam dobio odgovor: Dopušta se mobilizacija jednog motornog vozila, vodeći računa da to vozilo ima kuku. Analiziram. Imam jedno vozilo i dobiću još jedno, imam osamnaest oruđa, ako vozim oruđa, moram voziti i ljude, radi posjedanja paljbenih položaja i čuvanja oruđa. Streljivo i ljude treba izbjegavati voziti zajedno i u ratu, što ako na narednom položaju bude trebalo odmah borbeno djelovati, kome dati prednost, topničkom divizionu ili minobacačkim bitnicama?

E jebem ti kuku!

Kako netko reče: "Bože, zašto si tako nepravedan prema meni, čovjeku, ograničio si mi pamet, a nisi ograničio ludost."

Soli dodaj

U neka, nama davnašnja vremena, ne tako davna da ih se baš nitko ne sjeća, živjelo se i takozvanim obiteljskim zajednicama. To je ono, kada se poslije ženidbe momka, nije odlazilo od kuće, već se ostajalo i dalje živjeti s roditeljima. Događalo bi se da i nekoliko sinova tako ostane živjeti s roditeljima (kćeri bi se udavale i odlazile živjeti s muževim roditeljima).

U to vrijeme, a za potrebe cijele obitelji, kuhalo bi se u kotlovima. Naložila bi se vatra na ognjištu, objesio kotao iznad vatre i kuhalo. Ako bi pak u kuću morao doći neki gost ili neki majstor za popravke, posebno bi se vodilo računa da sve bude podređeno gostu ili majstoru da mu se ugodu.

Jednom zgodom u jednu takvu obiteljsku zajednicu, dođe majstor za popravak zidova i crijepa na krovovima. Popeo se majstor na ljestve i pokraj svog posla, promatrao što se zbiva s kuhanjem ručka u kotlu. U tim višečlanim obiteljima znalo je doći i do razmirica, pa teko i u spomenutoj obitelji. Svekrva nije pričala sa svojim trima snahama, a snahe nisu pričale sa svekrvom, ali ni jedna s drugom. Žene pristaviše kotao s jelom, naložiše vatru i odoše "svojim" poslom. U neko vrijeme, dođe svekrva, uzme šaku soli, baci u kotao, promiješa i ode "svojim" poslom. Poslije nekoliko minuta dođe jedna snaha, uzme šaku soli, baci u kotao, promiješa i ona ode "svojim" poslom. Dođu i druga i treća snaha, ubaciše po šaku soli i sve u šutnji, odoše i one "svojim" poslom. Gledao majstor kako se kuha ručak, pa kad je završio s poslom, siđe s ljestava, uzme šaku soli i on, te ubaci u kotao, promiješa i ode kući na ručak.

Fešta, proštenje, kirvaj

I on će meni da ja nisam pravi vjernik. Komunjara prokleta. Ma najradije bih ga razapeo kao Krista. Nevjernik, udbaš, kosovac, mason, Židov, četnik jedan, šaka jada. Kako se samo usuđuje? No krenimo iz početka.

Svake godine hodočastim na sveca, zaštitnika jednog gradića udaljenog četrdesetak kilometara od mog sela. Lijepo dođem autom do mog rođijaka Markana koji tu živi. Kod njega marendajem, ručam i večeram. Uzvрати i on pa sa svojom ženom dođe k meni, na mog sveca – zaštitnika. I tako već godinama. Samo ne znam, kad nas ne bude, kako će ona naša mladež? I ne poznaju se.

Kako rekoh, dođem ja do mog rođijaka Markana, a kad tamo, između ostalih, i neki Vrane. Kaže rođijak, prijatelj iz rata. Odmah mi se nije svidio. Nazdravimo mi rakijom, a on ništa, kaže, ne pije. Marendali mi sira i pršuta, nazdravimo, netko vinom, netko pivom, on opet ništa. Čudan neki tip. Razgovaramo tako do ručka, on šuti. Svi zavirujemo peče li se dobro janje na ražnju, on opet ništa. Došlo vrijeme ručku, gledam tog Vranu, prekriži se, nešto u sebi promrmlja, a onda ruča. Mi drugi, navalili pa lijepo ručamo i jedva dočekasmo pečenu janjetinu. Poslije ručka, rekoh, idem u crkvu, na misu. Dođem ja, a ono misa već počela, stojim onako malo sa strane i osvrćem se hoću li vidjeti nekog poznatog. K vragu, nema nikog. Odjednom, potapša me netko po ramenu. Okrenem se, a ono Mate, prijatelj iz susjednog sela. Veli Mate, ajmo nešto popiti, a misa, veli, možeš i na onu poslije, ima još jedna.

Pristajem. Spuštamo se ulicom do najbližeg kafića na piće. Nigdje nema mjesta za sjesti. Eno, ima tamo gdje se poslužuje pečeno. Svuda gužva. Četiri puta više ljudi po ulici, nego na misi. S obje strane ulice prodavači svega i svačega, a koju god igračku sam uzeo u ruke, na svakoj piše „Made in China“. Ulica pak, od silnih pečenjara, što janjaca, što odojaka, što ćevapa, zadimljena da se ne vidi ni pet metara ispred sebe. Pade mi na um, zar je izvršen ekocid nad janjcima i odojcima. Sjednemo tako, raspričali se, jedna tura pića slijedi za dugom, vrijeme teče. Kad smo već tu, naručimo i kilo odojka. A, joj, zaboravio na misu. Pogledao na sat, misa već prošla.

Vratim se do rodijaka Markana, oni taman večeraju. Vidim, onaj Vrane se raspričao. Govori kako vjera ima tri temelja, voli i poštuje, oprosti i pomози. Govori da je Kristov nauk ljubav, a ne mržnja, kako vjerski blagdani služe da se čovjek sjeti i pomoli Bogu, a ne da im služe kao opravdanje da se nakrkaju i naliju i tu značajno pogleda na mene.

E, tu mi je prekipjelo. Zar nisam četrdeset kilometara vozio da dođem na blagdan, zar nisam pošao na misu? A, on će meni da ja nisam pravi vjernik. Ma, izvadit ću ti grkljan. Poletio ja na njega, zaustavili me, razdvojili nas. Evo, još sad dršćem kad se toga sjetim.

Pravi vjernik

Strpljenje

Sjećam se kako smo 1974. godine davali zajam za ceste. S oduševljenjem sam uplatio taj zajam promišljajući: ako je Zagreb srce, glavne prometnice bit će arterije, a onda, svaka nova prometnica žila, žilica i na kraju kapilara i kapilarica. I doći će red i do mene. Bilo je važno početi i ne zaustavljati se u izgradnji cesta. I eto, dobio sam asfalt prošle godine i do moje kuće. Vidite, spasilo me strpljenje. Zašto sam ovo napisao? Pa da bih kroz ovaj primjer objasnio ono što nam se događa u društvu, te pozvao na strpljenje.

Svakodnevno čujemo kako je osvanula nova afera, kako se radi o korupciji, mitu, nepotizmu i kako to treba suzbiti, spriječiti, sankcionirati. Ma stanite malo. Nas Hrvata nema puno, kao malo veća obitelj smo. Ljudi, promislite. Treba korupciju poticati, pa će, kao i kod izgradnje cesta, jednoga dana doći red i na mene. Istina, možda ću, kao i kod cesta, biti zadnja kapilarica, ne mari. Važno je strpljenje. Da, i nada.

Sin mi je diplomirani ekonomist i nudi mu se posao u vodovodu ili elektroprivredi da očitava brojila. Imam prijatelja čiji je brat prijatelj brata jednog saborskog zastupnika, pa ću povući tu vezu.

Kći mi je diplomirana pravnica i nudi joj se mjesto čistačice u dječjem vrtiću. Zato ću morati potegnuti vezu. Naime, imam dalekog rođaka koji ima tetku, a njezin je sin ministar.

Iako su i kći i sin ušli u četrdesete godine i do sada su bez stalnog zaposlenja, moj je problem da im što prije osiguram stalni posao.

Zato molim Boga da ova stranka na vlasti ostane što duže, jer ako izgubi izbore, onda ću morati sve prolongirati za četiri godine, uz nadu da će ovi i u idućem periodu biti na funkcijama.

A kad zaposlim kćer i sina, naravno da ću častiti pršutom i pečenom janjetinom, kako je i red, a prije nego što ih zaposlim, spomenuti lanac veze, naravno da ću potaknuti plavim kuvertama.

Kao što rekoh, ceste su kao krvotok. Isto je i s korupcijom. Zna se gdje je srce, a ja sam, kao i kod cesta, zadnja kapilarica. A žuri mi se. Zato zagovaram da se ne borimo protiv korupcije, već, naprotiv, da je potičemo, ne bi li u tom krvotoku što prije došao red i na mene.

A gdje ste vi?

Nadžovjek

O Nietzsche, Nietzsche, Friedriche Nietzsche. U svome nenadmašnom djelu pisao si o nadčovjeku. Taj tvoj nadčovjek, kako si ga ti opisivao, trebao bi biti učitelj, vodič, upravitelj, pametan, uzor u svemu. Kada si ga opisivao, moglo ga se istodobno tumačiti i u pozitivnom i u negativnom smislu. Tvoj sunarodnjak protumačio ga je u negativnom smislu i od njemačkog čovjeka želio je napraviti nadčovjeka, a od njemačke nacije nadnaciju. Radio je to na silu i, kao što znamo, nije uspio.

Ja sam ga protumačio u pozitivnom smislu i upravo mi je to pomoglo da ga mogu prepoznati. Da, prepoznao sam ga.

Dragi moj Nietzsche, znam da ćeš se iznenaditi, ma zaprepastit ćeš se. Nadčovjek postoji, ali on nije Nijemac, već Hrvat. Da, mi ga Hrvati imamo.

Naš nadčovjek u potpunosti odgovara tvomu zamišljenom i opisanom nadčovjeku.

Evo, primjer je u svemu. Najveći je Hrvat i najveći vjernik. U njegovu društvu osjećam se sićušan, apsolutno inferioran, pa se pitam jesam li i ja Hrvat ili mi je majka Eskimka, a otac Aboridžin. A što se vjere tiče, totalni sam autsajder. Čak se bojim da ne vjerujem u istoga Boga kao i on, iako moj Bog zagovara ljubav, poštovanje, pomaganje, opraštanje i toleranciju.

Nadalje, naš hrvatski nadčovjek rođen je toliko inteligentan i naobražen, da on samo ode kući i donese svjedodžbu ili diplomu kad se raspiše natječaj za neko radno mjesto za koje treba priložiti navedene dokumente. Istina, plati tek toliko koliko koštaju troškovi tiskanja tog doku-menta.

Naravno, da se za traženu struku nije školovao, jer posjeduje rođenjem neograničeno znanje.

Kratka digresija. Pri ovom donošenju svjedodžbe zna se dogoditi mali gaf. Primjer: Nadčovjek donese svjedodžbu da je VKV konobar. Kako u njegovom dosjeu ne nađeš svjedodžbu o položenom KV ispitu, naš nadčovjek donese i tu svjedodžbu. Gdje je gaf? Po datumima na svjedodžbama ispada da je prije položio ispit za VKV konobara, a tek onda za KV konobara.

Naš nadčovjek vođa je i upravitelj. Eto, može biti direktor dječjeg vrtića ili škole, a odmah zatim direktor vodovoda i kanalizacije ili direktor banke. Zadivljujuća lepeza stručnosti i sposobnosti.

Njemu biti gradonačelnik, predsjednik općine, saborski zastupnik ili ministar, to je rutinska stvar, mačji kašalj. Nudio nam se i za predsjednika države, pa iako je nosio prepoznatljiv dio obuće, nismo ga vidjeli (mislim, nadčovjeka).

Kad jedan nadčovjek napravi kuću, ne stigneš ni trepnuti okom, a oko njega nikne još desetak kuća, naravno od nadljudi.

Ako naiđe na nerazumijevanje kod domicilnog stanovništva, vrati se u svoju državu. Da, on ima i pričuvenu državu, toliko je superioran.

U Hrvatskoj je sve više nadljudi, a naročito u glavnom gradu.

Zbog svega iznesenog mislim da bi smo mi, obični Hrvati trebali biti sretni i presretni. Eto, ostvarili smo Nietzscheove ideje i ideale. Zato, umjesto da ga negiramo i od sebe odbacujemo, objeručke prihvatimo tog našeg nadčovjeka i gdje će nam onda biti kraj.

Futur suicidalni

Čovječe, Bog te stvorio na svoju sliku i priliku. Vrlo je brzo uvidio tvoju nesavršenost. Zbog neposlušna, zbog zabranjena voća izbacio te iz raja zemaljskog. Odmah potom zbog ljubomore brat ubija brata. I tako grijeh za grijehom, preko Sodome i Gomore. Bog odluči potopiti čovjeka, ostavivši samo Nou s obitelji. A što je uradio čovjek? Nije naučio lekciju, već je nastavio s grijesima. Bog još nije digao ruke od čovjeka, pa mu je poslao svoga Sina da mu preko njega poruči kako se može i drukčije. A što je uradio čovjek? Razapeo ga.

Pokraj mržnje, zavisti, ljubomore, i nadasve pohlepe, čovjek si je dodao još jedno svojstvo – oholost. Počeo se igrati Boga. Naime, danas naši „najinteligentniji“ stručnjaci stvaraju umjetnu inteligenciju. Sve je to dobro i lijepo, dokle god ta inteligencija bude pomagala čovjeku, tj. bude u čovjekovoj službi. Na svoju sliku i priliku stvaraju robote, androide kako bi ovi obavljali radnje umjesto čovjeka.

Koje su prednosti tih androida? Ne jedu, ne vrše nuždu, vrlo precizno obavljaju operacije, vrlo brzo izračunavaju zadane probleme, ne koriste se kisikom, pa su pogodni za obavljanje radnja u prostoru bez kisika, kao što su istraživanja na Marsu ili Mjesecu. Ne osjećaju bol, te su imuni na ugriz zmije ili zvijeri.

Zamislimo sad život u takvim okolnostima. Robot radi sve što je dosad radio čovjek. Proizvodi hranu, proizvodi svakidašnje ljudske potrepštine, poslužuje ga, svaki čovjek ima nekoliko androida koji zadovoljavaju sve njegove potrebe i, naravno, ne radi ništa. Kako ima zadovoljene sve svoje potrebe, možda neće biti pohlepan, pa neće

ratovati. Ta umjetna inteligencija u čovjeku će vidjeti svoga stvoritelja – svoga boga. Jedina bi opasnost za čovjeka bila da atrofira i fizički i intelektualno.

No igranje boga tu ne prestaje. Sada se tim robotima žele ugraditi svijest i emocije. I prije nego što je to postignuto, naši „inteligentni“ stručnjaci spojili su dva super inteligentna računala, a ovi su odjednom počeli međusobno komunicirati kombinacijom slova i brojki koje navedeni stručnjaci nisu mogli dešifrirati. Kako smo do sada vidjeli i naučili, čovjek u svojoj oholosti uopće ne vidi i ne reagira na opomene. Čovjek egzistira biološki, a umjetna će inteligencija egzistirati tehnološki.

Pitanje je: jeste li ikad do sada strepjeli za svoje najmilije? Jeste li ikad pomišljali, dok ste čekali vijesti o njima, na ono najgore? E, vidite, u slučaju stvaranja umjetne inteligencije tako treba pomišljati. No rade li to i ti naši „superinteligentni“ stručnjaci? Sumnjam. Pretpostavimo da se tim androidima uspiju ugraditi samosvijest i emocije. Vidjeli smo da se i bez svijesti mogu oteti kontroli, odnosno funkcionirati bez čovjekova utjecaja. Zatim, pretpostavimo da im se uz one, pozitivne emocije, kao što su ljubav, suosjećanje, radost, ponos, slučajnom pogreškom ugrade i emocije kao što su mržnja, zavist, ljubomora, pohlepa, oholost. Dovoljno je da samo jedan bude „zaražen“. Lako će on to prenijeti na druge.

Kako ih je čovjek već naučio reproducirati, moći će se sami reproducirati. Energiju za svoj opstanak uzet će iz naših projektila s nuklearnim punjenjem koje smo nago-milali. To je u onom pozitivnijem slučaju. No što ako energiju uzmu iz nuklearnih elektrana, a ovu iz raketa iskoriste na jednak način kao što je to namjeravao čovjek.

Zračenje im ne bi smetalo jer bi se napravili od materijala imuna na gama zrake.

A što je s čovjekom? Ta bi umjetna inteligencija mogla shvatiti da joj čovjek uopće više ne treba. Možda bi ga samo slavila kao svog stvoritelja. Tada bi čovjek mogao služiti kao kućni ljubimac ili kao psihoterapeutsko pomagalo. Kako? Pa jednostavno. Ako samo reproducira svog potomka i omakne se neka pogreška, ta će umjetna inteligencija iskoristiti čovjeka tako da ga uspoređuje s ovim reproduciranim androidom, kako taj android ne bi izgubio samopouzdanje.

U prosjeku bi čovječanstvo bilo intelektualno inferiorno u odnosu na prosjek umjetne inteligencije. No mogući bi scenarij moga biti još crnji. Ako umjetna inteligencija iz istih razloga kao i čovjek upotrijebi atomsku energiju te njome uništi život na Zemlji, ona će opstati. A što je s čovjekom? Crnohumorni scenarij: što ako čovjek bude služio toj umjetnoj inteligenciji samo zato da prerađen u mast, posluži za podmazivanje zglobova androida? A što ako ta i tako stvorena inteligencija krene u osvajanje svemira?

Na temelju iznesenoga, čovječe, zamisli kakva te moguća budućnost čeka.

Zato, ne igray se Boga, sagledaj svoje pogreške, možda još ima nade za tebe.

Glasnik

P. S. Nadam se da me zbog ovoga ukazivanja na moguću budućnost, čovječe, nećeš razapeti, nabiti na kolac ili spaliti na lomači, jer ti drukčije i ne znaš.

Kombiniram

Ljudi moji, sam sebi se čudim koliko sam ja pametan. Ne govorim uzalud da ja imam glavu za četiri noge. Eto, dosjetio sam se što nitko nije, a ako i je, ipak sam prvi objavio. Dosjetio sam se nečega što je svima pred nosom, što vide, a ne vide.

Naime, o čemu se radi. U ovoj borbi protiv korona virusa, traži se da svi nosimo zaštitne maske. A kako? Teško ih je naći, nedostaju na tržištu. Nadalje, ako se negdje i pojave, moraš čekati u redu, opet na ovoj socijalno-zdravstvenoj udaljenosti, da bi kupio masku. Cijena skočila, udeseterostručila se. Kažu zakon tržišta, zakon ponude i potražnje. A gdje je tu socijalna osjetljivost. Nema je. Važnije je zaraditi na tuđoj nevolji. A ja, eto, smislio kako to izbjeći, pa kombiniram. Dahom možemo spriječiti nečije približavanje. Na primjer, rakija. Da, ali ona je skupa i izaziva neželjene posljedice. Ništa, kombiniram dalje. Naravno, pa grah. Od njegova daha svi se odmiču, ali problem je što ne možeš osigurati učestalost. Kombiniram dalje. Kapula. Da, to može, ali mogu li je svi jesti. Dobra li je uz pedalj slanine. Dobro, može. Kombiniranjem sam napokon došao do konačnog rješenja. Luk češnjak. Osim mirisa, i zdrav je, služi kao antioksidans, liječi tlak i tko zna što još. Spoj ugodnog s korisnim. Dobro, ne baš ugodnog. Spojiti korisno s korisnim. I onda lijepo, kad ti se netko previše primakne, a ti samo malo potihlo hukneš i odmah se stvori poželjni razmak, a da nisi mrdnuo nožnim palcem. Tako, ni ti njega ne možeš zaraziti, ni on tebe, a to smo i željeli.

Zar zbog toga i ne tražimo maske. Učinak je isti. Maske su uglavnom jednokratne, a luk, uzmeš jedan češanj i dosta za cijeli dan. Uh, zaboravih, pa zar time ne potičemo vlastitu domaću kinesku proizvodnju hrane, od domaćih poljoprivrednika. Da, da, da, sve vam je jasno, sve to znate, ništa vam novo nisam rekao. A zašto onda niste postupili tako? Da, sve ste to znali, ali vam je blokiran mozak, zbog straha od korona virusa. E, baš ste mi neki.

Teorija o jajetu i kokoši

Jeste li se upitali kako to da kokošnjih jaja ima i u trgovinama i na tržnici, a jaja od patke, tuke ili guske koja su pun veća nema nigdje? To je zato što kokoš, kad snese ono jajašce, kokodače. (Reklamira ga.)

Teorija sijalice

Sijalica, kad je stavite na stol, osvjetljuje nekoliko ljudi; kad je stavite na strop, osvjetljuje puno ljudi, no ako se sijalica vine visoko, vidimo je samo kao svijetlu točku, ali dolje je mrak.

Ljepota

U životinjskom svijet, a posebno u ptičjem svijetu mužjaci su ljepši od ženki. Na primjer, fazan, tetrijeb, golub, paun i tako dalje. Svojom ljepotom mužjaci zavode ženke, ženke biraju. Samo je kod čovjeka obratno. Zašto? Vjerojatno zato da muškarac pomisli i povjeruje kako je on uspio „izabrati“ nju.

Šuma

Ne tako davno, dođoše neki zli ljudi i posjekoše nekoliko stabala u našoj šumi. Svi smo se digli i otjerali ih. Sada nam se šuma krči iz korijena, a mi svi šutimo.

(S)ličnosti

Kažu stručnjaci da nakon nekog vremena čovjek i njegov kućni ljubimac pas počinju sve više sličiti jedan drugomu. Ako vidite da u braku bračni partneri počnu sličiti, budite sigurni da je jedno od njih sigurno „pas“. Pogodite tko?

Sindrom vrabac

Jeste li primijetili kad se prospe žito, kako uvijek sleti jato golubova. Primijetili ste. No sjetite se da nikad nisu bili sami. Uvijek bi se tu našlo i jato vrabaca i uvijek vrapci pojedu ono što ostane iza golubova.

Sindrom ovca

A jeste li primijetili ovce, ljeti, kad sunce pripeče. Nađu komadić hladovine i njih desetak pa i više zbije glave u taj komadić hladovine. I nema veze što im sunce prži ono runo, i nema veze što disanjem jedna u drugu dodatno zagrijavaju zrak koji udišu. Sve je to nevažno. Važno je samo da je glava u hladovini.

Izbori

Svojevremeno me upitaše što mislim o izborima. Odgovorih im pričom: „Ide tako čovjek šumom i naiđe na čovjeka, gola i vezana za stablo. Pokuša ga odvezati, ali ne uspije. Zapita ga: 'Kako da ti pomognem? Daj barem da s tebe skinem te mrave koji su te prekrili.' I počne s vezana čovjeka skidati mrave. A govori vezani: 'Nemoj, doći će drugi, gladniji.'“

Linija (vitka)

Kad su me upitali, kako to da u tim godinama imam tako dobru liniju, odgovorio sam im: „Tri su razloga za to: prvo, prehrana, drugo, boravak na svježem zraku i treće, redovit seks.“

Razrada: prvo, što i kako može jesti današnji umirovljenik sa svojom mirovinom; drugo, kako sam ja najbolja potvrda svojoj poslovi „tko nema u glavi, ima u muževim nogama“, to ja često boravim na svježem zraku i treće, redovit seks, žena i djeca svakog dana j... me u zdrav mozak.

Naš čovjek

Često sam čuo uzrečicu, komentar: NAŠ ČOVJEK. Dugo sam bio u neizvjesnosti – što to znači. Jednog dana, duboko zavaljen u fotelju i gledajući na TV-u zasjedanje Sabora (kako mi i priliči), shvatih. Poštovani časni saborski zastupnici raspravljali su o lokalnim samoupravnim zajednicama. Ponukan njihovim diskusijama, počeo sam razmišljati. (*Neš ti mog razmišljanja!*)

U državi imamo 555 lokalnih samoupravnih zajednica ranga općina. Neke su samoodržive, neke ne i prijeti im gašenje. Dalje, veliki broj ljudi odlazi u inozemstvo, korona čini svoje. U želji da preduhitrim "konačno rješenje", donosim odluku. Ovu moju stambenu lokalnu zajednicu proglašavam: LOKALNA SAMOUPRAVNA ZAJEDNICA RANGA OPĆINE. (Ovo LOKALNA nema veze s lokacijom, već ima sasvim drugo značenje znano Zagorcima, ali i Dalmatincima.)

Odmah sam, kao pravi demokrat, pristupio, naravno demokratski, izboru Poglavarstva Općine.

– Za načelnika Općine jednoglasno je izabran Milan Perin.

– Za predsjednika Skupštine Općine jednoglasno je izabran Perin, Milan.

– Za savjetnika načelnika Općine (jer ga ovaj mora imati) jednoglasno je izabran P., Milan.

– Za savjetnika predsjednika Skupštine Općine (jer ga i ovaj mora imati) također, jednoglasno je izabran Perin, M.

Kako ova nova samoproglášena zajednica nema izvore prihoda i ne može se samofinancirati, stoga se obraćam premijeru, ministru uprave i ministru financija da me registriraju i financiraju.

Predlažem, a mislim da ćemo se brzo i lako dogovoriti, u nekom od klubova, mjesečna neto primanja čelnih dužnosnika ove moje zajednice:

– načelniku Općine	26 999,00 kn
– predsjedniku Skupštine	25 999,00 kn
– savjetniku načelnika	23 999,00 kn
– savjetniku predsjednika Skupštine	22 999,00 kn.

Kao što je vidljivo, mjesečni je iznos skromnih, niti sto tisuća kuna.

(Poruka premijeru: Ne bih javno iznosio stranačku pripadnost, to ćemo u četiri oka u nekom klubu riješiti na obostrano zadovoljstvo.

(VAŠ ČOVJEK)

Samo izolacije

O, dober den, Štef. No, hodi, hodi na dvorišče, otpri lesu. Hodi, sedni si tu v hlad, pak si spijemo gemišt. Nema nikaj lepšega, neg dok ti mrzli gemišt pomali skliže niz požarak. A viš, i vruće je pak bu pasal, kaj ni? Veliš, si bil pri doktoru, da hripleš, veliš da su te mam testirali na koronu. Viš, dobro je kaj si negativen. Mejše puši, vrag ti odnesel cigaretline. Če si nervozen, hasni nekaj. I ja sem udovec, kak i ti, pak, da zabim, zmišlam si nekvi hasen. Hasnim po hiži, po dvorišču, po štali, po kocima, a rad otidem i v gorice i tak mi prejdu cajti.

Nemreš vun. Krčme su zaprli, nemaš gde ni kiselu vodu spiti, a kamoli gemišt. Ako očeš k prijatelju oditi, mam te gledi kak da si mu beteg donesel. Pa mi ni rad nikam iti. I kaj ve? Doma sem i ni mi teško v izolaciji biti. Sem se ja na to nafčil z mojom pokojnjačom. A rano je to počelo, mam kak smo se zeli. Odišel sem v krčmu i z dečkima malo spil. Ma vraga malo, malo više. Vraćam ti se ja tak dimu i onak za sebe sam si malo zapopeval: "Ti si Milka moja, moja, ja sem tvoj." Da sem bil blizu svoje hiže, strese me krič: "Kaj?" Viš, tu pri lesi stala je moja Bara. I kaj ve morem reći, valjda je mislila da sem bil pri Milki, mladog udovici, tu tri hiže dalje. Zabadav mi se bilo pravdati, ni mi veruvala, i zabadav kaj sem joj kupil đunđa, jer znam da se volela kinčati. Posle toga, nikam sam, ili ona z menom ili ostani doma, pri hiži. Znal bi ju fkaniti i otiti v krčmu, fletno spiti gemišt i beži mam nazaj. Da smo dobili decu, znala ih je pošiljati za menom i

onda bi se deca nalukavala v krčmu, da je li sam tu, ili sam pri Milki.

Deca su odišla, moja Barek je vmrla, (a mel sam ju rad) i ve sem pak v izolaciji. Veliju mi pajdaši da bi ve mogel i k Milki. A kaj bi? Sem mel čuti, da ima nekvoga šoca. A i v ovim letima i da otidem k njoj, sam bi plakali, ona kaj nikaj ni dobila, a ja kaj niš ni mogel.

I tak, iz izolacije v izolaciju, kroz celi život.

Štef, daj kupicu, ti nalejem još jen gemiš, pa si spijemo.

Brnjica

Kao pravi i osvjedočeni poslušnik, pri izlasku iz stana, nosim zaštitnu masku. Vraćajući se iz kupnje u trgovini, na ulaznim vratima zgrade, susretnem gospođu koja je izvodila u šetnju golemoga vučjaka. Pas, naravno, bez brnjice. Govorim ja: „Ne boj se, imam brnjicu.“ Odgovara gospođa: „Za Boga miloga, zašto bih vas se bojala?“ Uzvratih joj: „Gospođo, ne obraćam se ja to vama, već psu.“

Dosadilo

Kupujem pirošku u pekari, a meni će prodavačica: „Vi svako jutro pirošku, je l' vam to ne dosadi, hoćete li nešto drugo?“

Odgovaram: „Gospođo, jeste li vi udana?“ „Jesam.“ „I vi svaku večer liježete s istim mužem, je l' vam to ne dosadi, hoćete li nešto drugo.“

Isto

Brat kupuje mladi sir i plaća ga. Stojim sa strne i upitam prodavačicu: „A pošto biste meni dali?“ Ona odgovara: „Pa isto.“ „Ali ne pitam ja isto.“

Gore dolje

Unuka sam, dok je bio malen, vodio na trampolin, kod jedne tete na Žnjanu. Sad rjeđe tu zalazim, ali jednom priliko prolazeći pozdravim: „Kako ste, gospodo?“ Ona odgovori: „A kako, po cili dan gori-doli.“ Ja pridoh pa joj rekoh: „Gospodo, ja sam već star čovjek i ja vam tu ne mogu pomoći, ali ako cijeli dan gori dolje ozbiljno ću popričati s vašim mužem.“

Ricava

Na tržnici tražim salatu. Jedna prodavačica nudi mi svoju salatu. Odgovaram: „Tražim onu zimsku, ricavu salatu.“ Ona pak će na to: „Nemam ja ricavu, nije u mene ricava.“ Ja se primaknem i šapnem: „Gospodo, zar je brijete, ili je već otpala?“

Dobila sam

Kupujem tako na tržnici švercane cigarete od jedne prodavačice. Mjesec dana nije bilo Ronhilla. Nakon mjesec dana dolazim na tržnicu, a prodavačica s drugog kraja tržnice maše i viče: „Dođite, dobila sam, jutros sam dobila!“ Ja joj pridem i šapćući rečem: „Gospodo, moja žena dobije svako jutro, pa šuti, a vi dobili nakon mjesec dana i cijeli Pazar mora znati da ste vi dobili.“

Hoću krupnoga

Gotovo sve prodavačice, kad im plaćam novčanicom od 200 kuna, pitaju me: „Imate li sitnoga?“ Odgovaram: „Mene pitaju imam li sitnog, a ja čuo da sve žene traže krupnog.“

Moja je najsočnija

Dolazim na tržnicu i obraćam se jednoj prodavačici pokazujući na prodavačicu do nje: „Eto, zimus mi nudi naranču, dodajući da je njezina najsočnija, proljetos mi nudi trešnju, dodajući da je njezina najsočnija, ljetos mi nudi rajčicu, dodajući da je njezina najsočnija. I što sad, da čovjek, pošten kao ja, pomisli, što mi nudi.“

Zagorka

Ženina tetka kupila u Varaždinu neke piliće. Nakon dvije godine jada se: „Kokoši leže na jajima, osim one Zagorke“ (misleći na kokoš koju je kupila u Varaždinu). Žena, da me zezne, reče: „Trebao si oženiti Zagorku, one vole sjediti na jajima.“ Odgovorim joj: „A ja oženio tebe jer se vrtiš na jajima.“

Pramenka

Poslala me žena k frizerki da joj naručim termin za frizuru i ja naručujem riječima: „Ona bi obojila pramenove, znate idemo na selo, a kako će na selo a ne biti pramenka.“

Pješke

Došao sam raditi na Lastovo, a jedan kolega mi sugerira: „Te treba ovo, te treba ono“, a ja mu odgovorim: „Znaš ja ti se palim na potezanje, a ne na guranje.“ Prešutio je to i nakon desetak dana zove me: „Pođi sa mnom u naselje da ne idem pješke.“ Odgovorim mu, prstom upirući u pre-pone: „Sjedi pa se vozi“, a on će. „Deset dana smišljam kako da mu uzvratim, a on me opet zajebao.“

Račun za zube

Nazvao me telefonom šurjak, a ja ga između ostalog upitah: „Ima li žutanice?“ (Tako zovu maslačak.) On mi odgovara: „Ima, ali je ona tvrda. Imaš li ti svoje zube za to?“ Ja pak odgovaram njemu: „Imam, a da su moji, mogu ti pokazati i račun.“

Pametniji

Djeca su mi postizala dobre rezultate u školi i na raznim takmičenjima iz znanja, pa kad su me upitali na koga su mi djeca tako pametna, očekivali su da kažem, na mene, međutim, ja sam odgovorio: „Na majku, dok je majka bila tako pametna da uzme mene za muža.“

Linija

Kad su me pitali, kako to da u tim godinama imam dobru liniju, odgovorio sam: „Tri su razloga za to, prvo prehrana, drugo, boravak na čistom zraku i treća, redovan seks. Razrada: Prvo: što i kao može jesti današnji umirovljenik s današnjom mirovinom, drugo, kako sam ja najbolja potvrda mojoj poslovice „Tko nema u glavi, ima u muževim nogama“, to često boravim na svježem zraku, i treće, redovni seks: žena i djeca svakog dana jebu me u zdrav mozak.

Težacka

Vratio se čovjek iz rada na polju, sjeo za stol i zamolio ženu da mu za večeru isprži dva jaja na oko. I dok je žena spremala večeru, čovjeku za stolom klone glava i on premine. Sutradan ožalošćena udovica nariče: "Ajme meni rano moja, ohladiše se jaja tvoja."

Deveti krug ili izdajica

Srbi imaju Vuka Brankovića, kao sinonim za izdajnika. Mi, Hrvati takvu osobu nemamo. Ne zato što nemamo izdajnika, već jednostavno, što ih imamo toliko da jednostavno ne znamo koga bismo uzeli kao sinonim.

Povratak

Kad me upitaju, kako sam, često odgovorim: "Evo, dobro sam, dokle god se sam znam vratiti kući."

Stolica

Na pitanje, kako sam, odgovorim: "Dobro sam, dok s današnjom mirovinom još imam redovitu stolicu."

To ti je

Jeste li primijetili, kako se više udovica ponovno udalo, nego što se udovaca ponovno oženilo. Ne zamjerajte im, samo su pogrešno protumačili narodnu poslovicu: pametnom i jedna dosta. Eto, to vam je to.

Nije vrhunski

"Nije virus vrhunski skakač." Da, tu rečenicu izgovorio je čovjek, kako bi opravdao nepridržavanje mjera na jednoj sahrani, nepridržavanja mjera, koje je on donio. Ostao sam zaprepašten opravdavanjem neopravdanog i to me navelo na razmišljanje o epidemiološkim mjerama, ali i o virusu. Znači, virus je u metropoli atrofirao i ne može skakati, dok istovremeno, u provinciji nemilice skače. Valjda mu više godi čišći zrak u provinciji, od zagađene atmosfere u metropoli, jer u provinciji, na sahrani ne smije biti više od 25 ljudi, dok u metropoli na sahranu može doći stotinu, pa i do desetak tisuća ljudi. Da, i nema veze, što ne nose maske i što ne drže sigurnosni razmak od 2 metra.

Ta, spomenuta 2 metra, posebno su mi interesantna. Bob Beamon, kad je postavio svjetski rekord u skoku u dalj od 8,95 metara, uradio je to iz zaleta od tridesetak metara i skočio je 4-5 svojih visina. Virus, kako nam je rečeno, ali i propisano, skače i do 2 metra. Majko mila, koju li muskulaturu ima taj, našem oku nevidljivi, virus, kad može s mjesta skočiti 2 metra? Koliko li je milijuna puta skočio svoju visinu?

Na spomenutoj sahrani u metropoli, dovedeno je i 300 zaštitara. Ne znam, s kojim razlogom, jer nisu sprječavali kršenje mjera (maske, razmak). Slobodno mogu zaključiti jedino, da su lovili viruse i vezivali im noge kako ovi ne bi mogli skakati. Ako je to tako, onda molim nadležne, da se smiluju nama iz provincije, pa nam dopuste da im i mi

vežemo noge, kad na sahranu dođe 26 ili 27 ljudi, jer bojimo se kazni.

Jer, znate ono: IZRIČEM KAZNU OD 8000 KUNA, zbog (?), po članu (?), Zakona (?), objavljenog dana (?), u N. N. broj (?).

Počeo sam po ulicama viđati redare Civilne Zaštite. Sada samo hodaju. Poučen povijesnim primjerima, očekujem da će tempom kojim rastu restrikcije, rasti i ovlasti ovih patrola, naravno, vaninstitucionalnih. Znači, pendrek, batina, pištolj, puška, tenk,... Hoće li se povijest ponoviti? Tako su počeli i fašizam i nacizam. Ovaj put u cijeloj Europi, pa i u svijetu. Za početak samo patrola, da se naviknemo na njih, tako se počinje s utjerivanjem straha. Sada, te patrola ne mogu legitimirati, vezivati, privoditi, ali će vladajući naći način kako opravdati povećanje njihovih ovlasti.

Zbog tog virusa, skakača, slijedi kazna. Čekajte, za miloga Boga. Sve se ponavlja. Povijest se ponavlja u tako kratkom vremenskom razdoblju. Ljudi, zar ne vidite?

Na mene je izvršena agresija, a EU meni nameće sankcije, tjerajući me u izolaciju, a agresoru ništa. Je li vam to poznato?

Ja sam ugrožen od agresora-virusa, a moja me Vlada novčanim kaznama disciplinira. A što je s agresorom? Opet ništa. Možda od moje Vlade bude i nagrađen, ako se pri skoku na mene povrijedi. Je li vam i to poznato?

Ja tu zbilja ništa ne razumijem. A vi?

Pivski trbuh

Na seoskom boćalištu u publici stoji dječak, koji u jednom trenutku upita jednog od igrača, upirući prst u njegov pivski trbuh: „Barba, a što vam je to?“ Ovaj, da bi se našalio s dječakom, odgovara: „Mali, sve su ti to govna.“ Mali uzvrat: „Ajme, barba, koliko ste vi govana pojeli?“

Oglas

Tražim Štrumpfetu. Prepoznat ćete je po plavoj kosi i po tome što u hodu pjevuši: "Ti dam, ti dam, ti dam..." Donositelja vijesti o njoj, nagrađujem usmenom pohvalom.

Sindrom kuhanja žabe

Za one koji znaju, da ih podsjetim, a za one koji ne znaju, da ih upoznam.

Žaba, kada je stavite u lonac s vrućom vodom, iskočit će iz lonca. No ako žabu stavimo u lonac s hladnom vodom i polako tu vodu zagrijavamo, žaba, ne samo da neće iskočiti iz lonca, već će ostati u njemu, dok se ne skuha. Je li vam to odnekud poznato?

Uveden kapitalizam, a da se nikoga nije ništa pitalo. ŽABA ŠUTI.

Izvršena pretvorba i privatizacija, gdje su bili poznati vlasnici, a onda prodavana ta imovina po kunu. ŽABA ŠUTI.

Radnici u tvornicama i poduzećima dobivaju otkaze. ŽABA ŠUTI.

Zakonima i propisima poljoprivrednicima se poskupljuje proizvodnja, a pojeftinjuju proizvodi. ŽABA ŠUTI.

Ulaskom u EU nameću nam se zakoni, kakve nije nametala niti jedna okupacijska sila (zabranjeno brati šparoge, gljive, kestenje, loviti ribu udicom). ŽABA ŠUTI.

Zbog mita, korupcije i nepotizma, mladi odlaze iz države. Naravno, ŽABA opet ŠUTI.

Afere političara brojale su se, najprije u tisućama. zatim u milijunima, a sada već i u milijardama kuna. ŽABA ŠUTI i kuha se.

Administrativnim igricama, onemogućavaju se referendumi. ŽABA ŠUTI.

Pojavom korone, zabranjuje nam se družiti, sastajati i nameće nam se nošenje maski. ŽABA ŠUTI.

Trebam li uopće naglašavati tko je tu žaba i tko se tu zapravo kuha.

Trilema

A ljudi moji, kako sam vam ja bio sretan, kad sam moju kravu uspio izvući iz seoskog krda i dovesti je kući. Imao sam veličanstvene snove, kako ću tu moju kravicu hraniti, timariti, paziti na nju, kako ću piti "svoje" mlijeko, kako ću obirati vrhnje, praviti svježe sireve, praviti tvrde sireve, ma sve, divota jedna.

Ali, krava, koliko god da sam je hranio, umjesto da se deblja, postaje sve mršavija i mršavija. I uzalud svježa ispaša, uzalud što kosim najbolje trave i spremam joj za zimu, ona sve tanja.

Tada, u želji da saznam istinu, krenem u istraživanje i što sam otkrio? Moja vlastita prasad, dolaze ka kravi i muzu je. Ne samo što je muzu oni, već doveli prasad iz susjednih svinjaca. Telad moje krave, kako nisu imali mlijeka, otišla su iz štale i eno ih, lutaju po selu, tražeći neku kravu, koju bi mogli posisati. Ni ja nemam ni kapi mlijeka da se barem malo okrijepim. A krmad, prokleta, zamračila štalu i sišu li ga, sišu.

Poslije svega, ja sam vam se našao u trilemi. Znate ono, dilema je kad dvojiš, a trilema je kad trojiš. Što raditi?

Ako počnem ubijati krmad, mogao bi ubiti i neko susjedovo krme, a onda, evo ti belaja sa susjedima. Krmad se toliko namečila na sisu, da je drugačije ne možeš odvojiti. Žao mi je ubiti vlastitim rukama kravicu, jer ipak je volim, isto je i ako je prestanem hraniti.

Žao mi je poći za njezinom teladi, a ostaviti je, jer bi je krmad mogla isisati do krvi.

NADAM SE DA ME SADA SHVAĆATE ZAŠTO TROJIM I DA SAM VAM OBJASNIO ŠTO JE TO TRILEMA.

Proglas

Ovim putem obavještavamo građane Republike Hrvatske i sve koalicijske partnere, na opasnost koja se nadvila nad "našom" Hrvatskom. Iako smo upravo pobijedili na svim lokalnim izborima, neprijatelj, ne samo da ne miruje, već i dalje ruje, pa se ustremio na sve strukture nas, pobjednika. Ovaj put to čini perfidno, s ciljem rušenja struktura vlasti na svim razinama i njihovo djelovanje se slobodno može proglasiti antidržavno, pa čak i veleizdajničko.

Naime, o čemu se radi? Na jugu "naše" Hrvatske okupila se neka grupa marginalaca, koji su svi sa završenim fakultetima, a među njima ima čak i doktora znanosti. Sebe nazivaju antikvaziintelektualcima i posvetili su se prikupljanju knjiga, koje šalju po selima. Cilj im je sasvim jasan: Prosvijetliti građanstvo i na taj način izvršiti izravan napad na nas vladajuće. Da bi zameli tragove djelovanja, ovaj put su knjige poslali na sjever "naše" Hrvatske, a imaju planove to isto raditi diljem "naše" Hrvatske.

Ovim činom, ne samo da vrše napad na naše organe vlasti, već su napadi i osobni. Napada se na nas, poštene građane. Eto, svi smo, ili skoro svi, pošteno platili svoje diplome, a i pošteno smo se oznojili prepisujući magisterije i doktorate. Strah nas je, ako ih na vrijeme ne zaustavimo, gdje će se oni zaustaviti.

Vidite li i vi, posebno koalicijski partneri, u kakvoj se opasnosti nalazimo.

Zato pozivamo sve dobronamjerne članove i partnere, koji vole "našu" Hrvatsku, da podignu glave, prepoznaju i

odupru se našem unutrašnjem neprijatelju. Utoliko više, što on svakodnevno može pridobivati unutrašnje saveznike, i onda nam mogu napraviti nepopravljivu štetu. Organi praćenja već prate ovu, ali i druge slične grupe. S imenima još nećemo izlaziti u javnost zbog interesa istrage.

Odbor za očuvanje Hrvatske
ovakvom kakva jest

Naši pozitivni...

Često ste čuli, pročitali, pa i sami zapisali, a kako bi lakše objasnili, da se koriste pandani. Tako, imamo na primjer, sjevernu stranu brda, pa je naglašavamo, da bi je razlikovali od južne. Ili imamo neko Gornje selo, da bi ga razlikovali od Donjeg. Ili imamo stranku lijeve orijentacije, da bi je razlikovali od desne.

A onda, jednog dana čujem jednog našeg vrlog političara, kako spominje "naše pozitivne zakone". Stani malo. Ako postoje pozitivni zakoni, a ti mi ih naglašavaš, znači da postoje i negativni. Stani, stani. Tko i kad je te negativne zakone izglasao, gdje su objavljeni, na koga se primjenjuju?

Ovakvim objavama dajete mi na slobodnu procjenu, da za nekoga vrijede pozitivni, a za nekoga, negativni zakoni, a i jedni i drugi ukoričeni istim koricama. Jer jedino tako se može tumačiti zašto netko, za isto djelo, guli krumpire, a netko dugogodišnju robiju.

Priopćenje

U ime stošca (malog stožera) priopćavam javnosti slijedeću izjavu:

Kako se svakodnevno napada Stožer, od strane neupućenog puka, želimo rasvijetliti neke bitne činjenice:

Pojavom pandemije i osnivanjem našeg stožera, a radi mjera koje smo predložili i sproveli, svima vama jasno je, a i statistika nam to potvrđuje, da smo uspješni pobijediti sve prethodne bolesti, koje su harale svijetom.

Uspjeli smo smrtnost od svih bolesti, svesti na nulu. Išli smo dotle, da smo i suzbili smrtnost od starosti.

Vodimo ogorčenu borbu s korona virusom, uzročnikom svih smrtnosti na planeti Zemlji. A vi, umjesto da nam odate priznanje za tako mukotrpan rad, svakodnevno nas kritizirate, negirate, omalovažavate. To zaista nismo zaslužili.

Zato vas i dalje molimo da se pridržavate naših savjeta, kako bi smo pobijedili najveće zlo sadašnjice: nosite maske, držite socijalni razmak i da, perite ruke, jer vi to ne bi ste znali da vam mi to nismo rekli.

Kuća časti

Imao ja tako, krčmu. Pilo se i jelo u njoj, a bilo je i pjesme. Jednog dana uđoše trojica baraba, koji su se često gostili u mojoj krčmi, te počеше razbijati sve na što naiđu i što dohvate. Gle čuda, pridruži im se i jedan moj konobar. Iza njih mogao sam sve samo metlom počistiti. Naravno, nisu sve razbili, ostavili su nešto i da se mogu nalokati.

Sutradan, na moje iznenađenje, dođoše dvojica od tih baraba i kažu, sinoć se povrijedili, jedan koljeno, dok je razbijao stolicu, drugi, da se porezao na staklo razbijene boce, te da ih obeštetim. Naravno, izbacio sam ih iz krčme.

Ma ne, kakva krčma, to su Lora, Kerestinec, Koranski most, Osijek, Zakon o pravima civilnih žrtava rata.

Barabe moje, naravno da ćete biti obeštećeni.

IMA SE, MOŽE SE. KUĆA ČASTI.

Berba

Uvijek sam govorio kako, nažalost, imam dobro pamćenje. Zašto nažalost? Valjda zato što se sjećam lijepih stvari, ali i onih ružnih. E zbog tih je ružnih nažalost. No, ovaj put sjetio sam se lijepih stvari, a čini mi se, nažalost.

Vrijeme je berbe. Ovaj put grožđa. (Isto je s berbom maslina, kukuruza i drugim berbama). Berba je ubiranje plodova svoga rada kroz čitavu godinu. Berba garantira sigurnost za zimu. Zapravo, to je i dokaz samome sebi da nešto vrijediš, čim si osigurao svoju obitelj za sljedeći period.

Sjećam se tih berbi nekada. Orila se pjesma, huškalo se s brega na breg u Zagorju. Vriskalo se, a berači su larmali, šalili se, gazda bi pekao odojak, vino se točilo. Praznik.

Danas, gledam, dolazi gazda s beračima, šutke, svi pognuti, kao da idu u krađu, a idu na svoje. Brže bolje pokupe to po što su došli, a zatim opet kradom što prije izgube se. Bez radosti, bez vriske, bez pjesme. Kamo je nestala radost? Ne, ne pitam ja te berače, već onoga tko je ukrao ljudima radost. Zašto si im unakazio život? U ime koga, u ime čega?

Ne želim niti pomisliti, da su sada u trendu neki drugi običaji. Ako i jesu, zar nismo mogli zadržati nešto lijepo iz tradicije naših starih. Ili smo si umislili da ništa ne valja što su činili naši stari.

Pa, je l' mi bolje da se uopće ne sjećam, da ništa nisam ni trebao pamtiti? Jest, nažalost.

Terorizam

Sedim si tak, popolne, pijem si kavicu i vse nekaj promišlam. Predi koji den, jen človek je komentiral kak bi na premjera trebalo hitati se z šlaprtkami. Mam je došla policija i pozvala ga na, kak bi rekli, obavjesni razgovor. Najemput, taj šlaprtek je "sredstvo za izvršenje terorističke djelatnosti" i normalno, objaviti takvoga nekaj, čisti je poziv na terorizam. A kaj je ni bil terorizam, ili bar pokušaj, ono s koricom od limuna. I tu, pri toj misli, sem se stepel. Zato, ovim putem bi štel upozoriti moje drage i premile Zagorce, da dok se zbereju pred kleti, premisliju, kaj buju popevali. Se na primer popevanje takaj more proglasiti kakti poziv na terorizam. No, si sami premislite gda popevate Vuži, ga vužgi. Prva misel je, gdo, koga, de, zakaj. Ili ono Dok ne pukne (zora). Pak misel: gdo bu pucal, gde, vu koga? A onda i Klinčec stoji pod oblokom, i pak misel, pod čijim, zakaj, ovo "klinčec", je li to morti nekvo kodno ime za "izvršenje terorističke djelatnosti". Znate i sami kak veliju, da su vu strahu velike oči, a kak ti ve nema verbalnog delikta, ve je vse TERORIZAM..

Dragi i premili Zagorci, ali i vi drugi, lijepo vas prosim, najte z takovim pesmami, koje pozivaju na terorizam, muditi policiju. Na kraju lete, ministar policije dostavlja izveštaje v kojima piše: Imali smo u toku godine toliko i toliko privođenja, pod sumljom..., imali smo toliko i toliko obavjesnih razgovora... Vidite, jemljete im vreme, pak nemaju vremena baviti se lovom na lopove i kradljice. Nejte im oduzimati njihovo dragocjeno vrijeme. Zbog sega izrečenog, još jenput vas opominjem:
PAZITE KAJ POPEVATE.

Terorizam II

(Demanti)

Obavještavam vas, da je prije nekoliko dana moja stranica bila hakirana. Naime, neki je lik pisao po mojoj stranici, drsko se predstavljajući, da sam to ja. Objavio je članak pod nazivom TERORIZAM.

Međutim, po rukopisu se vidi da to nisam bio ja. Pogledajte i sami. Koliko li se puta koristio velikim slovima, dok se ja velikim slovima koristim samo na početku rečenice ili za pisanje vlastitog imena. Drugo, svi koji me poznaju, znaju da sam veliki analitičar, pa takav, ne bih si u pisanju dopustio toliko pogrešaka. Evo, konkretno, o čemu se radi. Haker se otvoreno stavio na stranu pozivatelja na bacanje mućaka. Vidite, a ja mislim da je taj pozivatelj potpuno nepromišljen. Koga je pozivao na bacanje mućaka? Pa zna li on da jajonosaca više nema. Bilo je jajonosaca ranih devedesetih, ali oni su odavno otišli u legendu. Ovo danas, sve je na ovaj ili onaj način uškopljeno. Slažete li se da je bespredmetno bilo pozivati na bilo kakvo bacanje, bilo čega.

Drugo, naši vladajući vrlo dobro znaju, u kakvom nam je stanju poljoprivreda, a samim tim i proizvodnja jaja. Naravno da onda zna i policija. Isto tako, dobro znaju da su dali uvoznim lobijima dozvole za uvoz jaja. Najviše se uvozi iz Poljske, gdje je svaka ili gotovo svaka pošiljka jaja zaražena salmonelom. I sad, pozivati na bacanje takvih jaja, ne samo da je terorizam, već, ajme meni, BIOTERORIZAM. (Bioterorizam nije kad mi se takva jaja nude za kupovinu, za konzumaciju, ali jest ako ih odbacujem.) Zato vidim da je policija bila u pravu, kad je pozivatelja pozvala na obavijesni razgovor, jer priznajte, oni znaju više nego mi.

Učitelju, sjedni, jedan

Svi mi išli smo u školu, netko manje, netko više. Imali smo učitelje, nastavnike, profesor (Da ih ne nabrajam svaki put pojedinačno, sve ću ih zvati jednim imenom – učitelj). Tom je učitelju bila zadaća da me nauči i osposobi za život, ali i da bude moj odgajatelj. Koliko me je osposobio za život, učitelj me ocjenjivao i tako ocjenom provjeravao jesam li spreman za taj život.

Život je prolazio, i sad, počeo sam analizirati s koliko me uspjeha moj učitelj pripremio za život, a onda sam zastao i zamislio se. Učitelju, čovječe, ocijenit ću te, i žalio se ti ili ne, ne zaslužuješ više.

– Učio si me tako da sam nastao evolucijom i da imam zajedničke pretke s majmunima, samo ti manjka "karika koja nedostaje". Odjednom, više ne pričaš o toj karici. Jesi li je našao? Ako jesi, zašto mi nisi rekao, jer učitelj ne smije ostati nedorečen. Ako pak tu kariku nisi našao, zašto mi se onda lijepo ne ispričaš i priznaš da ipak nisam u rodu s majmunima. Zato, učitelju, sjedni, jedan.

– Učio si me o socijalizmu i svim silama pljuvao i blatio truli kapitalizam, ali čim je došao onaj debeli trbonja, s debelim novčanikom, promijenio si retoriku, a mene si ostavio zbunjenog. Mislim da si mi bio loš kao primjer, kao odgajatelj. Zato, učitelju, sjedni, jedan.

– Učio si me o bratstvu i jedinstvu, a kad je došlo to vrijeme, svi su jedva čekali da se razidemo. Učitelju, stvarnost te je demantirala, a to si učitelj nije smio dopustiti. Zato, učitelju, sjedni, jedan.

– Učio si me da JNA brani vanjske granice. A ona počela crtati granice unutar granica. Učitelju, pa ti opet pogriješio? Zato, učitelju, sjedni, jedan.

– (Vjero)učitelju, učio sam, ma iz tvojih usta čuo, da je Isus rekao: "Zašto pravite trgovinu od kuće oca moga", te u hramu razbacao stolove trgovaca. A onda, ti mi prodaješ sakramente. Licemjerno, zar ne? Zato, učitelju, sjedni, jedan.

– (Vjero)učitelju, učio si me, da je Isus rekao: "Prije će deva kroz iglene uši, nego bogataš u raj." Koje li farizejštine, dok tvoji imaju na računima na bankama milijarde dolara i eura, moja su djeca gladna. Zato učitelju, sjedni, jedan.

– Učitelju, cijeli si me život "učio", kako je moj narod počinio u povijesti velike zločine. Time si mi nabijao krivnju, iako te navodne "zločine" nisam ja počinio. To ti pedagoški nije u redu. Zato, učitelju, sjedni, jedan.

– Cijeli život si me učio, kako je moj narod "počinio zločin", a da mi nikada, ali baš nikada nisi rekao da je i nad moji narodom počinjen zločin. Davao si mi samo pola informacije i to ti nije u redu. Zato, da ima nula, dao bih ti nulu, ali, kako nema nule, učitelju, sjedni, jedan.

Učitelju, je li to dosta, ili da nastavim. Zahvali Bogu što ne želim dalje nabrajati, jer bi ti dobio toliko jedinica da bi ostao vječiti ponavljač.

Pitanje vladajućima

U posljednje vrijeme priča se da će vladajući zabraniti pozdrav "Za dom spremni". U tom pitanju, ja sam potpuno neopredijeljen i neutralan. No vrlo sam znatiželjan. Pretpostavljam da će vas koalicijski partneri zaista natjerati na donošenje te zabrane, pa se pitam kako će te znati, kad netko uzvikne "ZDS", je li uzviknuo svoj pozdrav ili vaš. Naime, kratica njihova pozdrava i vašeg pozdrava iste su: "ZDS". Pitam se kako ćete prepoznati je li uzviknuo "Za Dom Spremni" ili "Za Deutschland Spremni"?

Ja im vjerujem

Ima tomu godina i nešto, kako sam pročitao da je Akademija nauka i umetnosti jedne nama susjedne države, objavila, da su njezini genetičari utvrdili da su oni, baš oni, najstariji narod na svijetu. I ja im odmah povjerovah. Zašto? Pođimo redom. U *Bibliji* lijepo piše kako su Eva i Adam imali sinove Abela i Kaina, te da je Kain ubio brata svoga, Abela. Za kaznu, Kain odlazi na istok, gdje poznaje ženu svoju. Eva i Adam potom dobivaju sina Šeta i još mnogo sinova i kćeri. Sasvim sigurno pretpostavlja se da je Kain imao potomke, te da su njegovi potomci najstariji narod na svijetu.

Kako se ja ne želim osjećati potomkom bratoubojice, molim Stvoritelja da mi oprosti, ali radije bih se htio osjećati plodom evolucije, nego plodom takve kreacije, pa makar to bio neandertalac, na primjer, *Homo krapiensis*.

A onda, prije mjesec ili dva, čujem kako je jedno svešteno lice, iz vrha same hijerarhije Crkve izjavilo: "Čovjek katkad osjeti neodoljivu potrebu da ubije svoga brata." Prolistao sam sve udžbenike i enciklopedije iz psihologije i psihijatrije, ali nigdje ne nađoh nekoga psihologa ili psihijatra da se bavio ili izgovorio tako nešto. Nametnuo mi se jedini zaključak, kao odgovor na tu izjavu – geni.

Minor est magis

(Manje je više)

Na ovim našim prostorima, često su vođeni ratovi, i u daljnjoj i u bližoj nam povijesti. U tim ratovima uvijek je bilo žrtava, a najčešće su to bili oni, najmanje krivi, oni najslabiji, civili, žene, starci, djeca. Poštujem i klanjam se svakoj takvoj žrtvi. No, kivan sam na one koji manipuliraju tim žrtvama, njihovim brojem, izmišljanjem okrutnosti, ali sam jednako kivan i na one koji na takve manipulacije ili šute, ili ih podržavaju. Time se nepravedno neki zločini umanjuju, a drugi višestruko uvećavaju (osobno, ne opravdavam ni jedne ni druge). Te, kako ih drugačije nazvati, nego zločeste igre sa žrtvama, prikazat ću kroz nekoliko primjera.

– Djevojčica, tijekom rata ubijena u Zagrebu, tolika je žrtva da bi po njoj trebalo dati ime ulice. S druge strane, 402 djece ubijeno tijekom rata po čitavoj Hrvatskoj, ne zaslužuju ni da se kazne njihove ubojice, iako se nekima zna i ime i prezime. Znači, ovo jedno dijete vrijedi više nego onih 402.

– Jedan civil, pao je kao žrtva granatiranja Knina. Optužnica našim generalima temelji se cjelokupna, na toj žrtvi, jer da je cilj granatiranja bilo ubojstvo što većeg broja civila (?). Za vrijeme okupiranja Vukovara kao žrtve granatiranja poginula su 642 civila. Za te žrtve nitko nije odgovarao, kao što nije ni podignuta optužnica za njihovu smrt. Znači jedan vrijedi više nego 642.

– Na Koranskom mostu ubijeno je 13 neprijateljskih vojnika. Okrivljenik je kažnjen zatvorom od 20 godina i dužan je platiti odštetu od 12 milijuna kuna. Na Ovčari je pobijeno 260 branitelja i civila, osuđen je jedan počinitelj na 5 godina zatvora. Sami izračunajte odnos vrijednosti ljudskih života.

– Za vrijeme VRO "Oluja", na Knin je ispaljeno 750 do 850 projektila. Podignuta je optužnica za prekomjerno granatiranje. Za vrijeme opsade Vukovara, na grad je palo preko 300 000 projektila. Optužnice za prekomjerno granatiranje – nema. Jesu li naši projektili bili toliko razorniji?

– Sjetimo se samo napuhavanja brojki žrtava Jasenovca, bilo ih je navodno oko 700 000, a sad se već barata i brojkom od 800 000. Koliko je Srba bilo tada na tlu tzv. NDH-a, od toga, koliko ih je bilo u partizanima i četnicima, koji su preživjeli. Ispada da su se žrtve morale uvoziti iz Srbije. Drugo, u Auschwitzu je pobijeno oko 1 000 000 žrtava. U Jasenovcu je bilo 6 (šest) baraka, a u Auschwitzu 450 baraka (?).

– UNESCO je pod organizacija UN-a, koja štiti svjetska kulturna dobra. Navedena je organizacija pod svoju zaštitu stavila grad Dubrovnik. Agresor je bombardirao grad, a UNESCO nije spriječio, nije zaustavio i nije sankcionirao granatiranje. Logika mi nameće jedinu misao da se zaštita grada zasniva samo na čupkanju travice s tvrđave. Granate nek razaraju grad, važno je da ne raste travica.

Nevjerni Tome

Ako niste vjerovali prethodnoj priči o našim pokusima da postanemo nevidljivi, i ne samo u ono što radimo, već ni u samo naše postojanje, onda ćemo vas ovom novom pričom uvjeriti da postojimo: evoluirani gmaz – T-rex koji se može preobraziti u bilo koga od vas i hranimo se vašim strahovima. Zato izazivamo sukobe, ratove, ekonomske krize i bolesti. Vi strahujete, mi rastemo i debljamo se.

Ovu koronavirusnu zarazu koja se širi, i nju smo izazvali. Zašto?! Zato što smo postali nezasitni. Izvlačite se iz kriza. Sve manje ratujete, a mi ostajemo gladni. Prethodnih godina isto smo vam slali gripe. Isto je bilo smrtnih posljedica, ali nije bilo toliko vike. Stoga smo morali poduzeti neke mjere da se vi bojite, da strahujete.

Mi, gmazovi, ne samo što smo izazvali bolest, već aktivno sudjelujemo i u suzbijanju zaraze. Gle, opet mi ne vjerujete! Rekao sam vam da se možemo preobraziti u bilo koga od vas. Upravo to i radimo. Preobrazismo se u nekog činovnika u Bruxellesu i predlažemo mjere za suzbijanje širenja opake zaraze i vi mislite da je to vaš prijedlog. Navest ću nekoliko primjera da potkrijepim. Zadržat ću se tu, u Europi. Hvalili ste se parolom „Europa bez granica“. Sjećate li se kroz povijest da su granice ikada bile tvrđe? Zatvorili smo vas u vlastite torove i bit će sve manje prometa ljudi i roba, što će u konačnici dovesti do nestašice i hrane.

Vidite, radimo na duge staze. Potom, mi smo predložili, opet preobrazivši se u čovjeka, da kod oboljelih, ako dođe

do uporabe respiratora, prednost imaju mlađi. Taj prijedlog uputili smo vašim liječnicima. A onda činimo fintu, kao starije i rizične skupine neka se ne izlažu izlascima vani. Ma ne mogu oni pobjeći.

A zašto prednost mlađima? Zato što stariji imaju iskustvo pa mogu zbrojiti dva i dva te bi mogli nešto protiv nas poduzeti. A mlađi ne vjeruju u naše postojanje. Naime, nema nas na internetu, a što nije na mrežama svih mreža, za njih ne postoji. S njima ćemo lakše manipulirati.

Nismo aktivni samo na globalnom planu. Ulazimo do u detalje. I tu ću vam dati primjer. U jednom hotelu žive ljudi, koji nisu stambeno zbrinuti. Dovedemo im u hotel u karantenu tridesetak ljudi tek pristiglih iz inozemstva, sumnjivih na zaraženost. Sedam dana žive zajedno u tom hotelu, a onda se kao sjetimo da tim podstanarima damo otkaz. Sad zamislite njihove strahove! Strahovali su tih sedam dana od moguće zaraze, strah, a kamo sad, strah jesam li zaražen. Takvu svirepost vi primati ne možete izmisliti. To možemo samo mi. Gmazovi.

Poslije ove pandemije, čekaju vas novi strahovi. Glad. Zbog izolacije nećete moći raditi niti obrađivati ionako zapuštena polja. Neće biti prometa roba i hrane. Da biste preživjeli, otimat ćete se za hranu, a u svakom je nasilju je opet strah. Zbog svog obraćanja i ja sam stavljen u izolaciju, a ovu poruku kriomice sam vam poslao preko svoje kućne pomoćnice. Eto, ja sam riskirao, a vi i dalje ne vjerujete. He, he, he, sad će oni misliti da sam prema njima dobronamjeran, a uvaljujem im novi strah...

Jedna sasvim mala erotska priča

Vrijeme radnje, prije sto godina, a možda i prije. Vrijeme, kad se još žito nosilo na mljevenje i kad žene još nisu nosile gaćice.

Mjesto radnje, selo i mlin vodeničar.

Kao i sve druge priče, tako i ova priča počinje s: Nekada davno, iza sedam gora, živio neki mlinar, vodeničar. Imao tako, taj mlinar kćer, koja, kad je stasala, bijaše lijepa i poželjna. Dodoše prosci i zaprose djevojku. Momak, zaručnik, presretan. Djevojčina pak je majka djevojci savjetovala da se ne da i ne poda zaručniku prije vjenčanja.

Mlinar bi svakodnevno odlazio u mlin, ali bi ga, kako je bio već i ostario, često u mlinu mijenjala kći. Jednoga dana u mlin dođe momak iz sela i donese žito na mljevenje. Kako se našao sam s djevojkom, vidio je dobru priliku, pa ju je stao nagovarati da mu dade. Ona ga je uporno odbijala, dok je on ne zamoli da stavi samo glavu. Djevojka ne vidje neko zlo u tome i dopusti mu. Jadna, nije znala da ta glava nema ramena, a kad je to shvatila, bilo je prekasno, on je već duboko zaorao u njezinu brazdu. Momak ode, ali ne izdrži, već se povjeri svom prijatelju, kad li sutradan, evo prijatelja u mlinu. Donio i on žito na mljevenje. I on oko djevojke, ona neće se, sve ne da, dok je on ne povali na neku vreću, a kako se kasnije žalila majci, kad ju je s njim, onako vrućim, počeo paliti i žariti po bedrima, noge joj se same razletješe širom. I ovaj momak, povjeri se svom prijatelju, pa dođe i on i tako

redom, dok se ne izreda cijelo selo, netko bi dobio milom, netko na ucjenu da će je odati majci ili zaručniku. Sve je dobro bilo, dok se nije dogodilo, što se moralo dogoditi. Kako se približavao dan vjenčanja, djevojci trbuh sve veći i veći. Primijetio to i zaručnik, ode k djevojčinih roditeljima i raskine i zaruke i vjenčanje. Pozove majka kćer, te na nju: "Jesam li ti govorila da mu ne daš prije vjenčanja, a ti ne slušaš svoju majku." Odgovara kći: "Slušala sam te, majko, i nisam mu dala, jer si mi ti to rekla, ali nikada mi nisi rekla da ne dajem i drugima." I što sad? Majka će: "Ovako ćemo..." Nakon nekoliko dana, kroz selo se pronese glasina, kako je zaručnik svoju zaručnicu iskoristio, obljubio i ostavio, što je naišlo na osudu cijelog sela. Momak, dvostruko povrijeđen, jer se jedini iz sela upravo on nije osladio, a jedini je on proglašen krivcem, ode u Ameriku i za njega se više nikada nije čulo.

Djevojka pak pozivala je jednog po jednog momka i nasamo rekla mu da je upravo on djetetov otac. Momci, da bi svoju "sramotu" sakrili od prijatelja i od sela, brinuli su se o "svom" djetetu, da mu ništa ne nedostaje, ali su se na radost djevojke brinuli da ni njoj ništa ne nedostaje.

Mi, s kolodvora

- Stari, treba mi za pljugu, imaš dvije-tri kune?
- Nemam.
- Gospodo, ja sa student i već dva dana nisam ništa jeo. Imate li kunu ili dvije.
- Nemam.
- Gospodo, javili su mi, da mi je majka bolesna, a ja nemam dovoljno za kartu, za autobus. Imate li kunu-dvije?
- Nemam.
- Gospodine, išao bih na utakmicu, a nemam dosta za ulaznicu. Imate li dvije kune?
- Nemam.
- A u p.... materinu, opet neću imati za 'šit'. Opet ću morati provaljivati u trafiku.

Tko rano rani

Svakog dana govorila majka sinu: "Tko rano rani, dvije sreće grabi." Slušao to sin nevoljko, jer je morao rano ustajati. Jednom prilikom sin ustane rano, pođe u mlin i putom nađe novčanik, pun novca. Kad se vratio kući, govori mu majka: "A što sam ti stalno govorila, eto, ostvarilo se." Odgovara joj sin: "Majko, a što je ugrabio onaj što je prošao prije mene, pa izgubio ovaj novčanik?"

Što ne valja s brojevima

Ponavljjanje je majka znanja

Znači, ponovimo:

Rod može biti: muški, ženski i srednji.

Spol može biti samo: muški i ženski.

To, do sada, sve mi je jasno.

Statistike govore da je na svijetu veći broj žena nego muškaraca, negdje oko 53 %. Sve je to u redu. No, tko će mi onda objasniti, kako to, da je pizda od ljudi daleko veći broj, od broja žena i taj broj svakodnevno raste. E, to mi nije jasno.

Koronisteraj

Demanti

Na svim društvenim mrežama bruji kako sam ja najveći antivakser, kako nagovaram ljude na odbijanje cijepljenja, kako širim teorije zavjera i tako dalje.

Ovim putem želim izjaviti, da ništa od toga nisam izjavio, niti sam bilo koga nagovarao na bilo što. Nisam ni za cijepljenje, ni protiv njega. To je slobodan izbor.

Ja sam samo izjavio, i stojim iza toga: "VAS, CIJEPLJENE, NETKO ĆE MORATI POKOPATI, A TO ĆEMO BITI MI, NECIJEPLJENI."

Uspjeh

Nakon šest tjedana uspjeli smo ukrotiti korona virus. Utjerali smo ga u staračke domove, gdje sad mirno pase, a mi napokon možemo izići iz izolacije.

Ministarstvo str...

Àhā. Čitate naslov i odmah vam na um pada Orwell. Mislite da ga ja sad plagiram. (Vjerujem da ste i naučili samo na plagijate.)

Ma ne, ne plagiram ga, samo ga potvrđujem. To Ministarstvo nije tamo negdje. Ono je ovdje i sad, svakodnevno ga slušamo i gledamo: Od korona virusa danas je oboljelo... stotina, preminulo... ljudi, na respiratoru... pacijenata, na bolničkom liječenju... pacijenata, u samoizolaciji... sumnjivih na koronu. Strašno. Strašan virus. No ako pogledamo statistiku, ona nam govori nešto sasvim drugo. Kod nas je smrtnost oko 1,5 %, što je manje i od jedne obične gripe. S druge strane, ta ista statistika uopće ne vidi ili se pravi da ne vidi činjenice. Zašto npr. u Hrvatskom zagorju ima najmanji broj oboljelih i preminulih? Znači, serviraju nam samo ono što njima odgovara, samo da bi kod naroda izazvali što veći strah.

No, s druge strane, to je Ministarstvo u pravu kad nam savjetuje mjere zaštite. Pa mi pojma nemamo o koliko se to pametnoj beštiji radi, tom virusu. Eto, na primjer, on točno zna kamo smije ući, a kamo ne. Zna da ne može i ne smije ući u kina, kazališta, vjerske objekte, rukometne i košarkaške dvorane, klubove rezervirane samo za političare, u Vladu, u Sabor (vidi vruga, usudio se ući u Sabor). Isto tako točno zna kamo i kad (?) smije ući. Slobodno ulazi u frizerske salone, u teretane (i gle čuda, ne boji se onih nabildanih momaka – strašno), smije na svaki skup, na svako druženje, na svadbu, u noćne

klubove. Opet se čudim, pa on je evoluirao, on zna gledati na sat i zna da u te klubove može ući tek poslije ponoći. Ali nije to ništa. U nekim europskim zemljama zna i brojiti. Pa tako broji do šest ili deset i čim dođe onaj sedmi ili jedanaesti, on odmah skače na njega. Samo ne znam je li zbunjen ako dođe osmi ili dvanaesti, pita li se što mu je raditi. Ta beštija sebi je dopustila da bezdušno ulazi i u staračke domove. I sad i sami recite, ima li to naše Ministarstvo straha posla s previše lukavom i bezobraznom beštijom. Priznajte, nije lako, doskočiti mu. Spomenuo sam Hrvatsko zagorje. Zašto? Zato što tamo leži rješenje borbe protiv korona virusa. Tamo je najmanji broj zaraženih, a samim tim i preminulih. Statistika to potvrđuje, ali to naše Ministarstvo očito ne vidi ili se pravi da ne vidi. Naime, o čemu se radi? Preporučuje nam da ruke dezinficiramo alkoholom. To je u redu. Ali ako taj virus uđe u krvotok, a ja popijem, npr. dva-tri *gemišta* ili čašu rakije, koji također ulaze u krvotok, hoće li taj alkohol ubiti virus, kao što ga ubija na rukama? Stvarnost nam potvrđuje. Ono malo oboljelih nisu se zarazili u Hrvatskom zagorju, već su ga donijeli izvana, jer je u Zagorju 0,5 u zraku, a ako padne kiša, 0,5 i u vodi je. S druge strane, i nutricionisti nam stalno preporučuju kako treba jesti što više voća. Nema veze je li sirovo, ukuhano ili sušeno. Zar se i u ovom slučaju ne nameće potreba za konzumiranjem voća, doduše, u fermentiranom obliku, ali, Bože moj, voće je voće. I da, najboljima su se pokazali grožđe, šljiva i kruška viljemovka.

Kad bi nam Ministarstvo straha to preporučilo, bili bismo smo svi zdravi, ali onda nas ne bi imalo čime strašiti i ne bi moglo opravdati svoje postojanje. Da bi strah bio veći, svakodnevno nam serviraju broj oboljelih i preminulih u svijetu. Brojke su zastrašujuće, u milijunima. A naš narod boji se čim se negdje spominju milijuni.

Da bi strah bio još veći, izjavljuju kako ne znaju je li virus kapljичni ili aerosolni. Obično čovjek ima strah od nepoznatog, a ako je taj virus nepoznat i znanstvenicima, onda je to strah na kvadrat, ma na kub.

A koje mjere nam preporučuju? Zaboga, pa to je odavno poznata stvar, već viđeno, ništa novoga. Iz njihova ponašanja:

– Distanciranje! – Odavno su se oni distancirali od naroda.

– Pranje ruku! – Pri svakoj aferi, svi oni peru ruke i od afere i od aktera.

– Nošenje maski! – Pa to oni rade pri svakom nastupu pred narodom, navlače maske.

Svejedno, trebamo se držati savjeta i poslušati naše Ministarstvo straha. Ako ne suzbijemo, barem ćemo smanjiti broj oboljelih. Kako sam vam već opisao lukavost toga gada, zamislite samo da ste u samoizolaciji i krenuli traktorom na njivu. Vi i traktor sami. A što ako virusom zarazite traktor, pa on dobije temperaturu, povraćanje, proljev, gubitak osjetila mirisa i, ne daj, Bože, zarazi susjedov traktor. Pa takva neodgovornost ravna je terorizmu i to treba strogo sankcionirati.

Istina, taj virus vrlo je inteligentan i lukav. No je li to baš tako? Napadne i okupira domaćina i na kraju ga usmrti, a njegovom smrću i virus ugiba. Ma je li baš tako pametan?

Ljudi moji, meni tu baš ništa nije jasno. A vama?

I dok sam završavao zadnje retke ove priče, saznam kako je u Zagorju u posljednjih sedam dana preko tisuću novooboljelih. Zgrnuo sam se. Čekaj, pa taj virus je evoluirao i „navukao se“ na alkohol. Ako je to tako, čime ću dezinficirati ruke? Što uzeti kao zamjenu? Hoću li ga s alkoholom na rukama privlačiti? Ma kakvi strahovi koje sije Ministarstvo straha, moj strah veći je, ne strah već panika. A za koji će dan i Martinje.

To je to

Ljudi su se oduvijek pozdravljali, od pračovjeka do danas. Pretpostavlja se da je rukovanje nastalo još u doba pračovjeka. Jedan drugom pokazali bi praznu šaku i zatim stisnuli. Time bi pokazivali da u ruci ne drže ništa čime bi ugrozili onoga drugog. Kroz povijest, pozdravi su se mijenjali, pa je bilo pozdrava vladarima i „velikim vođama“, podizanjem ruku, pa vojnički pozdrav, najčešće prinošenjem ruke k sljepoočnici i sl. Ali uvijek se zadržao pozdrav rukovanjem. I onda odjednom, gle, pozdrav laktom, tj. dodirivanje laktom. U doba pandemije, susretali su se naši političari i pozdravljali dodirom lakta. Ubrzo smo svi to prihvatili. Originalna inventivnost. Ma je li baš originalna? Znao sam da lakat, odnosno laktanje u sportu služi za probijanje kroz redove protivnika ili njegovo zaustavljanje. U politici služi za probijanje na veći položaj ili funkciju, što političari jako dobro poznaju. Postoji još i odmjeravanje od lakta. Naši su političari to nama odavno učinili, a nama nikako ne pada na um da im uzvratimo istom mjerom.

Upitao sam se je li pozdrav laktanjem originalan. Pa, naravno, da nije. Svi smo gledali i smijali se animiranim filmovima „A je to“. Pat i Mat, junaci tih filmova, uneredili bi sve čega se dohvate. Na primjer, vršili bi popravke na velebnjoj vili, a ispala bi trošna koliba. Na kraju bi, kao završni pozdrav i kao čestitka na dobro obavljenom poslu, uslijedio pozdrav laktom. Ima li sličnosti u pozdravu i čestitki između Pata i Mata i između naših političara? Apsolutno da. „TO JE TO.“

Dragovoljac

Pršti iz novina, s radija, a najviše s televizije (nju najviše i gledam) kako smo u ratu, kako nas je napao korona (iliti kruna) virus.

Pokazuju na ekranu taj virus, kažu, tako izgledaju ti okrunjeni. Meni on više nalikuje na buzdovan. Ma, tko li mu to samo tepa? I kažu, ljudi obolijevaju, umiru, a najosjetljivije su skupine stariji od 65 godina, kronični bolesnici, pušači... Koju god skupinu spomenu, a ja u njoj. Zdravo sam se preplašio. E, nećeš, ne dam ti se, viruse! Odlučim se za samoizolaciju. Dragovoljno. Eto, opet sam dragovoljac.

Ne izlazim, ne skićem po trgovinama i kafićima, ni s kim se ne družim, samo ležim, gledam u strop, trošim zalihe hrane, praktično – postao glazbenik. Po cijeli dan sviram k.... Uključim televizor, kad, gle, opet smo dobili Argentinu s 3 : 0. Čekaj, pa tu je publika, a zabranjeno okupljanje. Pogledam bolje, a ono, piše „snimka“. Uzalud sam se radovao. Zapravo, kad promislim, ma sve je ovo uzalud, bez smisla, pa i moje sviranje, moja letargija, moja kreativna depresija. Ili ću atrofirati i tjelesno i umno ili se pokrenuti. Pokrenuo se. Što mi je činiti? Idem srediti stan. Ako usišem i pometem stan, smetaju mi razbacane stvari i odjeća. Za razbacane je stvari lako, samo ih vratim na svoje mjesto, ali odjeća? Moram je najprije oprati, čekati da se osuši, pa izgllačati te složiti u ormar. Potrošiti dva dana. Pa tri dana pranje posteljine i deka, pa dva dana usisavanje i brisanje prašine, pa dva dana pranje stakala.

Bogami, neću atrofirati. Ne spominjem da je u međuvremenu trebalo kuhati i spremati doručak, ručak i večeru. Nakon dva tjedna sve uredno, čisto, sve sjaji. A što sad? Gledam TV. Mrtvih sve više i više, virus se svijetom širi nezaustavljivo. E, nećeš me, ne izlazim, neću ti se izložiti. Preslagujem ormar, ladice, police. Ma, k vragu. Pa ovomu nikad kraja. Taman završio s pranjem i čišćenjem, a evo, sad sve moram ispočetka. Tko li je izmislio tolike stanove i toliku odjeću.

Pomislim, lijepo li je bilo onima koji su živjeli u pećinama. Nema pranja, kuhanja i čišćenja, nema odjeće osim onog komada životinjskoga krzna.

Što ja ovo prigovaram. Pa dragovoljno sam se stavio u samoizolaciju i tko mi je kriv što ne lovim po šumama svježe meso, već doma koljem konzerve. Svježega povrća nemam. Naše još nije uzgojeno, a ovo u trgovinama uvezeno. A, joj, iz zemalja koje su zaraženije virusom od nas. Stoga su se naši političari sjetili otkriti toplu vodu, ono, da i mi možemo proizvoditi hranu. Ma genijalno, a gdje su bili do sada, što su radili i uradili do sada. Kaže jedan prof. dr. da se proizvođači cvijeća preorijentiraju na proizvodnju povrća, kao imaju zemlju, imaju plastenike. Stani malo, a sjeme? Ima li naša država banku sjemena ili ćemo sijati pikule.

Uza sve zlo i potres u glavnome gradu. Tu mi žive dva sina. Jedan je na radu u Njemačkoj. Boje se oni za mene, bojim se ja za njih, a teleoperateri trljaju ruke. Strahujem. Na rubu ludila. Ako poludim, koja mi korist od mozga. Jesam li ja normalan. Pada mi na um, što ako me zaboli

zub. Hoće li mi zubar vaditi ili popravljati zub, zbog sigurnosne distance, teleskopskim kliještima. Dok mi takva razmišljanja padaju na um, pitam se jesam li ja normalan.

Poslije potresa u Zagrebu, vidim, Komisija za procjenu štete nepropisno parkirala automobil u ulici koja je i onako neprohodna. Kazna za nepropisno parkiranje ispod brisača na vjetrobranskom staklu. Uhvatio me strah. Proradile institucije i rade svoj posao i u ovakvoj, neprirodnoj situaciji. To me je odvratilo da pođem u berbu šparoga. Što ako ih uberem više od trideset, kako to zakon propisuje? Zato, stoj doma, peri, čisti, meti, dezinficiraj. Ja mislim da tog korona virusa u mom stanu „nema ni za lijek“. A kad sve ovo prođe? Postavljam sam sebi puno pitanja. Hoćemo li početi, napokon, proizvoditi hranu. Hoće li nam institucije i dalje raditi svoj posao. Hoću li moći otići u zavičaj na jesenovanje? Kad sam već zbog virusa propustio proljetovanje. I najvažnije od svega: Hoću li napokon biti normalan, jer se sada tako ne osjećam.

A početkom devedesetih prošloga stoljeća također sam bio dragovoljac i vjerujte, ni jednog trenutka nisam sam sebi postavio pitanje: Jesam li normalan?

Da, i nije me bilo strah.

Logika?

Svakodnevno slušamo u vijestima na radiju ili televiziji kako se uspješno borimo protiv korona virusa, kako opada broj preminulih zahvaljujući mjerama epidemiologa. Stani. Pa gdje je tu logika? Mene j... logika. U cijelom svijetu ista retorika. Naravno da se broj preminulih smanjuje. Ali zašto? Korona virus najopasniji je za onu najstariju populaciju i doslovno ju je u ugroženim područjima – pokosio. Što je više virus kosio, to je ostalo manje staraca i ovi su umirali u sve manjem broju. Upitajte se koliko je, na primjer, u Italiji, u Lombardiji, ostalo staraca. A u staračkim domovima? Da, smanjio se broj, jer nema više tko umirati.

Nije li isto i s iseljavanjem mladih iz naše zemlje? I onda one famozne izjave: „Zahvaljujući našim mjerama smanjili smo broj...” (Ma kojim to mjerama?) „A i statistika nam govori...” (Koja to statistika?) Kad je riječ o statistici, analizirajmo to na jednom primjeru, na primjeru iseljavanja: Obično se statistički obrađuju podatci na sto tisuća stanovnika. Uzmimo, na primjer, da na sto tisuća stanovnika ima deset tisuća mladih, koji mogu i žele iseliti. Iseli ih se osam tisuća ove godine. To je po statistici 8 %. Ne nije 8 %, to je 80 %. Isto je s umiranjem od COVIDA-19. Ne računa se postotak od broja mogućih, već od ukupnog broja i time se zamagljuje stvarna brojka.

I gle licemjerja. Sve to netko sebi pripisuje kao zaslugu. Ja se s tim ne slažem, a vi?

Specijalni rat

Povjesničari i geostratezi dobro znaju da je Balkan oduvijek bio nemirno područje i da se na Balkanu svakih dvadeset do četrdeset godina vodio neki rat. Isto tako znaju da Balkan ima značajan položaj. I politički i vojni. Zašto to spominjem? Zato što smo i mi na Balkanu, koliko god to negirali. Možemo se svrstati među mediteranske zemlje, među podunavske pa i srednjoeuropske zemlje, ali smo geografski na Balkanu. A onda, ako i ne prepoznamo da smo geografski, jesmo na Balkanu mentalno. Otjerali smo neke, ali ih ne možemo otjerati iz naših glava. Čemu ovoliki uvod, vrlo je jasno. Naime, geostratezi i pobornici teorije zavjere već duže vrijeme govore kako je 3. svjetski rat odavno započeo, ali se vodi kao specijalni rat. I naši političari i vojni stratezi, to *specijalni*, shvatili su kao rat s još jačim topovima, tenkovima, helikopterima, avionima. I gle čuda, i naši susjedi shvatili su isto ili slično, pa od Rusa „posudili“ antiraketni štit. I kod jednih i kod drugih u svijesti je ostala teza kako se rat vodi na jedini način: konj na konja, junak na junaka. Nisu shvatili da se specijalni rat vodi na nekonvencionalni način, bez oružja: ekonomski, psihički, propagandno, kemijskim sredstvima, biološkim sredstvima i tako dalje. I onda na sve te naše i susjedove pripreme, kao sredstvo biološkog rata, pojavi se korona virus. Podmuklo, nisko, rekli bismo, ispod stola. Susjedi bi ga čekali antiraketnim ustavom, a mi avionima F-16. Ne znam baš jesmo li taj virus mogli zaustaviti borbenim avionima. Susjede štit nije zaštitio. Nas bi

možda zaštitu F-16, presretanjem, ali to nećemo nikad saznati. Za to što nismo kupili F-16, kriva je oporba. Protivili smo se kupnji, valjda računajući da će oni doći na vlast i da će zasluga za nabavku F-16 pripasti njima i računajući da će do kupnje tih aviona naše nebo čuvati, avioni, naše prijateljske i savezničke države Slovenije.

A onda, javi se predsjednik SAD-a da je Kina uzročnik i krivac za pandemiju korona virusa. I ja mu odmah povjerovah. Analizirajmo. Tko je prije pandemije bio najveći proizvođač i izvoznik zaštitnih maski za jednokratnu uporabu – pa, naravno, Kina. Stvorili su virus, doma izvršili generalnu probu, (usporedimo to s primjerom – želiš otrovati susjeda, a na vlastitoj djeci ispitaš učinkovitost otrova), pustili virus u svijet, a zatim cijelom svijetu preporučivali i prodavali svoje maske. Samo nama, maloj državi prodali su nekoliko desetaka tona maski. Zamislite, koliko su ih tek prodali u puno, po stanovnicima brojnijim državama. Zgrnuli su bogatstvo i stekli monopol na proizvodnju. Kolateralne se žrtve ne računaju. Stvarno je predsjednik SAD-a tu u pravu. A u pravu je kad je izjavio da se virus ubija ispijanjem izbjeljivača. Provjereno. Ja se s obitelji svaku večer opijam izbjeljivačem (ne želim ga reklamirati, ali se Domestos pokazao najboljim). Istina, malo sam promukao, ali zato nemam korona virus.

Pušiti ili ne, to je pitanje

Ja ima svoj aforizam koji glasi: „Ja sam propužio, kad sam popužio.“ I gle čuda. Nedavno su znanstvenici navodno otkrili da pušači rjeđe obolijevaju od korona virusa od nepušača. Jer, kao, nikotin se veže uz stanicu pa time sprječava korona virus da se on veže za stanicu i tako se ne može niti razmnožavati. Kakvu nam, zapravo, time šalju poruku. Ne ja, oni. Poručuju: Pušači, nastavite pušiti, a vi nepušači brzo propušite, da ne biste popušili, jer ako popušite kao i ja, i vi ćete propušiti.

Proizvodnja hrane

U ovo vrijeme izolacije zbog korona virusa najviše pratim na TV-u razne konferencije ne bih li se prosvijetlio. Osim one, kriznog stožera, pogledah i onu, predsjednika Vlade. On je govorio o mjerama oživljavanja privrede i društva uopće nakon ovih mjera izolacije. Jedan ga novinar upita: „Hoćemo li se konačno orijentirati na domaću proizvodnju hrane.“ Odjednom, u čelo me udarila asocijacija na jedan vic tako da su mi postali nevažni i pitanje novinara i odgovor premijera. Naime, vic glasi: „Došao čovjek sa slomljenom rukom liječniku. Kad mu je liječnik stavio gips, pacijent upita: 'A hoću li sad moći seksati?' Odgovara liječnik: 'Pa naravno, bez ikakvih poteškoća.' Pacijent: 'Hvala, doktore, znate, do sada nisam mogao.'“

Plagiranje

Kako se zbog izolacije ne mičem od televizije, svidjela mi se, prikazana kao zanimljivost, domišljatost jednoga njemačkog svećenika. I u Njemačkoj, kao i kod nas, zbog zabrane okupljanja ne obavljaju se svete mise. Da bi održao svetu misu, a ne narušivši zabranu, svećenik je u crkvi na klupe stavio slike svojih vjernika. Fantastično. No zastao sam u razmišljanju. Je li taj prilog gledao i naš predsjednik Sabora? Je li odatle što naučio? Je li mu pala na um ideja kako riješiti probleme nazočnosti na zasjedanju Sabora? Ako je, dobro je, ali ne vidim da je tu ideju realizirao. Ako nije, šteta. Ipak, mislim da mu je ta ideja pala na um, ali se vjerojatno prepao da ga spomenuti svećenik ne bi tužio za plagiranje. Ma, ne boj se, predsjedniče Sabora, pa barem ti znaš da su naši vrli političari vješti u plagiranju diploma, a vješti su i u odbacivanju priznavanja plagiranja. Znaš da će tužba ionako otići u zastaru, ako te tuži pred našim sudovima.

Ma ne boj se, uradi to. Stavi slike saborskih zastupnika na njihove stolice, pa sabornica neće zjapiti prazna za vrijeme zasjedanja Sabora. Evo, i ja te svesrdno podržavam.

Usporedba

Ne jednom, od naših političara i vodećih ljudi u borbi protiv pandemije, čuo sam kako je ova pandemija teža i opasnija i od Domovinskog rata. Naravno da su takve izjave nailazile na široko neodobravanje. Zašto? Samo zato što nitko nije analizirao i usporedio jedno s drugim. Eto, ja sam to pokušao, pa iz iznesenog zaključite sami.

– U Domovinskom ratu bila su okupirana samo pojedina područja, a u pandemiji cijela država.

1 : 0 za koronu.

– U Domovinskom ratu znala se crta bojišnice, u pandemiji ne.

2 : 0 za koronu.

– U Domovinskom ratu znao si tko ti je neprijatelj, a u pandemiji ne samo da ne znaš tko ti je neprijatelj, već i u najrođenijem vidiš neprijatelja, samo zato što ti je izašao kupiti kruh.

3 : 0 za koronu.

– U Domovinskom ratu u neokupiranom dijelu zemlje život se odvijao normalno. Radile su trgovine, institucije, odvijali su se društveni događaji. U pandemiji ništa.

4 : 0 za koronu.

– U Domovinskom ratu nismo imali heroje, u pandemiji ih imamo.

5 : 0 za koronu.

– Poslije Domovinskog rata branitelji su dobili neka prava. U pandemiji, oni koji su bili na prvoj crti obrane (mislim tu na sve medicinsko osoblje, policiju,

vatrogasce) ne da nisu dobili neka prava, već su im oduzimana već i prethodno stečena prava. Za državni proračun to je vrlo svrsishodno.

6 : 0 za koronu.

– Poslije Domovinskog rata prikupljeno oružje prodano je u Siriju, pobunjenicima protiv legalno izabrane vlasti, za nekoliko desetaka milijuna dolara, ali je zato INA izgubila bušotine u Siriji vrijedne oko 3 milijarde dolara. Vlada u pandemiji nije nasjela na takav gubitak, jer iskorištena sredstva u borbi protiv pandemije (zaštitne maske i rukavice) ne da nije nikome prodala, već ih nije nikome ni poklonila.

7 : 0 za koronu.

– Za vrijeme Domovinskog rata neke institucije nisu radile svoj posao. Obrana Domovine ustavna je kategorija, kao pravo, čast i dužnost svakoga građanina. Ni jedan jedini dezertjer nije ni optužen, a kamo li osuđen, a kršio je Ustav. Za vrijeme pandemije institucije su bile revne i prerevne. Kršenje mjera koje je donosio Krizni stožer, (koji nema zakonodavnu vlast) kažnjavalo se revnije nego što se kažnjavalo kršenje Ustava.

(Sjećamo se onog poljoprivrednika koji se usudio poći traktorom na njivu, proglašen je bio teroristom i novčano kažnjen).

8 : 0 za koronu.

– Danas se ljudi koji su vodili Domovinski rat, proglašava militantima, jer kao ovi koji su na čelu u borbi protiv korone jesu pacifisti. I jesu, jer su izbjegavali sudjelovanje u Domovinskom ratu. No jesu li pacifisti ako sudjeluju u

ratu koji je, kako kažu, gori od Domovinskog rata. Ako je ovaj rat protiv pandemije toliko strašan, zašto jednostavno nisu zbrisali kao i devedesetih?

9 : 0 za koronu (jer je rat protiv nje prestrašan).

Kratka digresija: Naši vodeći političari danas, kao iz uvjerenja, nisu sudjelovali u ratu jer su, kažu, pacifisti. I naši istočni susjedi tvrde da su pacifisti pa su čak izbacili krilaticu: „Srbija do Pacifika.“ Ne znam samo na koju stranu, na istok ili na zapad. Pretpostavljam na zapad, jer su počeli s nama. Što li pak onda u našim redovima rade naši pacifisti? Ne daj, Bože, da se ostvare moje sumnje, da su to petokolonaši.

– U Domovinskom ratu EU je ignorirala naše vapaje da zaustavi rat i nije se htjela umiješati. U ovom ratu protiv pandemije privid je da se ne miješa. Naši političari svako malo idu po svoje mišljenje u Bruxelles. Nije ih bilo u Domovinskom ratu, a sada vode državu. Ili narodski rečeno: „Muškarcu bez muda nije teško obući suknju, jer ako ga neki briselski činovnik mrko pogleda ili se nakašlje, da se sagne i lakše zadigne suknju.“

Domovinski rat vodili su ljudi s mudima, kao što su s mudima i svi ovi ljudi na prvoj crti u ovom ratu.

10 : 0 za koronu.

– Za vrijeme Domovinskog rata imali smo pričuvne divizije u Münchenu i u Anconi. Rat protiv korone iziskivao je i uporabu pričuve. Nema je sada ni u Münchenu ni u Anconi.

11 : 0 za koronu.

Ne usudim se dalje nabrajati, jer vidite i sami da je, nogometnim rječnikom rečeno, pravi rezultatski potop u korist korone.

Iz iznesenog očito je i vidljivo argumentirano koliko je zapravo Domovinski rat topla kamilica, spram rata s koronom, koliko se više treba boriti, pa je i sasvim opravdano da u ovom ratu imamo heroje i koliko je istinita tvrdnja da se ovaj rat s koronom može usporediti s Domovinskim ratom.

A ja tvrdim: Ma neusporedivo!

Asocijacija

- Na otvorenom ne morate nositi maske – morate nositi maske.
- Pobijedili smo pandemiju – nismo pobijedili pandemiju.
- Liječnicima smanjiti primanja – liječnicima povećati primanja.
- Zabrana rada kafićima – nema zabrane – ima zabrane.
- Ne može se u crkve – može se – ne može se, a možda se, ipak, može.

Zar vas sve to ne asocira na prvu bračnu noć Dudeka i Regice:

Legli Dudek i Regica jedno pokraj drugog:

- A buš, Dudek?
- A kaj, Regica?
- Dudek, pa ono kaj muž i žena delaju.
- Regica, pa ne putim ti se ja v to.
- Dudek, sleči gaće, ve ga tu porini, ve ga izvleči, ve ga pak porini...
- Ma čuj, Regica, pa ti ni sama ne znaš kaj hoćeš.

Ja, legalist s maskom

Za one koji ne znaju, legalist je čovjek koji poštuje zakone, pridržava se zakona, zapravo živi po zakonima. E, taj sam ja.

Za one koji ne znaju, Ustav je osnovni zakon u državi i po njemu se donose svi ostali zakoni i izglasava ga Sabor. Sabor izglasava te ostale zakone, a katkad te ostale zakone može donijeti i Vlada. Postoje još i razni statuti, kućni red i slični akti, ali oni vrijede i primjenjuju se u udrugama, klubovima i slično i oni ih sami za sebe donose.

Kako rekoh, ja sam legalist i pridržavam se zakona. Uredno držim socijalnu distancu, perem ruke i nosim masku. (Vidi vraga, pa ja skroz smetnuo s uma da i Stožer civilne zaštite donosi zakone?)

Tako, kad mi unuk dođe u posjet, ja ga zagrlim na socijalnoj distanci od 2 metra, potapšam ga po ramenu na socijalnoj distanci od 2 metra, promrsim mu kosu, na socijalnoj distanci od 2 metra. Izbjegavam sva druženja i gužve. Ne ulazim u robne centre, naročito ne pred blagdane (ne znam je li to zbog socijalne distance ili visine moje mirovine), s prijateljima se ne sastajem na kavi (?), nikoga ne posjećujem i na primam nikoga u posjete. Sve po zakonu.

Redovito perem ruke, što sapunom i vodom, što alkoholom, što raznim drugim dezinficijensima, sve po zakonu.

Po zakonu nosim i masku, pri ulasku u autobus, pri ulasku u pekaru, u trgovinu, na tržnici, sve kako propisuje zakon.

Zahvaljujući mudrom zakonodavcu, nošenjem maske, ja se još nisam zarazio korona virusom i tek sada uvidio sam, kako je to dobro, pridržavati se zakona. Hvala zakonodavcu.

Samo, kao skromni legalist, predložio bih nešto Stožeru, jer mislim da je u brizi za naše zdravlje ipak nešto propustio, a tiče se zdravlja naših bližih i daljnjih potomaka.

Evo o čemu se radi. Viruse još zovu "ni živo ni mrtvo". Zašto? Zato što virus, kad je na plodnom tlu, živi i razmnožava se, a ako nema uvjeta za život, glumi da je mrtav. Tako "mrtav" može opstati desetljeća, pa i stoljeća. Maske, a u to sam se osobno uvjerio, zaustavljaju te viruse. Sada vidim, te iskorištene maske, bacaju se u kante za smeće, pa u kontejnere, pa na gradsko smetlište, ali viđam ih i po ulici, onako odbačene. Logika mi nalaže, virus će se sada praviti "mrtav", a onda, za desetljeće ili stoljeće, pojavit će se povoljni uvjeti za život virusa i on će zaraziti naše potomke. Da bi to spriječili, predlažem Stožeru da organizirano prikuplja uporabljene maske (i sve one viruse na masci), te da ih spaljuje. Samo jedno skeptično pitanje: Ako se virusi nisu nakupili na masci, pa ne trebamo spaljivati maske, za koji k...c onda nosimo maske.

Nesanica

U predvečerje raspada bivše države, zbog dezertiranja i "veleizdaje", osuđen sam na degradaciju i 3 godine stroge robije. Gospodo-drugovi, tko je tu koga izdao, tko je veleizdajnik, vi, koji ste izdali sve što se desetljećima gradilo i u što ste se kleli, ili ja koji vas nisam želio slijediti?

Prije nekoliko dana, Ministar zdravstva, u jednom nastupu na TV-u izjavljuje, kako su svi necijepljeni od korone, prijetnja okolini i okolišu, kako su državni neprijatelji br.1, kako su veleizdajnici. I gle čuda, pa je se našao i tu. Kako? Nisam cijepljen. Pušač sam, dijabetičar sam, a kod nekih cjepiva nuspojava je zgrušavanje krvi i stvaranje ugrušaka, koji izazivaju srčani ili moždani udar, ali i druge tegobe, a ja s puno masnoće u krvi. Do sada nisam obolio od korone i hvala Bogu zdrav sam. I sada, ja, zdrav, činim prijetnju zdravlju okolini. Kako? Još nisam u životu čuo da je zdravlje nekome prijetnja. A meni se zbog moga zdravlja prijeti, kako neću smjeti ući u gradski autobus, u trgovinu, u pekaru, u kafić, i gdje sve ne.

S druge strane, znamo da cijepljeni može ponovno oboljeti od korone, znači, može biti nositelj virusa i slobodno ga širiti, i nikom ništa. Ima potvrdu. I može svuda. A ja nemam potvrdu, a zdrav sam i ne mogu nikamo.

E sad je meni u glavi nastao problem. Državni sam neprijatelj, ni kriv ni dužan. Sad vam ja, kao i svi drugi državni neprijatelji patim zbog nesanice. Moje zdravlje izjednačeno je s pronevjeriteljima, utajivačima poreza, s kradljivcima državnih robnih rezervi, s lopovima svih vrsta, pa kao i oni, zbog svog "nedjela", ne mogu spavati.

Još je jedan razlog moje nesanice. Oni prije optužiše me, pa propadoše. Ovi me optužiše. Zar ću doživjeti "déjà vu" (već viđeno)?

A kako vi spavate?

Isuse

Tvoji evanđelisti, posebno Ivan, navijestiše tvoj povratak na zemlju. Svi najavljeni predznaci tvog dolaska tu su. No, ja bih te zamolio da još malo razmisliš o svom dolasku. Naime, o čemu se radi? Dobro znaš da je arkandeo Mihael iz Raja, mačem ognjenim, istjerao zlo. Kamo? Na zemlju. To zlo se čovjeku se toliko namnožilo da jednostavno vlada ljudskom dušom. I sam si se osobno uvjerio. Propovijedao si ljubav, oprost, solidarnost. I što se dogodilo? Uspio si skupiti jedva 12 ljudi, apostola, a i oni, jedan te izdao, a drugi tripot zanijekao. Hitler je propagirao i zagovarao mržnju i imao na milijune sljedbenika, pa sad ti vidi.

Sada je u ljudskim dušama mržnja evoluirala. Znamo da je čovjek jedina zvijer na zemlji, koja ne ubija iz potrebe (zbog gladi ili u obrani), već iz hira. To vrijeme sada je.

Isuse, Rimljani i tvoji sunarodnjaci ta razapeli su te. Ovi danas, ja ne znam što bi ti radili, bi li te spalili na lomači, objesili, strijeljali, ugušili u plinskoj komori ili, ne daj Bože, cijepili protiv COVID-a. Zato ti ovim putem poručujem, a ti to možeš, odmakni se od čovjeka otprilike 2 – 3 galaksije (za svaki slučaj). Spasi se barem ti, kad ne mogu ja.

Da, i pošalji arkandela Mihaela s vojskom anđela i arkandela, pa nek najprije oni mačevima ognjenim naprave reda i očiste ljude i duše im od mržnje.

I onda dođi.

Covid potvrda

Bez covid potvrde ne puštaju me u kazalište.

Bez covid potvrde ne puštaju me u muzej.

Bez covid potvrde ne puštaju me u knjižnicu.

Bez covid potvrde ja ću po kafićima i krčmama, tamo me puštaju.

Oglas

Ne zaboravite, doček Nove godine traje do 2.00 sati, 1. 1. 2022. god. Stožer sigurno zna što govori. Onomad kad su objavili da su pobijedili koronu, sigurno je sada drže pod ključem i mogli bi je, ako budemo neposlušni, pustiti u najavljeno vrijeme. Zato, oprez.

Generalna proba

Slušam ovih dana kako se javio mali broj građana na generalnu probu, koja je neki dan organizirana na Velesajmu, a u povodu provedbe cijepljenja protiv korone. Kao učenik u osnovnoj školi bio sam član dramske sekcije (znate, ono, slobodne aktivnosti) i kad bismo pripremali neki igrokaz, dan prije nastupa pred publikom, imali smo generalnu probu.

Pitam se radi li se i u slučaju cijepljenja, o predstavi.

Zašto bi uopće bila potrebna generalna proba?

Zamislite umirovljenika kako dan prije isplate mirovine ide u trgovinu na generalnu probu kupovanja kućnih potrepština.

Ili djevicu, koja se odluči na razdjevičenje, da dan prije izvrši generalnu probu.

Ili zatvorenika, koji dan prije bijega iz zatvora, izvrši generalnu probu.

Moji navedeni primjeri čine se apsurdni. Zar vam se ne čini apsurdna generalna proba za cijepljenje?

Ili je ipak sve predstava?

Maksime

1.

Nema toliko leđa, koliko ima noževa.

2.

Ja sam propužio, kad sam popužio.

3.

Pri darivanju, dabogda moja ruka uvijek bila gornja.

4.

Kad staviš lonac na vatru, ne okreći mu leđa.

5.

Što danas ne uradiš dvama prstima, sutra će ti biti malo i dvije ruke.

6.

Hrvati: malo nas je i umjesto da se množimo, mi se svakog dana sve više dijelimo.

7.

Hrvatski političari: što više j... narod, umjesto da nas je više, naroda je sve manje. Tko je ovdje jalov?

8.

Kud masno prođe, tu hrđa neće. Kako onda shvatiti naše birokrate? Koliko god ih podmazujemo, oni i dalje ostaju hrđavi.

9. Na brodu koji tone nema ateista. Sad mi je jasno zašto je u našoj državi toliki broj vjernika.

10.

Ako prijatelju „daš ruku“, nisi ostao bez jedne, dobio si dvije ruke

11.

Bolje se roditi bez kurca nego bez sreće, jer ako imaš sreće, dobit ćeš i kurac.

12.

Ja sam slab karakter, svakoj se dam nagovoriti.

13.

Ja sam ljubavnik sutrašnjice. Koji god pitam, odgovara mi: malo – sutra.

14.

Ja sam kukavica. Volim polagati jaja u tuđa gnijezda.

15.

Tvrda glava – meka pamet, meka glava – tvrda pamet.

16.

On uvijek hoće, ona hoće kad ONA hoće.
Ona uvijek može, on može kad ON može.

17.

Kažu da u krizama jača desnica.

I u ovoj, korona-krizi, mnogima je ojačala desnica.

18.

I korak u provaliju korak je naprijed.

19.

Kome je suđeno da bude jeben, same mu gaće spadaju.

20.

Ja se ne palim na guranje, već na potezanje.

21.

Kad staviš lonac s vodom na vatru, promiješaj da ne zagori. Onako, zbog navike.

22.

Ne tako davno, dođoše neki zli ljudi i posjekoše nekoliko stabala u našoj šumi. Svi ustasmo i otjerasmo ih. Sada nam se šuma krči iz korijena, a mi svi – zašutjesmo.

23.

Nekada su ljudi stavljali maske, da preplaše druge ljude, a sada ljudi nose maske da NE preplaše druge ljude.

24.

Nije li apsurd, u ova krizna, pandemijska vremena, čovjeku pozitivnih stavova, poželjeti da ostane negativan.

25.

Iznajmljujem pušku ženama koje ne znaju kako ubiti vrijeme.

26.

Princezo, prije negoli nađeš svog princa, morat ćeš poljubiti mnogo žabaca.

28.

Kažu da pas laje zato što se boji. Pitam se čega se boje naši političari.

29.

Zajebavam, dakle jesam.

30.

Kod nas vrijedi poslovice: Tko pod drugim jamu kopa, dvije sreće grabi.

31.

E, jesu se Imočani zajebali. Za poklade, kao krnju, spalili bračni par, očekujući da će vidjeti pičkin dim. E, jesu se zajebali.

32.

E, jesu se Imočani zajebali. Za poklade, kao krnju, spalili bračni par, očekujući da će vidjeti pičkin dim. E, jesu se zajebali.

33.

Ako ne želiš da te drugi gledaju s visoka, popni se i ti.

34.

Pri darivanju, dabogda moja ruka uvijek bila gornja.

35.

Kad ti netko kaže da si pijan, nasmij se. Ako ti dvojica kažu da si pijan, zamisli se. Ako ti trojica kažu da si pijan, lezi i valjaj se.

36.

Ako te netko prevari, moraš reći – sram **te** bio. Ako te prevari i drugi put, moraš reći – sram **me** bio.

37.

Cijeli je svijet u svojoj pohlepi u trci za posjedovanjem moći i materijalnim bogatstvima. A ja – *siromahom* ostadoh. Posjedujem samo svoje srce.

38.

Pitagorin poučak:

U bračnom trokutu, muž je uvijek *tupi* kut.

39.

Da se u Hrvatskoj krađa, prijevara i laž kažnjavaju odsijecanjem udova, od sviju nas ostao bi samo torzo.

40.

Kad topovi govore, Muze šute. Topovi su odavno utihnuli,
no kamo su nestale Muze, da ih se ne čuje?

41.

Sve što miriše, nije nužno cvijeće,
Sve što smrdi, nije nužno govno.

42.

Kažu, tko 40 dana prije smrti, svaki dan izmoli 3 *Očenaša*,
da će mu duša odmah ići u Raj. Kako nitko ne zna kad će
umrijeti, onda je s molitvama najbolje početi odmah.

43.

Onaj, tko je osjetio radost darivanja, zna što je radost i
svaki dan želi biti radostan, a onaj pak, što je nije osjetio,
neka se zapita kakav je čovjek i što s njim nije u redu.

44.

Nitko ne priznaje da pameti nema. Svatko misli da je
upravo on ima najviše.

45.

Kako prepoznati, hoće li vam dijete, kad odraste, biti
političar?

Kad ga staviš na tutu, a ono sere i gleda vas u oči.

46.

Kako nam još nije dobro, znači, da nismo ni završili.

47.

Kad me upitaju, kako sam, odgovaram: Dobro sam, ali sve drugo naopako je. Kako naopako? Evo kako. Nekada su se političari slikali, narod je radio, a ja sam džepario, krao. Danas političari kradu, ja tražim posao, jer nešto moram raditi, a narod se može samo slikati.

48.

U svakom žitu ima kukolja

Kod nas je obratno: U našem, političkom kukolju, nazire se i pokoje zrno žita.

49.

Tko je sretan, ni u zahodu neće biti gladan.

50.

Ne vodim i ne volim tračeve, ali sam uvijek u glavnoj ulozi.

51.

Ni u sreći, ni u nesreći ne uspoređuj se s onim „sretnijim“ od sebe.

52.

Nije nekad bilo bolje zato što je bilo bolje već zato što smo mi bili mladi.

53.

Nije ti prijatelj onaj koji te miluje po ramenu, već onaj koji podmetne svoje rame, kad ti to zatreba.

54.

Statistika govori da je na svijetu veći broj žena od broja muškaraca, žena je negdje oko 53 %. Ali, tko će mi onda objasniti kao to da je broj pizda od ljudi puno veći broj od broja žena, i taj broj svakodnevno raste.

55.

Nikada dosad, kao danas, u nas život nije bio tako skup, a istodobno tako jeftin.

56.

Pred nama je bila budućnost, a mi smo dopustili da je pretekne prošlost.

57.

Gdo pojdeš zdoma, vu sakem selu hižu imaj.

58.

Voda ne valja ni u cipeli ni u koljenu, zašto bi onda valjala u vinu.

59.

Nema usta koja nisu slagala, ni guzice koja nije prdnula.

60.

„Moja kućica, moja slobodica“, reče pas i zvecne svojim lancima.

61.

Kažu da su konji plemenite životinje. Što ime to dogodi kad uđu u politiku

62.

Danas je međunarodni dan borbe protiv raka. Dobro znamo da je u našoj državi rak-rana mito, korupcija, nepotizam. U redu, dijagnosticirali smo bolest, no što je s liječenjem. Ili je za nas prekasno.

63.

Brak je zajednica muškarca i žene, sklopljena kako bi udruženo rješavali probleme, koje ne bi imali da se nisu uzeli.

Suvremene basne

Cvrčak i mrav

(hrvatska inačica)

Proljeće: Dok mrav vrijedno radi na njivi, ore, sije, dotle se cvrčak neartikulirano glasa iza govornica na skupovima, tribinama, sastancima, skupštinama (naravno, ne u školama).

Ljeto: Mrav ne čuje glasanje cvrčka, utihnuo je. Jednog dana pokraj mravlje kuće prolazi cvrčak u kočiji od stotinu konja. „Kamo ćeš?“ upita ga mrav. „Idem u Saint-Tropez na ljetovanje“, odgovori cvrčak. „Neka, neka, doći će zima, pitat ćeš me za štogod pojesti“, uzvratil mrav.

Jesen: Dok mrav vrijedno skuplja plodove svoga rada, dotle se cvrčak ponovno neartikulirano glasa iza govornica.

Zima: Pokraj mravlje kućice ponovno prolazi cvrčak u kočiji od stotine konja. „Kamo ćeš?“ ponovno upita mrav. „Idem u Saint Moritz na skijanje“, odgovara cvrčak. A mrav će: „Kad već ideš u Francusku, svrati do Pariza i pozdravi La Fontainea, te mu poruči, nek se goni u tri pičke materine, i on, i njegove basne.“

Dvije u stihovima

Perje

Svaka ptica
svoje perje nosi,
neka ga se stidi,
a neka se njim ponosi.

Divljaci

Kažu da divljaci
žive u divljini,
a ja tako mislim,
il' mi se čini,
da divljaci žive
u urbanoj sredini.

Muha

Stala muha pred svoje potomke, pa ih savjetuje: „Djeco moja, izašli ste iz jajašaca, dobili ste krila i, eto, došlo je vrijeme da poletite. Svijet u koji idete puno, puno je veći od ove rupice u zidu koja je do sada bila vaš dom. U tome velikom svijetu vrebaju razne opasnosti. Moja je dužnost da vas na njih upozorim, ali i da vas savjetujem. Vidite, u ovim zidanim kutijama živi naš najveći neprijatelj – čovjek. Izbjegavajte ga. On će vas ubiti lopaticom ili sprejom pošpricati i omamiti, a kad padnete na pod, jednostavno će vas zgaziti. Drugi naš neprijatelj jesu ptice. One nas love i u letu i pojedu. Privlačit će vas razni mirisi, ali ne nasjedajte na to. Pitate se a što onda raditi, kako opstati. Vrlo jednostavno. Lijepo nađete nekog konja ili neko govedo i tiho mu se prikradite i sletite u područje ispod repa. Tu ćete uvijek imati što jesti, bit će vam toplo, a konj ili govedo svojim repom štitit će vas od moguće konkurencije, ali i od ptica. Od čovjeka neće, jer tu pravi čovjek ne zalazi, pa za vas nema opasnosti. Ovo mi vjerujte, jer sam to osobno iskusila. Eto, toliko od mene i sretno vam bilo.“

Vuk i sedam jarića

Pokucao vuk na vrata jarićima: „Jarići, jarići, otvorite, dolazi vam majka, nosi vam puno vime mlijeka.“ Odgovoriše mu jarići: „Uzalud se trudiš, znamo da si ti vuk. Čitala nam je naša majka ovu basnu.“ Vuk umoči šapu u brašno, promijeni glas, ali sve mu uzalud. Napokon, vuk se sjeti pa reče: „Dobro, priznajem da sam vuk, ali malen.“ Jarići mu povjerovali i otvoriše vrata, a vuk skoči i sve ih proguta.

Pouka: Nikad ne vjeruj ni jednom vuku, a naročito ne Vučiću.

Gavran i lisica

Sjedio gavran na grani s kriškom kruha u kljunu. Vidjela to gladna lisica pa da bi se dočepala kruha, najprije je zamolila gavrana da joj da malo kruha, ali gavran samo odmahne glavom. Tada mu se lisica počne umiljavati, te ti imaš najljepše perje, te ti najljepše pjevaš i tako redom. Gavran bi na sve samo odmahivao glavom. Lisica ne bi bila lisica, da nije lukava, te se dosjeti i reče: „Gavrane, šef ti j... ženu.“ Gavran zgranuto zakriješti: „Štaaa?“ i iz kljuna mu ispadne kriška. Lisica zgrabi kruh i pobjegne.

Pouka: Ako čuješ da ti šef j... ženu, ne otvaraj usta, da ne ostaneš bez kruha.

Brvno
ili
Dva ovna

Sretnu se dva ovna na brvnu.

Prvi: „Makni mi se da prođem.“

Drugi: „Neću, makni se ti meni, ja sam stariji.“

Prvi: „Neću se maknuti ni ja tebi, ja sam prvi stao na brvno.“

.....

Ma poznata vam je ta basna. Prisjetite se kraja.

Ili Vi napišite svoj nastavak basne.

Ako vam je to zamorno, onda samo slušajte polemiku naših predsjednika i premijera.

Iza obojice stado isto. Stado jadno. Stado gladno.

Seljak i vrabac

Uhvatio seljak vrapca u štali, kamo je ovaj uletio, pa ga drži u šaci. Progovori vrabac: "A zašto si me uhvatio?" Odgovara seljak: "Eto, ljubomoran sam na tebe. Svakoga dana veselo skakućeš, veselo cvrkućeš, letiš kamo te volja." Odgovara mu vrabac: "Ako me sad zatvoriš u kavez, ili me sad usmrtiš, hoćeš li ti moći cvrkutati, skakutati i letjeti. A ja ti i pomažem. Lovim muhe i mušice koje ti ne voliš, a ako i pozobljem koje prosuto zrno žita na tvom dvorištu, ionako bi ga odnijela kiša. Zato, pusti me." Seljak otvori šaku i vrabac odleti. Tada seljak promisli: "Zašto nauditi nekome, od koga imaš više koristi nego štete."

Povjerenje jedne ovce

Poznata vam je, pretpostavljam, priča o ovci, koje se cijeli život bojala vuka, a onda stradala od onog u koga je imala najviše povjerenja, od svoga čobana.

Nije li nam isto kao i toj ovci? Plaše nas unutrašnjim i vanjskim neprijateljima, plaše nas postojanjem nekakvih teorija zavjera, plaše nas farmaceutskim tvrtkama, plaše nas briselskim činovnicima, a mi, naravno, svega se bojimo. S druge strane, nitko od njih nas ne ugrožava. Stradavamo od onih koje smo sami izabrali da nas čuvaju i brinu se o nama.

Stradavamo od vlastitih čobana.

Vrabac u žitu

U svojoj ispovijesti *Pismo čovjeku* otkrio sam se i predstavio. Ja sam gmaz. Lijepo sam vam objasnio kako mi gmazovi vladamo zemaljskom kuglom, pa tako i Hrvatskom. Jasno sam vam objasnio da se možemo preobraziti u bilo koga od vas. Naš je problem što ne možemo postati nevidljivi. Stoga naši najbolji inženjeri i genetičari uporno rade na tome. U svojim se istraživanjima ne možemo odmah koristiti sobom, već se kao i vi koristimo drugim bićima, ponajprije životinjama. Tako smo uzeli vrapca, nevinu ptičicu, kao „pokusnoga kunića“. Genetski smo ga modificirali da jedenjem žita postane nevidljiv.

Taj naš vrabac odletio je u Đakovo i pojeo sve žito iz silosa državnih robnih rezerva. Pitate se kako je mali vrabac mogao pojesti dvanaest tisuća tona žita. Kad je pojeo jedno zrno, počeo je polako rasti i kako je više zrna jeo, tako je postajao sve veći i veći, sve nevidljiviji i nevidljiviji, a nevidljivost je trajala razmjerno količini pojedenog žita. Da, i ono žito iz Kutine, pet tisuća tona, bilo je također dio našeg eksperimenta. Naime, morali smo provjeriti kako će reagirati javnost. Kako je javnost mlako reagirala, slobodno smo se usmjerili na Đakovo. Očekujemo u istraživanju da će se vrabac, kad prođe vrijeme nevidljivosti, opet vratiti u prirodnu veličinu.

Poslije vrapca naše smo istraživanje morali usmjeriti na višu vrstu, na vas, ljude. Zaista se čudim kako to vi

slijepci niste do sada vidjeli i shvatili, kako vam nije sumnjivo što su, vama poznati pojedinci „nestali“.

Mi, gmazovi preobrazili smo se u njihove likove, pa vi mislite da oni daju izjave ili ih slikate, pa mislite da su to oni. A, kako se date lako prevariti. Ljude, koji su nestali, genetski smo modificirali tako da postanu nevidljivi razmjerno količini krađa i prijevara. Oni su tu i dalje s vama i oko vas, samo ih vi ne vidite. Kao i kod vrapca, očekujemo da će se vratiti u normalu, ali kako se radi o višoj vrsti od vrapca, pomalo smo skeptični. Bojimo se za konačni ishod, ali naši inženjeri i genetičari, nadamo se, naći će rješenje.

Mojim primatima

Dragi moji primati. Evo vam se još jednom obraćam preko profila mog najvjernijeg poslušnika.

Nikako ne mogu shvatiti, kako to da me i poslije tri moja obraćanja vama, ne možete razumjeti. Valjda zato što ste primati i ostajete i dalje primati. Lijepo sam vam se predstavio kao gmaz, lijepo sam vam objasnio da se mogu preobraziti u svakog od vas, a odnedavno mogu postati i nevidljiv. Niste me ozbiljno shvaćali ni kad sam rekao da se mi, gmazovi, hranimo vašim strahovima. (I ovo pismo šaljem vam, kako bih još više potaknuo strah u vama). Sigurno ste mi se nasmiјjali, kad sam rekao da Zemljom ne vladate vi, kako ste si umislili, već mi, gmazovi.

A evo, i sada vam priznajem, i COVID-19 i cjepivo, izmislili smo mi, gmazovi, s ciljem, ne samo da se na vama obogatimo, već da nas još dugotrajnije hranite svojim strahovima.

Dotjerani ste pred zid i nemate više kamo, pa vam se mogu otvoreno obratiti i totalno vas obeshrabriti.

Vidite, na primjer, dijabetes. Gušterača, koja slabi i sve manje proizvodi inzulin, polako gubi svoju funkciju. Da bi preživjeli, dijabetičari uzimaju inzulin sa strane i nadomještaju ga u organizam i žive. Slučaj s koronom i cjepivom obratan je. (Namjerno, da bi ste vi, primati, to teže shvatili i što se pokazalo točnim.). Evo o čemu se tu radi. Vi imate svoj prirodni imunitet. Ubrizgavanjem cjepiva, mi vam ubrizgavamo naš, umjetni imunitet, na bazi mRNA, čime slabimo vaš prirodni imunitet. I činit

ćemo to stalnim ponavljanjem cijepljenja, dok god skroz ne izgubite vlastiti imunitet.

Tada na scenu stupa strah. Da, vaš strah. Bez vlastitog imuniteta bit ćete u opasnosti od najbenignije prehlade, bolesti ili čak i od ogrebotine. Ka dne budete imali vlastiti imunitet, molit ćete za naš imunitet, koji ćemo vam, naravno, skupo naplaćivati. Tko ga ne bude mogao platiti, zna se što ga čeka. U svemu tome – strah.

Vidim, počeli ste se buniti, protestirati. Kasno vam je za sve. Kad smo vam nametnuli nošenje maski, svi ste zdušno pristali nositi ih. Time ste nam signalizirali, da ste spremni spustiti gaće. Kako niste odmah reagirali, mi smo nastavili s našim planom i sada je sve postalo uhodano.

Optužujete nas da radimo protuustavno, protuzakonito, protiv konvencija i deklaracija o pravima čovjeka. Briga nas. Kad sve stavimo pod kontrolu, tko je taj koji će se usuditi postaviti pitanje što je, a što nije po zakonu.

Ne morate se bojati da ćemo vas sve istrijebiti. Ne, jer vi nam trebate, zbog svojih strahova. Da ne ostanemo gladni. Teorija zavjere? Ne, nije teorija. Zar ne vidite da je sve već u praksi?

Puževi

Sretnu se puž vinogradnjak i puž golać.

„Kako si, rođače?“ upita vinogradnjak.

„Nikako“, odgovori golać.

„Kako nikako? Pa zar ti je toliko loše?“ opet upita vinogradnjak.

„E, lako je tebi. Ti imaš kućicu, pa kad zagusti, ti se zavučesh u svoju kućicu i briga te, a ja moram živjeti po vlažnim i hladnim podrumima, a kad vrtovi zazelene, i kad pođem štogod pojesti, stalno strepim da me ne dohvati kakva ptičurina“, reče golać.

„Varaš se, moj rođače. Dohvatili su mene poreznici, pa plati porez na nekretnine, pa plati porez na legalizaciju, pa plati komunalije, oborinske vode i tako unedogled. Kažu ako ne platim te silne poreze na kućicu, oduzet će mi je. Ako pak poslije kiše iziđem štogod pojesti, pa čak i zimi, kad se zavučem u zemlju, ti isti poreznici traže me da bi me pojeli. Ja ti jednako strepim kao i ti, pa kome je onda bolje?“ odvratila vinogradnjak.

Vickalice

Igra s imenima i prezimenima

Svi puše cigarete, samo Diego Motta.
Svi vole Drniš, samo Sandra Perković.
Svi jašu konja, samo Rozga Jelena.
Svi voze kupljen automobil, samo Neda Ukraden.

Oglas

Udovac, tražim ženu za udaju. Garantiram joj kraljevski tretman. (Šifra: Henrik VIII.)

Naopako

Kažu neki ljudi da, kad piju kavu, ne mogu spavati. Kod mene je sve obratno: Ja, kad spavam, ne mogu piti.

Muška komparacija

Kako žene kompariraju muškarce: Velik, veći, taman.

Kako sam

Na pitanje kako sam, odgovaram: „Dobro sam, dok s današnjom mirovinom imam redovitu stolicu.“

Biti budna ili spavati

Kad žena izjavi da spava samo sa svojim mužem, znači li to da je s ostalima budna.

Bi li

Bi li spavao sa ženom koja svako malo kaže da je boli kurac.

Dijalog

Jesi li bio u Domovinskom ratu?

Naravno, i to na prvoj crti. (Jer su druga i treća već bile zauzete!)

Strah

Dosad sam uvjeravao žene da mi daju, dok se nisam sledio od straha pri pomisli: Što ako neka zaista pristane?

Maštanje jenega Zagorca

Kak bi to lepe bile, da sem dvogrba deva, pak da si v jednu grbu spijem 20 litri vina, v drugu grbu 20 litri vode i ne moram se sekirati je li bu ili ni otprta krčma radi korone.

Tražim savjet

Kako težim 135 kg, zamolio sam za savjet svoga liječnika kako smršavjeti. Rekao mi je da jedem lakšu hranu. Poslušao sam ga, pa sada umjesto kilogram pečene janjetine ili odojka, naručujem samo 800 grama. No, nema rezultata. Zato moli za savjet, kako smršavjeti. Svaki je savjet dobrodošao.

Zagonetna žena

Stojim na ulici i razgovaram s prijateljem. Naide jedna žena i ja ih upoznajem. Njoj: „Ovo je moj prijatelj.“ Njemu: „Ovo je žena, koju je Bog dao mom sinu, a nije dao Adamu.“

Tko je ta žena?

Vrlina

Najveća vrlina svih humorista, aforista, karikaturista i satiričara jest što svomu "neozbiljnom" poslu pristupaju jako ozbiljno.

Dvije litre vode

Strogo se pridržavam liječničkog savjeta, da dnevno pijem 2 litre vode. Istina, priznajem, te dvije litre vode popravljam dvjema litrama vina.

"Blagodati" tehnologije

Nije li ludilo, kad mobitelom možeš nazvati ženu i reći joj da imaš problema na poslu i da ćeš zakasniti na ručak. Naravno, zoveš je iz kreveta svoje ljubavnice. No, je si li se ikad upitao, kad bi ti žena odgovorila da je u kući i da ti kuha ručak, odgovara li ti iz tko zna iz čijeg kreveta.

Gastarbajterska

- Mare, ojj Mare, je l' ti doša Mate na aurlab?
- Je bome i otišao.

S ruba Smijarija

U svome humoristično-sarkastičnom, naramku (a može i bremenu) smijeha, Milan se Perin otkriva kao raznovrstan pisac književnih forma gdje u ponekima (maksimama, ne svima, prije svega) doseže razine ne samo profesionalna nego i autentična mislioca. Profesionalni mislioci utječu na sfere života u kojem žive, autentični prodiru u najdublje slojeve duše univerzuma. Autentična bi se misao nalazila u autorovoj maksimi, dotjeranoj ritmički i lakonski: *Nema toliko leđa koliko ima noževa.* koja prostire pred nama ne samo cijelu ljudsku povijest, već ljudsku antropologiju. Iz autorovih maksima navodim nekoliko znakovitih, nad kojima se treba zamisliti, a ne ih preletjeti kao što čine tzv. moderni čitatelji, s iznimnim smislom za plićinu i kratki dijametar:

33. *Ako ne želiš da te drugi gledaju s visoka, popni se i ti.* (Jesmo li valjano očitali glagol *popni se*, on ima i prenesena značenja.) 55. *Nikada do sada, kao danas, život nije bio tako skup, a istodobno tako jeftin.* 37. *Cijeli je svijet u svojoj pohlepi u trci za posjedovanjem moći i materijalnim bogatstava. A ja siromahom ostadoh. Posjedujem samo svoje srce.* (O, kave li divne psihografske maksime kojoj bi trebalo težiti, a po mogućnost je i živjeti.)

Humor Milana Perina temelji se ponajprije na percepciji nesklada u kojoj autor efektно poentira ili duhovitim obratom, ili smiješnim raspletom, ili naglašenim kontrastom, ili retoričkim pitanjem.

Čini se da treba pripomenuti dvije stvarce kad je riječ o *Smijariju*.

Prvo, o *verba opscena*, riječima koje su, prije svega, ružne i gadljive pa tek onda bestidne i sramotne. Oko tih je riječi puno licemjernoga i kontradiktornoga. Nepotrebno! Naime, mnogi lingvisti, a još više oni koji to nisu, smatraju da opscene riječi kvare književni jezik i da pripadaju (raz)govornomu diskursu i stoga su manje vrijedne.

Opscene se riječi rabe kao odgovor na stresne životne situacije kojima se zaustavlja lučenje hormona kao što su epinefrin (adrenalin) i kortizol koji troše proteine u tijelu. Moglo bi se čak kazati da imaju, pokraj analgetičnog djelovanja, i katarzično (grč. *kathairo*, čistim) jer utječu na smirenost čuvstava.

Perin s pomoću *verba opscena* ne prokazuje stvarnost nego je *prikazuje*. U teškim situacijama čovjek ne bira riječi, a vremena o kojima piše autor, ili bolje rečeno u kojima se smije autor ili možda s kojima se smije!, takva su da se *verba opscena* čine kako prirodni izričaj života.

Drugo, o kutu gledanja i pisanja Milana Perina u *Smijariju*: u poglavlju *Koronisteraj* (priče koje tematiziraju koronavirus) Perin se bavi situacijama u koje smo dovedeni koronavirusom. Autor uočava šeprtljavost i nedosljednost i zdravstvenih djelatnika i državnika u vezi s viru-som (ne samo u vezi s njim), ali i zbunjenost i zarobljenost običnih ljudi njime i time se poigrava. Ne zalazi u područje osobnoga ili *danajskoga*, jer da zalazi,

lišio bi se cjelovitih uvida i takav pristrani humor sveo na nekolicinu.

Od *Smijarija* se ne može očekivati da se čitatelja baš u svakoj humoresci, koronisterajima ili vickalicama nasmije. Uostalom, nije se rodio tko bi svakom u svemu ugodio. Ne može to čovjek ni sam sebi. Ali, naći će se u čitanju *Smijarija* i humoreski, i vickalica, i maksima i crtica o koroni koje će nas pročitati i kojima ćemo se htjeti vratiti ili ih prepričati nekomu tko ih nije čitao. Za kraj navodim prvu humoresku Cukar *mellitus*:

Izveo ja tako unuka ispred zgrade u šetnju, a babe iz susjedstva komentiraju: „Vidi kako je sladak ovaj mali“, pokazujući na mog unuka, a ja im odgovorim: „I djed je sladak, ako ne vjerujete, pokazat ću vam krvnu sliku.“

Neće svatko baš *odmah* shvatiti koji je djedov slador.

Takav je Milan Perin: vickast, prozračan, tajnovit, dosjetljiv... ali i uman i duhovan: *A ja siromahom ostadoh. Posjedujem samo svoje srce*. Posjedovati ili ne posjedovati svoje srce šekspirijanska je dilema koju svatko za sebe mora razriješiti. Možda mu u razrješenju navedene dileme pomogne čitanje *Smijarija*.

Rudolf Ćurković

KAZALO

HUMOREŠČICE I HUMORESKE	5
Cukar <i>mellitus</i>	7
Bolje je spriječiti	8
Biciklisti	10
Kcoj	11
S parkirališta	13
Tužba nebeskom Bogu.....	14
Dižem si cijenu	17
Deset Božjih zapovijedi.....	20
<i>Delirium tremens</i>	23
Mustači	25
Očevi i sinovi	27
Pismo premijeru	29
Mi birokrati	31
Teško je biti muškarac	33
Blagdani su pred vratima.....	35
Savjeti umirovljenicima	37
Udaja – ženidba	40
Konvenciju s obala Mramornog mora	42
Aneks „Konvenciji s obala Mramornog mora“	46
Pismo iz budućnosti.....	49
Idemo na more	52
Još ste tu?	56
Žalim	59
Pismo čovjeku	61
Kerovođe i pasovođe	64
Dvojba.....	66
Geni.....	67
Solidarnost.....	69
Gošća	72

Izvan ruba pameti	74
Soli dodaj	78
Fešta, proštenje, kirvaj	79
Strpljenje.....	81
Nadžovjek	83
Futur suicidalni	85
Kombiniram	88
Teorija o jajetu i kokoši.....	90
Teorija sijalice	90
Ljepota	90
Šuma	91
(S)ličnosti	91
Sindrom vrabac.....	91
Sindrom ovca	92
Izbori	92
Linija (vitka)	93
Naš čovjek.....	94
Samo izolacije	96
Brnjica	98
Dosadilo	98
Isto	98
Gore dolje	99
Ricava.....	99
Dobila sam	99
Hoću krupnoga	100
Moja je najsočnija.....	100
Zagorka	100
Pramenka.....	101
Pješke.....	101
Račun za zube	101
Pametniji.....	102
Linija.....	102
Težačka	102

Deveti krug ili izdajica	103
Povratak.....	103
Stolica	103
To ti je	103
Nije vrhunski	104
Pivski trbuh	106
Oglas	106
Sindrom kuhanja žabe	107
Trilema	109
Proglas	110
Naši pozitivni... ..	112
Priopćenje	113
Kuća časti	114
Berba	115
Terorizam.....	116
Terorizam II	117
Učitelju, sjedni, jedan	118
Pitanje vladajućima.....	120
Ja im vjerujem.....	121
<i>Minor est magis</i>	122
Nevjerni Tome	124
Jedna sasvim mala erotska priča	126
Mi, s kolodvora	128
Tko rano rani.....	129
Što ne valja s brojevima.....	130
KORONISTERAJ	131
Demanti	133
Uspjeh.....	133
Ministarstvo str.....	134
To je to	138
Dragovoljac	139
Logika?	142

Specijalni rat	143
Pušiti ili ne, to je pitanje	145
Proizvodnja hrane.....	146
Plagiranje	147
Usporedba	148
Asocijacija	152
Ja, legalist s maskom	153
Nesanica	155
Isuse.....	156
Covid potvrda	157
Oglas	157
Generalna proba.....	158
MAKSIME.....	159
SUVREMENE BASNE	171
Cvrčak i mrav	173
Dvije u stihovima	174
Perje.....	174
Divljaci	174
Muha.....	175
Vuk i sedam jarića.....	176
Gavran i lisica.....	176
Brvno ili Dva ovna.....	177
Seljak i vrabac	178
Povjerenje jedne ovce	179
Vrabac u žitu	180
Mojim primatima.....	182
Puževi.....	184
VICKALICE	185
Igra s imenima i prezimenima	187

Oglas	187
Naopako.....	187
Muška komparacija	187
Kako sam.....	187
Biti budna ili spavati	188
Bi li	188
Dijalog.....	188
Strah	188
Maštanje jenega Zagorca.....	189
Tražim savjet.....	189
Zagonetna žena	189
Vrlina.....	190
Dvije litre vode.....	190
"Blagodati" tehnologije	190
Gastarbajterska	190
 S ruba <i>Smijarija</i> (Rudolf Ćurković)	 191

MILAN PERIN rođen je 2. lipnja 1953. u Saborskom kod Ogulina, mjestu koje je također proživjelo kalvariju u Domovinskom ratu. Djetinjstvo je proveo u Jalžabetu kod Varaždina, gdje je pohađao osnovnu školu. Završio je vojnu akademiju. Dragovoljac je Domovinskog rata od ljeta 1991. Umirovljeni je hrvatski branitelj od 1998. godine. Živi u Splitu, ima tri sina.

Prije nekoliko godina počeo je pisati kratke poučne i satirične priče. Objavio je zbirku priča za djecu "Priče moje bake" (2019.) te dvije knjige priča "Moje priče" (2020.) i "Moje priče 2" (2021.). Zastupljen je u zborniku aforizama "Četvrta doza" (2021.). Neki su mu tekstovi objavljeni u "Hrvatskom slovu" i na HRT Radio Splitu. Uz tekstove iz prvih dviju zbirka priča, u ovoj su knjizi uvrštene i njegove nove humoreske, koronisteraji, maksime, basne i vickalice.

Cijena 101 kuna

